

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 09950 6082

BL...họn

Những Lá Thư Trong Chai

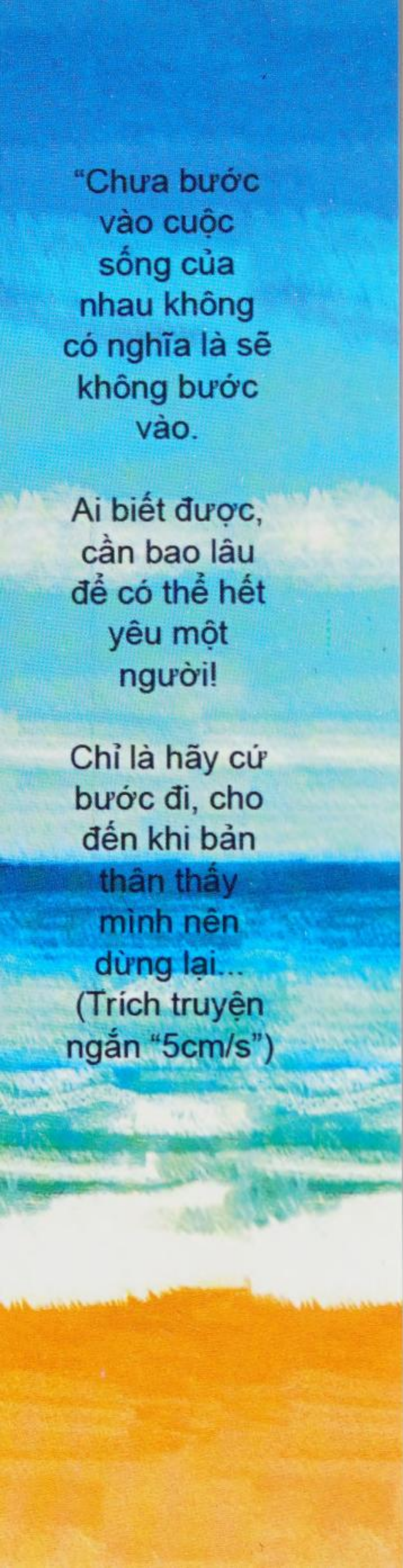
NAMES

G

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

<https://tieulun.hopto.org>

“Chưa bước
vào cuộc
sống của
nhau không
có nghĩa là sẽ
không bước
vào.

Ai biết được,
cần bao lâu
để có thể hết
yêu một
người!

Chỉ là hãy cứ
bước đi, cho
đến khi bản
thân thấy
mình nên
dừng lại...
(Trích truyện
ngắn “5cm/s”)

NHỮNG LÁ THƯ TRONG CHAI

NHỮNG LÁ THƯ TRONG CHAI

Bản quyền tiếng Việt © Blog Việt và
Nhà xuất bản Thời Đại

Đây là một tác phẩm được biên soạn và
in ấn theo đúng bản gốc của tác giả.

Truyện trong này viết - được từ các nhân vật thật
từng là các nhà nghiên cứu, có thể gặp và hỏi chuyện họ - và một
số (04) 7323238 Fax: (04) 7323238
Website: <http://thoigai.com.vn>

61

Nhà xuất bản Thời Đại
Số 10, Ngõ 17 / Phố Văn, Phố Văn, Phố Văn
Số 10, Ngõ 17 / Phố Văn, Phố Văn, Phố Văn

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Những lá thư trong chai
Bản quyền tiếng Việt © Blog Việt và
Nhà xuất bản Thời Đại

Cuốn sách được thực hiện bởi sự hợp tác giữa:

**Chuyên trang Blog Việt - Công ty Cổ phần ViệtNamNet Cộng
Tầng 6 Tòa nhà Như Nguyễn, số 18 ngõ 11 phố Thái Hà - Hà Nội
Tel: (04) 7722728 Fax: (04)7722734
Website: <http://blogviet.com.vn>**

và

**NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI
Địa chỉ: Nhà B15, Mỹ Đình 1, Từ Liêm, Hà Nội
Điện thoại: (04) 62871730 - Fax: (04)62871730**

Blog Việt tuyển chọn

Lời nói đầu

Bạn thân mến!

Có lúc nào đó bạn muốn kiếm tìm một chốn nghỉ
ngơi cho đôi chân đã mỏi mệt?

Một nơi ta có thể đắm say bất kỳ lúc nào nếu cần tìm
lặng quên những chuyện buồn...

NHỮNG LÁ THƯ TRONG CHAI

Một nơi ta được mọi người chấp nhận...

Một nơi ta không cần bận tâm đến bất kỳ những
sóng gió bên ngoài đang sắp xảy ra...

Một nơi yên bình như chính cách ta cần... trong vội
vàng và yên tĩnh vô cùng...

Hãy cứ tin tưởng nếu bạn đang bước trên con đường
vong thì sức mạnh niềm tin sẽ giúp bạn vượt qua
lúc nào một ngày. Chỉ cần bạn không cảm thấy mệt mỏi và
sự nỗ lực.

Hãy cứ coi nó như một khoảng lặng của cuộc sống.
Lúc đó ta cần đến với chính mình, hay đơn giản là
đứng bên ngoài ngắm nhìn dòng đời trôi. Bởi lúc nào đó

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Blog Việt tuyển chọn

PHƯƠNG LÀ THỦ TRONG CHAI

Ấn phẩm được chọn để đưa vào
tập sách "Thủ trong Chai"

Đến nay đã có 100 cuốn sách được chọn

Để được chọn sách để đưa vào tập sách
"Thủ trong Chai" cần phải đạt được các tiêu chí
sau đây:

1. Nội dung sách

2. Hình thức sách

3 1223 09950 6082

Lời nói đầu

Bạn thân mến!

Có lúc nào đó bạn muốn kiếm tìm một chốn nghỉ ngơi cho đôi chân đã thấm mệt mỏi?

Một nơi ta có thể đến bất kỳ lúc nào nếu cần tạm lãng quên những chuyện buồn...

Một nơi những tổn thương của ta được xoa dịu...

Một nơi những khác biệt, những “méo mó” của bản thân ta được mọi người chấp nhận...

Một nơi ta không cần bận tâm đến bất kỳ những sóng gió bên ngoài đang sầm sập bủa vây...

Một nơi yên bình như chính cách ta cần... trong vắt, dịu dàng và yên tĩnh vô cùng...

Hãy cứ tin rằng nếu bạn đang buồn chán hay tuyệt vọng thì sức mạnh tiềm tàng trong bản thân bạn chưa lúc nào mất đi. Chỉ cần bạn không đánh mất niềm tin và sự nỗ lực.

Hãy cứ coi nó như một khoảng lặng của cuộc sống. Lúc đó ta cần đối diện với chính mình, hay đơn giản là đứng bên ngoài ngắm nhìn dòng đời trôi. Rồi lúc nào đó

nhìn lại tất cả những khó khăn đã qua, bạn sẽ mỉm cười bằng nụ cười chiến thắng.

Với tâm hồn nhạy cảm đầy thương yêu của tuổi Teen, một nơi “trú ẩn” như thế luôn là điểm tựa để sau mỗi vấp ngã ta biết cách đứng dậy mạnh mẽ hơn, vững vàng và tin yêu hơn vào cuộc sống!

Và bạn có biết, bạn có thể tìm thấy nơi “trú ẩn” như thế bất cứ lúc nào bạn cần qua từng trang viết ở bộ sách đôi - tuyển tập truyện ngắn *“Những lá thư trong chai”* và *“Tựa vai và đưa tay mình nắm!”*

Bởi vì tình yêu của tuổi mới lớn không chỉ có những yêu thương dịu dàng màu hồng, không chỉ có vị ngọt của những cây kẹo bông mà còn có cả những mát mát, đổ vỡ, nhưng nhớ khi cách xa!

Bởi vì tuổi mới lớn đâu chỉ biết vô tư, lãng mạn mộng mơ, họ cũng có những lúc bị tổn thương, những lúc vấp ngã, những lúc cần tìm kiếm một điểm tựa, một bờ vai, một cái nắm tay tiếp thêm sức mạnh.

Bởi vì mỗi câu chuyện trong bộ sách đôi này là một sự đồng cảm của tuổi Teen cần được lắng nghe, chia sẻ!

Bộ sách đôi tuyển tập truyện ngắn: *“Tựa vai và đưa tay đây mình nắm!”* và *“Những lá thư trong chai”* như luồng gió mát lành trên bãi cỏ bình yên, như những đợt sóng biển dạt dào yêu thương xoa dịu những lúc bạn buồn, tiếp thêm sức mạnh mỗi khi bạn cần một điểm tựa!

Mỗi truyện ngắn như một lời thì thầm, chia sẻ, những câu chuyện có thật của chính những người bạn cùng lứa sẽ mang lại những cảm nhận khó phai và đồng điệu. “Lá

thư trong chai" và *"Tựa vai và đưa tay đây mình nắm!"* – chính là nơi trong vắt, dịu dàng và yên tĩnh vô cùng với tình yêu thương trong trẻo ngập tràn bạn cần tìm kiếm.

Thực sự thì: Không có lý do nào để những cô bé, cậu bé mới lớn không thể yêu thật lòng. Những rung động ở lứa tuổi Teen thường dịu ngọt và tràn đầy sức sống như chính tâm hồn họ. Nên chẳng, chúng ta hãy trân trọng, yêu thương để những cô bé, cậu bé biết rằng họ luôn có một nơi yên bình để tìm về khi đứng trước những khó khăn trong cuộc sống hay trước mỗi thử thách của đường đời...

Dành tặng bạn khi nắng hạ tràn qua từng ngọn gió xào xạc trên cao với nắng vàng ươm và bàn chân bạn đang khát khao kiếm tìm một bãi cỏ bình yên xanh mượt, một bờ biển xanh sóng tung bọt trắng dạt dào để hét lên thật to, thả những ước mơ nho nhỏ, những niềm tin lớn gửi gắm đến tận khơi xa...

Hãy cứ bước đi... cho đến khi bạn biết chắc đó là nơi chốn bình yên nhất cho tâm hồn bạn...

blogviet.com.vn trân trọng giới thiệu

Lời tác giả "Mọi câu chuyện mới đang chờ đợi bạn lấy ý tưởng từ đoạn đối thoại với một người bạn. Truyện có thể rất dở, tình tiết có thể thông điệp ẩn nhưng trên hết nó được viết bằng những cảm xúc rất thật của kẻ lười dân viết truyện!"

Tình cờ gặp nhau...

Tác giả: Blogger Cá Rô

Lời tác giả: “Một câu chuyện viết dang dở đã lâu lấy ý tưởng từ đoạn đối thoại với một người bạn. Truyện có thể rất dở, tình tiết có thể không hấp dẫn nhưng trên hết nó được viết bằng những cảm xúc rất thật của kẻ lùn đầu viết truyện!”

CHƯƠNG I: YU JIAN

“Đôi khi lang thang tôi bắt gặp những người bạn kì lạ”

Noln: *Thật ra tớ mắc phải một bệnh khó chữa*

Junling: *Không đùa chứ? Bệnh gì?*

Noln: *Bệnh lười.*

Junling: *Ờ, ví dụ xem nào*

Noln: *Tớ đi học muộn 3 đến 4 ngày trong một tuần với lí do ngủ nướng, sách vở của tớ lộn xộn vì ít dọn dẹp, trời nắng thì không mang mũ, trời mưa thì ngại mang ô, việc hôm nay thì cứ muốn để ngày mai...*

Junling: *Xem ra bệnh cũng nghiêm trọng đấy. Có cần tớ giúp gì không?*

Noln: *Bằng cách nào?*

Junling: *Chưa biết được, nhưng mà cứ yên tâm. Mà này! Trời mưa thì phải nhớ mà mang ô đi chứ!*

Noln: *Hi, bệnh rồi mà. Nếu có tình cờ gặp ai đấy đi mưa mà không có ô, hót hải với bộ dạng lố bịch của kẻ lười biếng, thì đó chính là tớ!*

Junling: *Vậy thì lúc ấy tớ sẽ lại gần cậu và hỏi:*

"Cô à! Có cần ô không?"

Noln: *Ồ! ^^*

Junling: *"Mua 1 tặng 1, tôi bán rẻ cho!"*

Noln: *Oài, thế ô của cậu có những màu gì?*

Junling: *Vậy cô muốn một chiếc ô màu gì?*

Noln: *'Màu trong veo'*

Junling: ...

Noln: *Hey! Chàng bán ô, tớ phải đi học rồi, sẽ comment lại trong blog cậu sau. À! Nếu mùa đông năm sau ở Bắc Kinh cậu bắt gặp ai đấy không mang ô lúc trời mưa, hót hải với bộ dạng hơi lố bịch, thì đấy chính là tớ!*

Junling: *Ok, hẹn gặp lại ở Bắc Kinh, tớ sẽ để dành cái ô màu "Trong veo" cho cậu, Zai Jian!*

Kỳ nghỉ Tết năm nay đến sớm hơn mọi năm, mới về nước được vài ngày mà Linh đã đầu tắt mặt tối với gặp mặt và thăm hỏi, nào là thăm hỏi ông bà nội, ông bà ngoại, các cô các bác, nào là tụ tập bạn bè thân thiết, đi mua sắm cùng với mẹ, đến chơi nhà một vài người bạn học cùng bên Trung Quốc... Ngần ấy việc đủ để cho anh quên khuấy đi nỗi nhớ của mình, nỗi nhớ với thành phố nhỏ thân thương này, nơi mà mỗi năm anh chỉ trở về có 1, 2 lần vào dịp Tết âm lịch và nghỉ hè. Xa Hà Nội là xa những ký ức thân quen, xa con phố tinh mơ khi chưa tấp nập dòng người qua lại, xa những mùa cây khăng khiu người ta giăng đèn khi đông đến, ***xa bố, xa mẹ - đó chính là xa những bình yên...***

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ vùi, có lẽ là giấc ngủ ngon nhất từ hôm về nghỉ Tết, Linh với tay nhìn đồng hồ, 6 giờ chiều. Bây giờ thì anh đã là tỷ phú

về thời gian sau khi đã hoàn thành những nghĩa vụ của con ngoan, cháu thảo, bạn hiền...

Mặc thêm chiếc áo khoác Jean và cái khăn quàng màu ghi nhạt, anh đi bộ ra khỏi nhà, sải bước trên con đường tấp nập người đi sắm Tết, ngoài phố sáng trưng những ánh đèn màu nhấp nháy. Mùa đông năm nay sao mà lạnh thế, dù đã quen với những mùa đông giá lạnh có tuyết rơi trắng xóa của Bắc Kinh nhưng anh vẫn không khỏi rùng mình trước cái lạnh tê buốt bàn tay. Bên kia hồ Ngọc Khánh vẫn là một vài hàng Hạt Dẻ Nóng, thỉnh thoảng bốc lên những làn khói mỏng đến hấp dẫn, phải rồi Hạt Dẻ Nóng bọc trong túi giấy ủ ấm cả bàn tay. Nó làm anh nhớ về những ngày học phổ thông, những kỷ niệm học trò, mùa đông, hạt dẻ đựng trong túi giấy, cô bạn cùng bàn... tất cả giống như một ký ức xa xôi. Anh chợt mỉm cười.

Linh bước vào quán Cafe có cây đàn Dương Cầm quen thuộc, vẫn là những chiếc ghế nhung đỏ ấm cúng, những chậu Thường Xuân rủ dài bên cửa sổ, bức tranh vẽ hoa Bồ Công Anh trắng muốt đang tung bay và cây đàn Dương Cầm nhỏ sáng loáng. Linh chọn một chỗ ngồi sát tường để có thể ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp đang chuyển mình những ngày giáp Tết, bên ly Cafe nghi ngút khói anh thấy mình đã tìm về bình yên, bởi vì sao ư? Ngoài kia là dòng người nối đuôi nhau vội vã, tiếng còi xe, tiếng nói chuyện, tiếng chuyển động của cuộc sống hối hả nhưng đây là thành phố của anh, thành phố này có

gia đình anh. Thế thì vì sao nó không bình yên cơ chứ? Đối với anh Hà Nội dù có ồn ào, có chật chội như thế nào đi nữa thì vẫn luôn là chốn bình yên anh có thể dừng chân..

Từ chính giữa căn phòng, tiếng đàn Piano bất chợt vang lên khúc dạo đầu quen thuộc, một bài hát anh đã nghe nhiều lần nhưng không nhớ tên và cô gái chơi Dương Cẩm cất tiếng hát, như một phản xạ Linh giật mình hướng mắt về phía cây đàn. Cô gái đang hát một bài hát bằng tiếng Trung và giờ thì anh đã nhớ ra giai điệu quen thuộc ấy chính là Yu Jian của Tôn Yến Tư. Linh khẽ mỉm cười, một điều thú vị mà chưa bao giờ anh bắt gặp ở quán Dương Cẩm. Cô gái có giọng hát trong veo, đôi tay nhỏ cuộn trên những phím đàn thật uyển chuyển, cô ấy hát rằng:

“Em đã nghe thấy sự rời xa của mùa đông...”

... Phía trước tương lai có một người đang chờ đợi...

... Gặp anh chính là sự tình cờ đẹp đẽ nhất...”

Và những điều mà cô ấy hát có lẽ trong quán Dương Cẩm này chỉ có mình anh mới hiểu!

CHƯƠNG II: MÙA HOA CẢI, GIÁ VẼ VÀ MÁY ẢNH TELE ỐNG DÀI

Chỉ còn chưa đầy 10 ngày nữa là đến Tết, ai ai cũng hối hả và náo nức. Sáng nay, Linh đến giúp ông nội sắp xếp lại vườn cảnh, sau đó sẽ chạy xe ra ngoại ô để vẽ một vài thứ mà thật ra là vẽ cánh đồng hoa cải ven sông, món quà sinh nhật anh đã hứa tặng cho Linh

Hân cô em gái nhỏ của mình. Trời lạnh nhưng vẫn có nắng vàng trải dài trên sườn đồi, những ruộng ngô xanh biếc cao đến đầu người trơ trọi vì đã hết mùa thu hoạch, cánh đồng hoa cải nằm ngay bên bờ sông, vàng rực trong nắng, đẹp đến thơ mộng dưới cái nền lấp lánh đang chậm chậm chảy của dòng sông. Anh dắt xe xuống chân đồi, đến gần hơn nữa bức tranh tươi đẹp trước mắt mình, những ngồng cải vàng vươn cao nhẹ đu mình dưới bầu trời trong xanh của ngày đông rực nắng.

Linh đặt giá vẽ xuống, xếp lại hộp màu và bắt đầu vẽ, anh thấy mình là một kẻ vô cùng may mắn khi đã giữ lại những cảm xúc tươi đẹp này vào trong bức tranh của mình.

Chiều về trên bến sông, mặt trời đỏ rực nhưng không có những tia sáng chói chang. Linh quay người lục tìm trong túi vẽ cây cọ nhỏ, anh giật mình phát hiện ra mình đang là mục tiêu của chiếc máy ảnh có ống tele dài từ trên đồi hướng xuống. Chủ nhân của chiếc máy ảnh - cô gái đeo chiếc khăn giống màu mặt trời khế bối rối khi mình bị phát hiện.

Linh nói vọng lên bằng một giọng khiêu khích:

- *Này cô! Không ai nói với cô là nơi này không được chụp ảnh sao?*

- *Vậy à, không ai cả, thế không có ai nói với anh nơi này không được ngồi để vẽ vời à?* Cô gái đáp.

- *Nhưng ít ra cũng phải có người nói cho cô biết cô không được chụp người khác khi chưa được cho phép chứ?*

- Thế sao? Cũng không ai nói. Vả lại tôi chỉ chụp cái cánh đồng hoa cải kia thôi, trong đó chắc gì đã có anh.

Cô gái bỏ chiếc mũ lưỡi trai màu trắng xuống, cột lại mái tóc rồi thu dọn đồ đạc của mình. Linh thoáng bối rối, tự nhủ mình thật đại miệng, biết không thể thắng nổi miệng lưỡi đàn bà sao còn cố cãi làm cái gì cơ chứ.

Anh định nói điều gì đó nữa với cô gái như là để giảng hoà cho cái xung đột bất đắc dĩ vừa rồi nhưng chợt khựng lại khi phát hiện ra... Cô gái đeo chiếc khăn có màu mặt trời, đội mũ lưỡi trai màu trắng, có chiếc máy ảnh tele ống dài... cô ấy chính là cô gái chơi piano trong quán Dương Cầm tối hôm trước...

Chiều đã về thật rồi, nhuộm tím cả một mùa hoa cải vàng ven sông...

CHƯƠNG III: ĐƯA ĐẨY

"Duyên số là khi người này được đưa đẩy đến với người kia"

Vậy là hết tháng 6, *tháng 6 mùa mưa*. Thời gian này An vừa tất bật chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp, vừa chạy đôn chạy đáo hoàn thành nốt thủ tục giấy tờ để có thể bay sang Bắc Kinh nhập học vào đầu tháng 9 và chỉ vài ngày nữa thôi cô sẽ chính thức là một cử nhân ngoại ngữ. An cố mừng tượng nhưng cũng không thể hình dung nổi cuộc sống xa nhà của mình sẽ ra sao. Ở nơi đó không có Bố thỉnh thoảng đón đưa những chiều cuối tuần tan học, không có Mẹ đọc báo chờ con về ăn cơm trưa, không bạn bè

thân thiết để lang thang trên những con phố nhỏ. Nhưng mà sẽ không sao đâu, sẽ quen thôi, ít ra sẽ có anh họ đón mình ở bên ấy, An tự nhủ.

Chiều nay An sẽ đến quán Dương Cầm nhận tháng lương cuối trước khi nghỉ chơi đàn ở đó, đến bây giờ cô cũng không biết giải thích vì sao một người có thiên hướng nghệ thuật như mình lại chọn thi vào một trường ngoại ngữ, mà lại là khoa Trung Văn. Nhưng có điều chắc chắn là cô không hối hận về quyết định ấy vì giờ đây cô vẫn có thể chơi đàn, vẫn có thể hát, nhưng đặc biệt hơn một chút là có thể phiêu những cảm xúc của mình bằng một thứ ngôn ngữ khác.

Tháng 8 rồi mà sao nắng còn gay gắt quá, An ngồi hàng giờ bên chiếc máy tính, 2 ngày nữa bay, trong đầu cô lúc này vừa trống rỗng vừa xáo trộn. Không hiểu đó là thứ cảm xúc gì, phải chăng những kẻ sắp xa nhà thường mang thứ tâm trạng kỳ cục như vậy. Cô copy những file ảnh của gia đình và bạn bè vào máy tính xách tay để sang bên kia mỗi lần thấy nhớ sẽ lôi ra để gặm nhấm theo cách nói của anh họ cô. Con trỏ chuột dừng lại ở một thư mục có tên "**Mùa Hoa Cải**", bộ ảnh này cô chụp từ trước Tết nhưng chưa có dịp post lên khoe mọi người vì còn bận bịu với kỳ thi tốt nghiệp. Cô nhấp chuột vào xem, tự nhiên thấy nhớ mùa đông, nhớ mùa hoa cải vàng ven sườn đê trên đường về quê ngoại. Cô chọn ***bức hình có anh họ sĩ đang say sưa giữ lại một mùa hoa cải trong bức tranh*** của mình dưới cái nắng mong manh của ngày chiều tàn. Viết một

entry mới trong blog, nhấp chuột vào post this entry, gấp máy tính lại... hai ngày nữa cô đi.

CHƯƠNG IV: CƠN GIÓ LẠ

Linh vừa trở lại Bắc Kinh sau kỳ nghỉ hè ở Việt Nam để tiếp tục với chương trình học của mình, năm thứ 5 xa nhà nhưng mỗi lần rời Việt Nam đến Bắc Kinh anh đều cảm thấy rất chông chênh, cũng phải mất một vài ngày mới lấy lại được cân bằng mới nguôi ngoai đi nỗi nhớ nhà.

Hôm nay là ngày cuối tuần, 9h sáng Linh Hân đã gọi điện thoại từ Việt Nam sang khoe rằng vừa tham gia tiết mục hát đôi ở hội diễn văn nghệ trường, một mực bắt anh vào blog của nó để xem ảnh. Bây giờ ở Việt Nam là 10h, hôm nay là ngày nghỉ chắc Mẹ đang dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị nấu cơm trưa, Bố chắc đã đi họp hội cafe sáng từ lâu rồi, còn cô em gái 19 tuổi đang ngồi luyện thuyên trong điện thoại "*Em nhớ anh Linh, em thương anh Linh nhất nhà !*" Linh tự hỏi nếu giờ này mình đang ở nhà thì mình sẽ làm gì nhỉ? Có thể vẫn đang ngủ nướng, có thể đã đi cafe sáng với Bố, cũng có khi đang giúp ông nội chăm sóc vườn cây của ông. Chỉ mới nghĩ thế thôi cũng đủ khiến anh muốn lao ngay về Hà Nội. Linh nói với Hân:

- "*Anh sẽ lên mạng ngay đây, em cũng lên đi, hai anh em mình nói chuyện, anh cũng thương Hân nhất nhà!*"

Lâu lắm rồi Linh không lên mạng, không vào blog, có lẽ cái blog của anh đã mọc meo rồi cũng nên. Cả

tháng trời về Việt Nam nghỉ hè làm gì có lúc nào rảnh rồi ngồi không để blog với chút chút. Entry hội diễn văn nghệ Hân mới post lên trông nó thật dễ thương, em gái anh đứng trên sân khấu mặc một chiếc đầm trắng điệu đà, đi một đôi giày búp bê màu trắng, nắm tay người bạn diễn và hát một cả khúc có tên là "Lựa Chọn". Anh cười, thấy tự hào lắm về cô em gái.

Blog của Nolin có bài viết mới, cô bạn Nolin kỳ lạ lâu lắm rồi anh không nói chuyện, anh click chuột vào view blog để đọc bài viết mới của cô. Một luồng cảm xúc mạnh chạy qua anh, quanh quẩn nơi anh và không thể thoát ra ngoài vào giây phút ấy. Entry mới của Nolin... một bài thơ về mùa Hoa Cải ven sông, **bức ảnh chủ đề của bài viết ấy là cánh đồng hoa cải vàng có anh họa sĩ trẻ đang say sưa giữ lại một mùa hoa. Người họa sĩ trong bức ảnh chính là anh...** bức ảnh chụp anh một chiều ở ngoại ô trước Tết. Linh ngả hẳn người ra sau ghế, đôi mắt hướng ra cửa sổ, tháng 9 ở Bắc Kinh gió thổi rồi, những cơn gió lạ...

Cô bạn Nolin lẽ nào chính là... cô gái có chiếc máy ảnh tele ống dài đã chụp anh bên bãi cải ven sông chiều hôm ấy, nếu như vậy thì cô bạn Nolin cũng chính là cô gái chơi đàn trong quán Dương Cầm. Linh thật sự rất bất ngờ. **Thứ cảm xúc lạ lùng này là gì**, tại sao lại thoáng qua anh, ngưng đọng trong tâm trí anh. Vẫn biết những bài viết của cô bạn Nolin xưa nay thường xoay quanh những bức ảnh phong cảnh nơi cô ấy đi qua nhưng anh không ngờ rằng **cô ấy lại chính là cô gái anh gặp buổi chiều hôm ấy.**

Linh cười, tự hỏi sự gặp gỡ tình cờ này là thế nào đây?

Trời tháng 9 nhưng Bắc Kinh đã bắt đầu se lạnh rồi, Linh vui đầu trong chăn cố tận hưởng ngày cuối tuần rảnh rỗi sau một tuần quay lại trường học. Chuông điện thoại kêu, cái giọng nheo nhéo của Hebe và Phi Luân Hải trong Zhi Dui Ni You Gan Jue vang lên liên hồi.

- A lô! - Linh uể oải đáp.

- *Linh à! Dậy đi, dậy đọc mẫu giấy tao để trên bàn đi, sáng nay đi sớm quá tao không nổi đánh thức mày dậy.*

- Giấy nào?

- *Trên bàn ăn ý, dậy đi đấy nhớ!*

- *Đạt! Đạt! Mày lại gây thêm phiền phức gì cho tao đây hả Đạt?*

- *Làm gì có gì, mày đọc đi nhớ, tao cúp máy đây.*

Đạt là bạn cùng phòng của Linh và cũng là người bạn thân nhất của anh ở bên này. Thành lấu cá này muốn giở trò gì đây không biết. Linh vừa loẹt quẹt đôi dép đi trong nhà vừa lẩm bẩm.

"Linh yêu quý, bạn tốt của tao. hebe. Tao phải đi Nam Kinh gấp vì cái Mai nó ốm 1 tuần nay, tao mà không đi thăm nó chắc nó xé xác tao ra mất. Nhưng mà hôm nay tao lại hẹn cái An em họ tao là dẫn nó đi thăm quan Bắc Kinh, nó vừa mới sang được mấy hôm. Vậy 9h mày đến cổng trường nó đưa em nó đi chơi loăng quăng hộ tao nhé! SĐT của nó là 1590xxxxxx, tao đã gọi điện thông báo với nó rồi. À nó học trường Ngôn Ngữ và Văn Hóa Bắc Kinh. Mày sẽ không nổi từ chối tao đâu Linh nhỉ!"

Ký tên: Bạn Đạt yêu quý của Linh"

Thằng khỉ gió, Linh lẩm bẩm. Mây làm tan tành kế hoạch nghỉ ngơi của tao. Vừa nói Linh vừa đi rửa mặt thay đồ, từ chỗ anh đến trường Ngôn Ngữ và Văn Hóa Bắc Kinh ít cũng phải mất 1 giờ đi bus. Thôi thì em nó cũng như em mình, Linh khoá cửa phòng xách túi ra khỏi nhà. Trời hôm nay hơi lạnh, đường phố Bắc Kinh vẫn cứ nhộn nhịp như mọi ngày, anh đi bộ vào cổng trường để đợi An, anh bấm điện thoại.

- A lô! Đầu dây bên kia trả lời.

- Xin lỗi! Anh là bạn của Đạt.

- À! Anh đợi em một chút, em đang đến chỗ anh rồi. Cô gái trong điện thoại nói.

- Ok!

10 phút trôi qua, rồi 20 phút, ngoài kia mưa bắt đầu lác rắc rơi, thời tiết gì không biết. Linh thở dài nghĩ.

Mưa mỗi lúc một mau, mọi người ai nấy đều rảo bước thật nhanh để tránh cơn mưa bất chợt này, anh đeo tai nghe mp3 vào đứng nép sang một bên hiên có mái che để tránh mưa. Điện thoại của Linh rung lên, có một tin nhắn, là tin nhắn của An em họ Đạt.

"Em đang đứng ở cổng trường, anh đứng ở đâu?"

Linh ló đầu ra khỏi hiên cổng xem cô bé đứng đâu rồi, đôi chân anh lập tức như chết sững... Trước mặt anh là một cô gái mặc chiếc áo thun màu hồng nhạt, cô ấy đang đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đầu, cố tránh những hạt mưa ngày một lớn hắt tới. Điều quan trọng là anh nhận ra cô gái ấy, cô gái ấy không ai khác chính là cô gái

chơi Dương Cẩm, hay đúng hơn chính là cô bạn Nolin. Linh hít một hơi thật sâu, tự nhủ với mình rằng không thể có sự trùng hợp như thế được, không thể nào mà cô ấy lại là con bé An gì gì đó em họ của Đạt được...

Tim anh đập mạnh, mình làm sao thế này. Linh cố trấn an bản thân, anh rút điện thoại, chọn số 1590xxxxxx, số của An.

"A lô !" Cô gái đang đứng trước mặt anh nhắc máy trả lời.

Mất 1 phút im lặng và lấy hết can đảm anh bước đến bên cạnh cô gái, nhẹ nhàng hỏi:

- Cô à! Có phải cô lại lười không mang ô khi trời mưa rồi đúng không?

Cô gái giật mình nhìn trân trân vào kẻ đang tùm tùm cười đứng cạnh mình.

- Anh có phải...bạn anh Đạt? Cô gái rụt rè hỏi.

- Chúng ta đi thôi! Đi chơi Bắc Kinh nào! Nếu không thằng Đạt nó sẽ hành anh đau đầu nhức óc mất. Linh vừa nói vừa ra hiệu với cô gái.

Như nhớ ra một điều gì đó anh chợt dừng lại:

"An này! Có lẽ anh có một cái ô màu trong veo cho em đấy!"

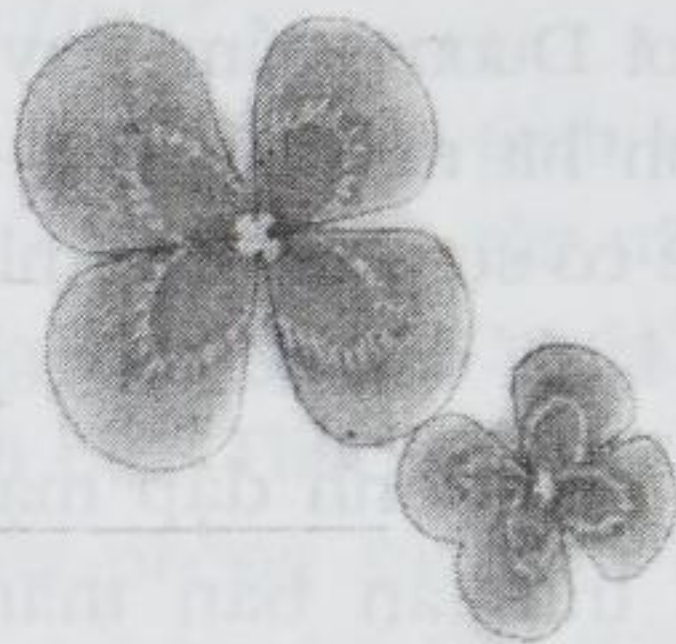
Cô gái nở nụ cười hết sức ngạc nhiên.

Trời Bắc Kinh ngừng mưa... có hai người đi bên nhau.

"Bạn thấy không giờ thì tôi tin rằng Duyên số chính là khi người này được đưa đẩy đến với người kia..."

Cảm nhận của bạn:

LOVE

Giày Đỏ của tôi, em ở đâu giữa cuộc sống này ?

Tác giả: Blogger Tamy - Lim

“Có đôi khi đi giữa phố, vô tình bắt gặp một đôi giày đỏ, lòng tôi rộn lên niềm vui thật lạ. Màu nắng chan hoà của những ngày hè hoà vào màu đỏ của chùm phượng luôn mang một sức mạnh bền bỉ và cảm xúc thanh bình diệu kỳ.”

1.

Tôi gặp Giày Đỏ ở câu lạc bộ tiếng Anh hè tại nhà văn hoá thanh niên. Điều tôi chú ý đến Giày Đỏ không phải là bộ dạng đầy “sắc màu” của em: Giày đỏ, váy đỏ, kẹp nơ đỏ, giỏ xách đỏ, mà là khuôn mặt của Giày Đỏ trông giống Ex (bạn gái cũ) của tôi.

- *How long have you been here?* – Giày Đỏ bắt chuyện với tôi với giọng nói tiếng Anh khá chuẩn.

- *Well, the first time. And you?* – Tôi trả lời sau vài giây ngạc nhiên vì sự chủ động của Giày Đỏ.

Sau này mỗi lần tôi hỏi Giày Đỏ về lý do tại sao lại chọn một anh chàng phong cách thư sinh như tôi để làm quen, Giày Đỏ luôn nheo mắt trả lời:

- *Bí mật, không thể tiết lộ cho anh biết được!*

Tôi ấn tượng Giày Đỏ ở đôi mắt đen trong veo, đó là điểm khác biệt duy nhất với Ex của tôi, mắt của Ex màu nâu, Giày Đỏ bảo với tôi rằng:

- *Khi anh tìm cách quên một người, anh luôn nhìn thấy ký ức không muốn nhắc đến ở một người khác. Sự thật là không phải là em giống Ex, mà Ex nhìn khá giống em”.*

Tôi vẫn không hiểu lắm về cách nói ngược lại của Giày Đỏ vì xưa nay tôi vốn khô khan, điều gì cũng phải rõ ràng chứ không hiểu theo ẩn ý.

- *Thì em đâu có nói gì sâu xa đâu, anh cứ nghĩ phức tạp. Không chừng nghe anh em mình nói chuyện, mọi người lại tưởng ông bà cụ non cũng nên...* - Giày Đỏ bật cười.

Tôi gãi đầu ngứa ngứa khiến Giày Đỏ lém lỉnh nhéo tôi một cái rõ đau.

Sau mỗi buổi nói chuyện với những triết lý riêng của Giày Đỏ, lòng tôi vui bất đi nổi nhớ Ex một cách lạ kỳ. Trong tâm trí của tôi hình ảnh của Ex sống động và hiện hữu nhưng cảm giác day dứt, đau khổ không còn mạnh mẽ như xưa nữa. Tôi không nói điều này cho Giày Đỏ biết, vì biết rõ cô bé sẽ hếch mũi lên tự hào có công cán giúp tôi giải sầu. Tôi dám chắc câu nói của Giày Đỏ sẽ là *“Đó, anh thấy chưa, em bảo là đúng mà, nhờ em đấy nhá!”*, và tiếp theo là lời dụ dỗ bắt tôi khao kem. Luôn luôn là như vậy.

2.

Có lần, tôi can đảm thắc mắc về phong cách màu của Giày Đỏ, tại sao em lại chọn màu đỏ thay vì màu hồng dễ thương các cô bé tuổi teen ưa chuộng.

- *Màu đỏ mạnh mẽ hơn và cũng hợp hơn với màu nắng tươi của mùa hè!*. Giày Đỏ lí lắc trả lời tôi.

Tôi không chắc câu trả lời này là đúng lắm vì Giày Đỏ dễ khóc nhè mỗi khi gặp chuyện gì buồn dù chỉ là nhìn thấy một chú mèo mướp đáng thương bị nhốt ngoài hiên ướt mưa. Mũ Lưỡi Trai tỏ vẻ ngạc nhiên khi tôi làm bạn với một cô bé có vẻ mỏng manh như Giày Đỏ. Có lẽ thằng bạn thân tưởng tôi quá “sốc” vì chuyện thất tình nên mới ra nông nổi kỳ quặc thế này. Một gã sinh viên thư sinh khó tính kết

nghĩa huynh muội với một cô bé nhí nhảnh tuổi “teen”. Bản thân tôi mới là người biết rõ nhất. Khi tiếp xúc với Giày Đỏ, tôi nhận ra khá nhiều điều, trước đây tôi không biết mình luôn chủ quan khi đánh giá vấn đề. Tôi cho rằng vẻ bề ngoài phản ánh được tất cả bên trong nhưng sự thực thì không đúng như thế. Chính hình ảnh Giày Đỏ là minh chứng rõ ràng nhất. Tôi nhận xét Ex của tôi bằng quan điểm sai lầm cũ và khi Giày Đỏ khuyến khích tôi nhìn lại vấn đề, những giấc mơ của tôi không còn cảnh oán tránh về Ex nữa. Tất cả hình ảnh trở về với thực tại khách quan và Ex ngày xưa của tôi bớt gay gắt trước mắt tôi.

- *Nếu anh vô tình gặp lại chị ấy trên đường, anh sẽ nói gì?* – Giày Đỏ hay hỏi tôi câu này khi muốn chắc chắn tôi nghĩ thông suốt về mối tình 5 năm của tôi hay chưa.

Thật buồn cười là tôi vẫn do dự chưa tìm được câu trả lời. Giày Đỏ nói với tôi rằng giữa suy nghĩ và thực tế của tôi còn nhiều khoảng trống lắm, *“nhưng anh cứ yên tâm, thời gian sẽ cho anh đáp án hay nhất!”*. Giày Đỏ kể rằng em từng nhờ đến thời gian khi ba mẹ em ly dị tuy không tin tưởng lắm hiệu quả chữa vết thương lòng của thời gian. Tôi chỉ biết lặng im để chia sẻ nỗi lòng của Giày Đỏ, cái thằng tôi khô khan lúc đó chẳng biết nói một câu triết lý hay ho nào cho ra hồn. Đôi khi tôi ghét chính bản thân mình vì sự vụng về đó. Phải chăng Ex rời xa tôi cũng vì lý do này!?

3.

- *Anh à, chiều nay anh đến chỗ em đi ngắm trái sao dầu nha!* - Tin nhắn của Giày Đỏ được gửi đến lúc tôi đang ngán ngẩm với môn “Phân tích thống kê nâng cao” trong lớp học vào buổi trưa.

Dạo này sức khỏe của Giày Đỏ không được tốt, tôi cảm nhận dường như em có điều gì đó lo lắng mệt mỏi dù em luôn lắc đầu bảo không sao. Mới hôm qua Giày Đỏ còn bị cảm sốt, giọng nói của em qua điện thoại còn thều thào. Tôi định bụng ghé qua chỗ hẹn bắt em về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Giày Đỏ đón tôi với bộ váy đỏ mới, nhìn em tươi tắn như chưa từng mắc cảm lạnh. Không ngờ Giày Đỏ lại bình phục nhanh đến thế. Khung cảnh buổi chiều có vẻ cũng khỏe khoắn lây với Giày Đỏ. Những vệt nắng cuối ngày len lỏi qua hàng qua hàng cây ven đường, tạo thành những làn khói mỏng manh trên mái tóc nâu của em. Phố trong lành và vắng xe qua. Nhìn Giày Đỏ tíu tít chỉ cho tôi xem những cánh sao dầu xoay tít từ trên tán cây cao, tôi mừng thầm vì có vẻ em hoàn toàn bình phục. Có thể tôi lo lắng quá!

- *Thế anh đã đọc truyện Giày Đỏ của DBN chưa?*

- Giày Đỏ bất chợt hỏi tôi. Tôi bối rối trả lời:

- *À, anh quên mất!* - Nói xong tôi mới biết mình vừa lỡ lời, những câu trả lời thật thà của tôi lúc nào cũng xuất hiện không đúng lúc.

Tôi hứa với Giày Đỏ nhiều lần sẽ tìm đọc truyện ngắn này rồi tặng lại cho em vì có lần vô tình nghe

Mũ Lưỡi Trai kể về tên của một tác phẩm trùng với biệt danh tôi gọi em. Không hiểu sao tôi lại quên nhiều lần như thế. Suốt chặng đường về Giày Đỏ không nói với tôi một câu nào dù tôi rối rít xin lỗi về sự vô tâm của mình. Nếu là tôi, có lẽ tôi cũng không có cách phản ứng nào khác ngoài sự im lặng, vì tôi biết em kỳ vọng vào lời hứa này biết chừng nào. Cuối cùng, Giày Đỏ cũng lên tiếng nhờ tôi tấp xe vào lề đường bên hàng khoai nướng. Giày Đỏ đưa cho tôi một củ khoai nướng ấm sức và suýt xoa bóc khoai ăn ngon lành. Mũ Lưỡi Trai bảo sự im lặng là điều rất đáng sợ, nhất là ở phe kẹp nơ. Tôi không nghĩ như thế, vì tôi thích vẻ lặng lẽ của Giày Đỏ khi em ngồi sau lưng tôi, mái tóc dài của Giày Đỏ chạm vào vai tôi mang một cảm giác an bình lạ lùng, khác hẳn với cảm giác hồi hộp khi tôi ngồi cạnh Ex trong công viên. Tôi nhớ bàn tay Ex mềm ấm như vạt nắng buổi sớm nhưng hơi ấm ấy cũng tan nhanh như những vệt nắng vàng cuối ngày tắt vội.

Ex thực sự rời xa tôi...

4.

Mọi liên lạc với Giày Đỏ đều không đạt được kết quả. Chưa bao giờ Giày Đỏ giận tôi lâu đến thế nếu đấy là do chuyện vô tình của tôi lần trước. Điện thoại không liên lạc được. Email và Blog cũng đóng bụi không một dấu hiệu hồi âm. Tôi quyết định tìm đến nhà Giày Đỏ bất chấp giao kèo trước đây là

không bao giờ hẹn gặp nhau tại nhà em. Nhà của Giày Đỏ là một ngôi biệt thự trong dãy phố của những ngôi nhà sang trọng và cao tầng, chiếc cổng kín cao rộng được dựng lên như một hàng rào chắn kiên cố ngăn cản bất cứ ai xâm nhập cũng như người từ phía bên trong thoát ra. Tôi nhìn cánh cổng đóng kín với chùm hoa thủy tiên như những ngôi sao tí hon màu đỏ giăng kín một góc tường, bất giác nhớ đến hình ảnh hồi tưởng của một nhân vật trong phim “Đất khách” khi về thăm lại ngôi nhà xưa cũ. Khỉ thật, không hiểu sao dạo này tâm trí tôi hay bay bổng thế này. Từ xưa đến nay, tôi nào biết suy tưởng như vậy cho đến khi tôi gặp Giày Đỏ. Người ra mở cửa sau hai lần tôi nhấn chuông có vẻ là chị giúp việc nhà. Chị ta nhìn tôi như thể muốn tìm ra điểm quen thuộc rồi nói:

- *Cô chủ đi châu Âu chữa bệnh rồi, có lẽ là sẽ cùng sống với mẹ ở bên đó luôn!* - Tôi ngạc nhiên đến độ không thể hỏi thêm một thông tin nào.

Dường như hiểu được phản ứng của tôi, chị giúp việc gửi cho tôi chiếc phong bì màu đỏ mà Giày Đỏ nhấn gửi chị đưa cho một cậu trẻ nào đó đeo mắt kiếng với bộ dạng thư sinh áo trắng quần tây. Tôi mở lá thư của Giày Đỏ ra, lâng lâng một cảm giác như đang ở trong giấc mơ.

“Em rất tiếc vì đã không cho anh biết mọi chuyện ngay từ đầu. Nhưng em không còn cách nào khác, vì em không muốn anh lo lắng thêm khi thấy anh chưa

người ngoài nổi nhớ với Ex. Và điều quan trọng nhất là vì em sợ khi anh biết, anh sẽ không còn chở em đi ngắm sao đầu bay nữa. Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau ở CLB, anh hỏi ngược lại em câu hỏi chính em thu hết can đảm để hỏi anh không? Em tránh câu hỏi ấy vì đó là lần đầu tiên em phát hiện ra căn bệnh vào giai đoạn cuối của mình. Đó là lần đầu tiên em thay đổi phong cách sắc màu để khám phá mọi điều xung quanh. Đó cũng là nơi lần đầu tiên em đặt chân đến sau những tháng ngày sống vô ố trong phòng riêng của mình. Có thể anh sẽ cười và trêu chọc em mơ mộng, nhưng em đã làm điều đó theo gợi ý từ một bộ phim tình cảm của Mỹ. Cô gái ấy khi nghe tin mình sắp ra đi vì căn bệnh hiểm nghèo đã chi hết số tiền dành dụm để đi du lịch, khám phá tình yêu và cuộc sống. Em không may mắn như cô gái trong phim khi đến cuối mới phát hiện mình nhận kết quả chẩn đoán sai, nhưng việc em tình cờ gặp anh đối với em đã là một niềm vui và may mắn lắm rồi. Mẹ bảo tìm ra người chữa trị căn bệnh của em nên đón em đi chữa bệnh và về sống cùng mẹ nên có lẽ em sẽ không trở về thành phố này nữa. Như thế bố em thoải mái hơn với dì và dì cũng không cần phải khó xử. Em mới đọc Giày Đỏ của DBN khi nghe tin mẹ sẽ đón em đi. Giá như anh đọc được truyện ngắn này để anh em mình cùng bình luận. Nhưng anh đừng nghĩ em giận anh về chuyện anh hay quên đấy nhé. Mọi chuyện không phải lúc nào cũng đúng như những gì anh suy nghĩ đâu. Em không biết khi

nào có thể gặp lại anh, nhưng nếu có ngày đó, em sẽ để anh hỏi lại em câu tiếng Anh em đã hỏi anh hồi xưa. Như thế mới là công bằng, anh nhỉ!? Bật bí cho anh một bí mật nho nhỏ nhé, nếu như không quen anh, em sẽ không có một tâm trạng an bình khi đối diện với những gì số phận đã sắp đặt cho mình. Em cảm ơn anh về điều đó, chắc chắn em sẽ nhớ anh thật nhiều...”

Giày Đỏ ra đi, cách xa tôi biết bao nhiêu khoảng trời mùa hè xanh thắm. Tôi tìm mua tập truyện của DBN có tựa đề là Giày Đỏ, nhưng khi mở ra đọc dòng chữ ghi đầu tiên trên trang sách “Giày đỏ của tôi, em ở đâu trong thành phố 8 triệu con người?”, tôi quyết định không đọc nữa vì sợ đọc xong tôi sẽ không biết tặng sách cho ai. Vì dòng chữ ấy luôn tạo cảm giác day dứt trong tôi với mong muốn tìm kiếm một điều gì đó mơ hồ không ngừng nghỉ.

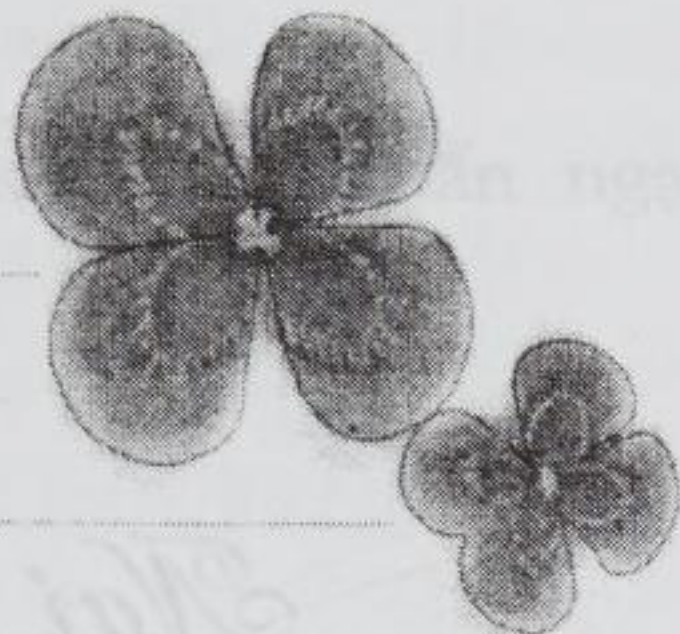
Ở một nơi nào đó, tôi hy vọng Giày Đỏ biết tôi đang giữ thói quen đi ngắm cánh sao đầu mỗi chiều giùm em. Ở một nơi nào đó, hình ảnh của Giày Đỏ phải luôn mạnh mẽ và trẻ trung như đôi giày cùng màu. Mũ Lưỡi Trai bảo rằng hình ảnh của Giày Đỏ thay thế Ex trong trái tim tôi. Tôi không biết những gì tôi nhớ về Giày Đỏ có đủ biểu hiện để được gọi là tình yêu hay không, vì vốn dĩ không có bắt đầu thì làm sao có kết thúc. Nhưng tôi vẫn tin rằng, giữa biển người mênh mông ngoài kia, Giày Đỏ của tôi sẽ luôn giữ mãi nụ cười hồn nhiên và trong sáng như tôi từng biết.

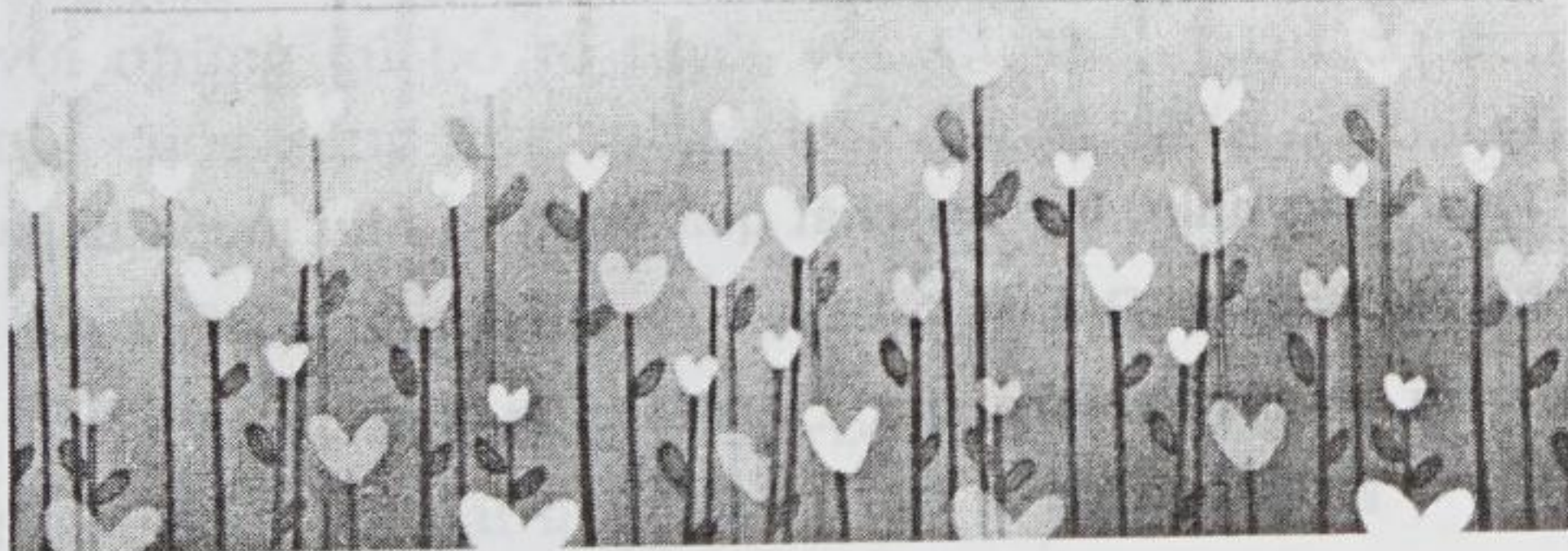
Có đôi khi đi giữa phố, vô tình bắt gặp một đôi giày đỏ, lòng tôi rộn lên niềm vui thật lạ. Không phải là hy vọng gặp lại Giày Đỏ hay gặp một người giống Giày Đỏ khác. Không phải là ôn lại cảm giác luyến tiếc về một người hay một mối tình. Không phải là một khuôn mặt thân quen nhưng ánh mắt khác lạ nào, mà chính là điểm nhấn màu đỏ giúp tôi nhận ra màu nắng hè không gay gắt như tôi tưởng. Màu nắng chan hoà của những ngày hè hoà vào màu đỏ của chùm phượng luôn mang một sức mạnh bền bỉ và cảm xúc thanh bình diệu kỳ.

Giày Đỏ của tôi, em ở đâu giữa cuộc sống này?

Cảm nhận của bạn:

Love

*Nơi sân bóng thiếu
một nụ cười rạng rỡ*

Tác giả: Việt Phố Cổ

“Tuấn lặng nhìn, tay ôm chặt quả bóng rổ như muốn bóp cho nổ tung nó. Bất chợt, Linh quay lại và ngược lên. Tuấn lặng lẽ quay người vào lớp: "Linh sẽ hạnh phúc..."”.

Viết cho bạn Tmac

- Tuấn à!

- Ủ, mình đây, Linh phải không? - Tuấn ngạc nhiên hỏi

...Khóc...

- Linh à, có chuyện gì vậy?

Khóc.

- Ủ, khóc đi, rồi kể Tuấn nghe. - Tuấn nhẹ giọng.

- Cảm ơn Tuấn đã nghe Linh khóc. Linh chỉ cần thế thôi. Mai Linh gọi được không?

- Ủ, Tuấn ở đây mà.

Còn lại một mình, Tuấn ngơ ngẩn, rồi tự hỏi: Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mình là cái gì của cô ấy đây? Sao cô ấy không gọi cho ai khác? Phải chăng...? Bao câu hỏi và suy nghĩ xoay quanh Tuấn.

Tuấn chợt nhớ lại...

Lớp 10...

Một thằng con trai lăm lì, im lặng, học hành cũng chẳng giỏi. Tuấn là một người chẳng nổi bật trong bất cứ hoạt động học tập nào của lớp. Cứ đến lớp là ngồi cuối góc, và với Tuấn, niềm đam mê chỉ là rap với bóng rổ. Hắn là một tay bóng điêu luyện với những cú bỏ rổ tuyệt vời. Cứ thế, Tuấn cứ tiếp tục cuộc sống của mình, trôi qua lặng lẽ... Cho tới một ngày...

Giờ thể dục...

- Tuấn ơi, mình ném bóng mãi không vào là sao? - Linh xì mặt hỏi.

- Ô... ờ, thì bạn phải căn cho chính xác lực, và vẩy cổ tay thật tốt...

- Mình làm mãi không được, Tuấn dạy mình nhé...

- Ừ... ừ... tớ sẽ hướng dẫn, nhưng khó đấy nhé! - Tuấn cười, và một cảm giác gì đó ấm áp dấy lên trong Tuấn.

Từ đó, sân bóng rổ, có hai người, dù mưa hay nắng, những tiếng cười, những niềm vui và ngày nào cũng thế, chiều tối, Tuấn đèo Linh về nhà.

Trong Tuấn, bắt đầu có một cảm giác gọi là nhớ. Mỗi chiều không gặp, đến lớp hắn chỉ mong nhìn thấy ánh mắt ấy, nụ cười với cái răng khểnh ấy để lòng ấm lại. Và ở đâu đó, hắn cũng cảm thấy, có một ánh mắt luôn dõi theo mình. Đã nhiều lần Tuấn muốn nắm chặt tay, và hét thật to lên cảm xúc của mình nhưng bản tính nhút nhát kéo Tuấn lại, và im lặng. Và đôi lúc, trong ánh mắt Linh, một tia nhìn hy vọng lóe lên rồi lại tắt...

Tình cảm ấy ngày càng lớn dần, và hình như, Tuấn đã nghĩ đến một ngày gần đây, nắm chặt tay Linh, và nói thật nhẹ: "*Ừ...mình yêu Linh*". Tuấn mỉm cười và dường như hạnh phúc nằm gọn trong đáy mắt. Cuối tuần, khi đi trên đường về, mình sẽ nói.

Ngày chủ nhật...

Linh không đến sân bóng. Tuấn băn khoăn lo lắng với bao câu hỏi, bông hoa giữ chặt trong cặp đã héo mất. Tuấn đi về, vô định. Bước chân qua con đường đến nhà Linh. Tuấn chợt thấy Thắng và Linh

đang nắm tay nhau. Một cảm giác nôn nao dồn ngược lên tận óc quay cuồng, và nhức nhối. Tuấn quay lại, bước đi mà đầu óc trống rỗng.

Tuấn trở về, lặng buồn và nơi phòng nhỏ ấy, những tiếng rap lại vang lên thật to, như để phá tan sự im lặng bấy lâu nay nhưng đã quá muộn. Tuấn gào lên: Tại sao?

Sân bóng...

Một chàng trai, headphone và những cú ném rổ điêu luyện, nhưng dường như đầy phá phách và mạnh mẽ như để nói lên với một người tình cảm của mình.

Trên ban công tầng hai, thiếu một nụ cười...

- Tuấn à!

- Ủ

- Mình đi tập bóng nhé.

- Ủ, chỗ cũ nhé... - Tuấn bật cười...

Linh quay trở lại, vẫn thế, những chiều tập bóng, đi lang thang. Hai đứa, những tiếng cười lại vang lên nhưng đâu đó trong Linh, có một nỗi buồn. Tuấn cảm thấy...

- Linh và Thắng có chuyện à?

- Ủ

- Kể cho Tuấn được không?

- Cảm ơn Tuấn vì tất cả, với Linh, Tuấn là người bạn tốt nhất, Linh chẳng biết tìm đến ai. Chỉ muốn gọi cho ai đó để được khóc và Tuấn hiện lên. Linh... có lỗi ...

- Lỗi gì cơ? Tuấn cảm ơn Linh, vì đã nghĩ đến Tuấn, Tuấn sẽ mãi là bạn tốt của Linh - Tuấn nói mà tim như chùng xuống.

- Cảm ơn Tuấn...

Trong giờ 15 phút...

Thắng ôm bó hoa hồng thật to, tặng Linh.

- Thắng xin lỗi và yêu Linh rất nhiều... - Thắng bước đến cạnh Linh

Linh bối rối và ngượng ngịu nhận bó hoa trước lớp.

Cuối lớp... có một thằng con trai đang nhìn ra cửa sổ...

Tan học...

Thắng và Linh nắm tay nhau bước về.

Trên gác hai...

Tuấn lặng nhìn, tay ôm chặt quả bóng rổ như muốn bóp cho nổ tung nó. Bất chợt, Linh quay lại và ngược lên. Tuấn lặng lẽ quay người vào lớp.

"Linh sẽ hạnh phúc..."

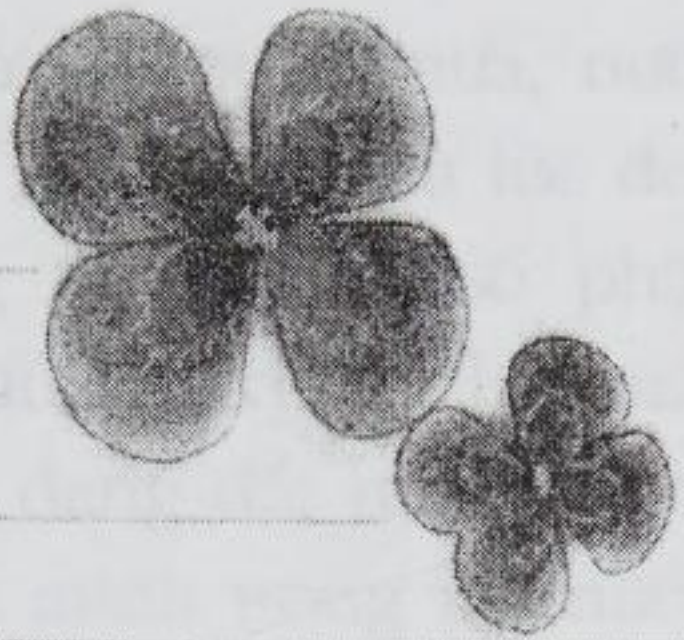
Tuấn mỉm cười...

Sân bóng...

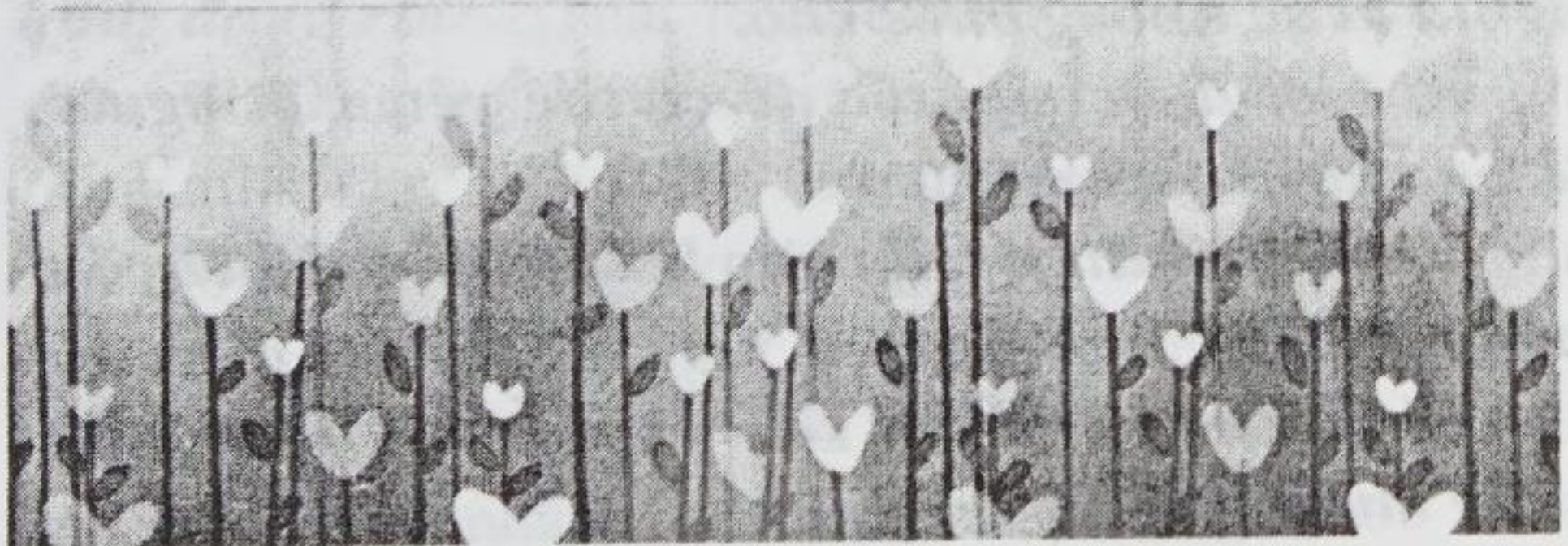
Một thằng con trai... không chơi bóng...

Cảm nhận của bạn:

Love

5cm/s

Tác giả: Blogger Miao

“Chưa bước vào cuộc sống của nhau không có nghĩa là sẽ không bước vào.

Ai biết được vận tốc để có thể yêu một người là bao nhiêu cm một giây?

Và ai biết được, cần bao lâu để có thể hết yêu một người!

Chỉ là hãy cứ bước đi, cho đến khi bản thân thấy mình nên dừng lại...”

Một ngày Hà Nội lênh láng trong nước mưa, nước cống dâng lên nhuộm con đường nhựa lúc nâu lúc đen xì. Chiếc xe máy của tôi không thoát khỏi số phận ngâm mình trong mưa phố và “bất đắc kỳ tử chết máy giữa đường”. Vậy là tôi ì ạch như đang dắt một chú bò về xóm trên những cánh ruộng ru mình trong làn nước. Luôn lách mãi tôi tìm về được ngõ nhỏ, nước sâu hoắm lăn tròn theo từng vệt bánh xe nặng nề, mệt mỏi như chính tâm trạng tôi lúc này. Ướt sũng, mỏi nhừ. Tôi sẽ tắm, sẽ ăn, sẽ ngủ, và sẽ chỉ chui rúc trong nhà xem ảnh thiên hạ chụp lút cho qua những ngày mưa thâm thắm. Tôi ghét mưa - những cơn mưa ngập ngựa, dầm dề và nặng nề thế này càng làm tôi khó chịu đến nỗi có thể nổi cáu bất cứ lúc nào.

Tôi gặp em trong hoàn cảnh ấy.

Em nhỏ xíu, mặt trẻ non, em như con mèo con bị mắc mưa chui rúc trong một mái hiên tạm bợ nhưng không tránh được ướt. Hai bên mai dài ôm lấy gò má bột ra vì lạnh, chốc chốc lại có những giọt nhỏ li ti rơi xuống khuấy động những vòng tròn bọt nhả trong làn nước đục ngầu, tôi đã tự hỏi **“Em đang khóc hay nước mưa không lưu luyến gò má lạnh đang rơi?”**. Thật ngạc nhiên, lúc này tôi không còn vội vàng với bình nóng lạnh chứa đầy nước ấm trong nhà tắm, chăn êm hay những gói mì úp nóng hổi. Em nhột nhật và lơ đãng nhìn mọi thứ như một con mèo không bao giờ nhận ra bóng mình trong gương, còn tôi là người chủ nhà tự nhiên không nổi cáu, chỉ kiên nhẫn khẽ run mình trong nước mưa.

chờ đợi... Bỗng chuông điện thoại của tôi vô duyên vang lên vô tình đánh thức em tỉnh lại. Em vội vã dắt chiếc xe đạp đang vẫn bị nước nghiêng chặt sang một bên, khẽ cúi đầu như một lời xin lỗi thiếu mất âm thanh. Tôi dắt chiếc xe máy lên dốc thêm nhà với đủ những tạp âm, tiếng nước kêu bì bơm... nhưng không chứa bất kì hàm ý gì. Cánh cửa sách nặng nề kéo đóng lại, âm thanh rít tai, **còn em - vẫn - chơ - vơ - ở - đó.**

Có thể lúc đó tôi đã quá vô tâm, hoặc giả nếu biện minh, tôi chỉ muốn nói rằng tôi quá mệt. Trời mưa, và những vết sọc lại cháy xốt lên mỗi khi nước mưa rớt vào. Mọi cô gái đến, ở lại và đi qua đời tôi đều ôm mình với những cơn mưa buồn thảm.

Vào nhà, tôi tắm, tôi ăn mì, tôi online còn em vẫn lặng lẽ ngồi trong làn nước lặc lè trôi. Tôi kéo cửa, âm thanh inh tai lại làm em tỉnh giấc. Em quay ra nhìn tôi ngơ ngác như kẻ vô gia cư ngủ rong bị chủ nhà bắt được. Tôi chìa tay đưa cho em chiếc ô, không một âm thanh nào tồn tại. Em nắm lấy chiếc ô, cả thế giới quanh tôi vẫn lặng im.

Cho đến khi em hỏi:

- Anh có biết vận tốc rơi của nước mắt là bao nhiêu centimet một giây không?

Tôi nhìn em khó hiểu:

- Anh chỉ biết vận tốc rơi của cánh hoa anh đào là năm centimet một giây thôi.

Cánh cửa kéo lại kêu inh tai.

Em ngồi lặng im. Những lời nhận xét đầu tiên về em bắt đầu vang lên trong não tôi, với tôi, em là một con bé 9X tự kỷ.

Trời ngừng mưa, nước rút, mọi thứ trở về thường nhật, một vài đồ gỗ trong nhà tôi bị mục, rau muống lên mười nghìn một mớ và trong một chiều man mác gió, em lại lặng lẽ đứng bập bênh bên cánh cửa sắt thiếu dầu nhà tôi.

Em tươi tỉnh và nhẹ nhàng trong bộ đồng phục học sinh. Chiếc xe đạp im ắng nghiêng mình trên chân chống cạnh thêm, em nở nụ cười xinh như gió nhẹ của buổi chiều hiền lành hôm đó. Em đưa tôi chiếc ô kèm theo một lời cảm ơn thành tiếng. Tôi cầm, gật đầu như một câu "không có gì" thiếu mất âm thanh. Em vội vã hỏi ngăn tiếng nặng nề của chiếc cửa sắt chuẩn bị réo lên:

- Sao anh biết vận tốc rơi của cánh hoa anh đào là năm centimet một giây?

Tôi nhún vai:

- Anh xem trong một bộ phim.

Tôi mở cửa, còn em lại càng vội vã.

- Em mời anh ăn kem để cảm ơn về chiếc ô nhé?

- Để hôm khác, hôm nay anh bận.

Nói rồi tôi vội vàng đóng cửa. Tôi không muốn đụng vào một con bé 9x tự kỷ.

Tôi quên lời tôi nói còn em nhớ lời mời của em. Vào một sáng trời quang, nắng hây hây thơm, mùi ẩm áp, em chờ tôi, bước ra từ cửa sắt, cánh cửa đã được bôi

dầu không kêu đình tai nữa. Em như một con mèo rình mồi chỉ chờ tôi xuất hiện và chớp lấy. Em không e dè, sợ hãi, em leo lên xe, vòng tay qua eo tôi, dựa đầu vào vai tôi đều đều như buồn ngủ. Tôi khẽ lắc đầu nghĩ lại sự e thẹn như cánh quỳnh của em hai lần gặp trước. Tôi kệ em và em kệ tôi nghĩ gì.

Em ăn kem, em thao thao nói như một bé mèo ồm tỏi đòi mẹ. Tôi nghe, lúc đầu hơi phiền nhưng khi em im lặng tôi lại thấy thế giới chìm vào tẻ nhạt. Rồi em lại nói những chủ đề không đầu không cuối, không mở không kết và tôi thấy thế giới lại rộn ràng với những màu sắc linh tinh, lộn xộn mà rục rỡ.

Em đứng trước cửa nhà tôi nhiều hơn, một vài lần tôi đưa em đi ăn, một vài lần tôi nói bận để em lặng lẽ về. Một vài lần tôi có quá nhiều việc nên ghét sự nheo nhéo đau đầu của em, một vài lần tôi nhớ giọng em khi thế giới trong tôi như sợi giây chao căng ra đầy những tẻ nhạt. Tôi không hỏi em là ai, không hỏi em từ đâu đến, cũng không hỏi sao hôm đó em đứng lặng trước cửa nhà tôi, càng không bao giờ hỏi giọt nước nhỏ từ mặt em lăn xuống và chôn mình vào dòng lenh lảng đục ngầu kia rốt cuộc là thứ gì. Em không tự trả lời, không hỏi lại tôi, chỉ giải thích hôm đó nước ngập quá cao, em không đủ sức ngăn dòng cản của nước để dắt xe đạp về nhà nên tự chọn một mái hiên ngồi nghỉ. Em lặng một lúc, nhìn băng quơ rồi nói:

- Và em đã gặp anh!

Lại một ngày mưa khác, em chờ tôi trước cửa

nhà. Tôi đi làm về giữa trời mưa bay rơm rớm mắt, tôi nhìn thấy dưới tà áo mưa lấp phát trong gió một cặp tình nhân trên chiếc SH sáng loáng thấp thoáng khuôn mặt cô bạn gái cũ. Thất vọng, buồn phiền, tôi nổi cáu, tôi bảo em về, đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi. Em chững lại trước thái độ của tôi, nhẹ nhàng như hôm đầu tôi gặp. Em khẽ hỏi: “Tại sao?”. Tôi gất gỏng nói là tôi thấy em quá đôi phiền phức. Rồi em nói...

- Em yêu anh!

Tôi gạt phắt đi, tôi hỏi tại sao, em nói em không thể lí giải, em không biết. Có thể vì tôi dịu dàng đưa em chiếc ô, có thể vì tôi trả lời câu hỏi “nhảm nhí” của em hoặc có thể là vì tôi đơn thuần nghe em “lảm nhảm”. Nhưng có quan trọng đâu, yêu chỉ là yêu thôi.

Tôi nói em đang tự huyễn hoặc mình về tôi, rằng em thật nhớ nhăng, rằng những thứ nhảm nhí đó không làm nên tình yêu, rằng em chỉ là một con bé với những mộng tưởng om xòm, một bé xì tin 9x bị ám ảnh bởi tình yêu sét đánh và chẳng có lý do gì - để không - vì - lí - do - gì mà yêu một người.

Em vẫn nhẹ nhàng hỏi, giọng chìm băng đi trong rừng âm thanh gất gỏng, dùng đoàn của tôi, như giọt nước trên mặt em tan hư vô trong dòng ngập ngựa:

- Anh có tình cảm với em không?

Tôi im lặng. Có thể tôi có, có thể tôi vô tâm hoặc giả nếu được biện minh, tôi chỉ muốn nói rằng tôi đã quá mệt mỏi và thiếu tin tưởng vào tình yêu, nhất là với

một cô nhóc choai choai, không xuất xứ, không gắn bó thời gian, không ràng buộc. Những người yêu cũ của tôi chín chắn, có quy tắc, nghiêm túc và quen với tôi một thời gian lâu dài trước khi nói lời yêu kỳ diệu. Nhưng rồi cũng vì lý do này, lý do khác lại chia tay ***buống bỏ em chỉ là một con bé không suy nghĩ, đến đi thất thường như những con mèo không kìm kẹp, như những cơn mưa không quy tắc thoát đở, thoát tạnh để lại trời oi.***

Nhưng... sao tôi lại không thể nói được cái từ “không” vẹn vẹn năm ký tự.

Tôi im lặng.

Em chờ đợi.

Tôi im lặng...

Em chờ đợi

...

Và em nói:

- Anh sẽ cho em đĩa phim “ 5cm 1 giây” chứ? Khi đó em sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh!

Tôi thấy thế giới yên ắng hơn. Em cầm chiếc đĩa ra về. Hôm đó trời mưa. Mưa rồi lại tạnh, đường khô, lá khô, những mái nhà khô như mưa chưa từng xuất hiện trên sa mạc. Đột nhiên tôi thấy...

Thế giới quanh tôi bớt ồn ã một cách khó chịu... nó... hoàn toàn yên lặng...

1 ngày trôi, 2 ngày trôi em không tìm đến.

1 tuần trôi, 2 tuần trôi, em không đến.

Rồi 1 tháng,

Rồi vào đông, mùa khô, mưa ngừng rơi. Tôi thôi không đếm thời gian nhưng không thể quen được với sự im lặng vốn có trong cuộc đời mình.

Mưa ngừng rơi không có nghĩa là mưa không rơi. Sa mạc khô cần mãi không có nghĩa là sa mạc mãi mãi khô cần.

Vào một ngày mưa, tôi không tìm được nỗi nhớ để tìm đến nhà anh. Tôi 17 tuổi, đắm chìm trong những cảm xúc được khuếch đại của tuổi dậy thì. Những nỗi đau, những ước vọng, ảo tưởng rỗng nát phên tường lên. Nhưng tình cảm tôi dành cho anh thì không như vậy. ***Chả có lý do gì để một con bé mới lớn không thể yêu thật lòng, và chả có lý do gì bất tình yêu là thứ bất quy tắc thành một khuôn mẫu trả lời cho câu hỏi “tại sao”?***

Tôi chờ anh trong khi cơn mưa nhuộm người tôi ướt sũng. Nước chảy lenh lách thành từng giọt trên gò má và khi thấy anh... nước mắt tôi cũng nhẹ chảy trộn với nước mưa.

Anh ngạc nhiên, nhẹ đỗ xe bước xuống. Anh đưa bàn tay sũng nước lau khuôn mặt ướt nhẹp của tôi, rồi cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi, anh hỏi câu hỏi đầu tiên:

- Là nước mưa hay nước mắt?

Tôi bối ngỡ trước câu hỏi đơn thuần, còn anh yên lặng khẽ run mình trong mưa chờ đợi.

...

Tôi chìa đĩa gửi trả anh. Đó là một bộ phim hoạt hình bằng tiếng Nhật nên tôi xem không hiểu. Anh

đẩy lại đĩa về phía tôi rồi đèo tôi về. Tôi vẫn ôm qua eo anh thiu thiu như một chú mèo buồn ngủ. Tôi nghĩ rằng, chắc anh sẽ nghĩ tôi dai dẳng, hư hỏng, dễ dãi, một con bé xì - tin dạn dĩ tầm thường. Nhưng tôi kệ anh và anh kệ tôi nghĩ gì.

Tối hôm đó anh hỏi thêm tôi hai câu hỏi nữa, là tên và số điện thoại rồi ra về không nói gì thêm.

Vào một tối muộn, anh gọi điện đến, bảo tôi bật đĩa, khi nào anh bảo tôi ấn play thì bắt đầu. Tôi khó hiểu nhưng vẫn luống cuống làm theo. Anh đếm đến ba, tôi ấn cho phim chạy và từ đầu dây bên kia, anh bắt đầu dịch. Nó khớp hoàn hảo với từng giây nhân vật trong phim nói, khớp hoàn hảo với nội dung phim. Nằm chặt ông nghe tôi bất giác nhìn quanh phòng, anh không ở đây vậy làm sao anh có thể? Tôi hỏi, anh vẫn chỉ đều đều dịch... Rồi tôi thấy loáng thoáng trong điện thoại những âm thanh khác đang chìm trong giọng nói ngọt ngào của anh. Nó là thứ tiếng Nhật được phát ra từ một chiếc tivi giống hệt lời thoại của bộ phim tôi đang xem... Anh đang cùng tôi xem phim, dịch cho tôi qua một chiếc điện thoại. ***Anh vẫn chỉ đứng bên lề cuộc sống của tôi và chỉ cho tôi đứng bên lề của sống của anh. Tôi biểu ra điều ấy và khi cánh hoa đào đầu tiên trong phim bắt đầu rụng cũng là lúc nước mắt của tôi bắt đầu rơi. Khi cánh hoa đào đó chạm đất là khi nước mắt của tôi rơi nhẹ xuống sàn nhà. Giọng anh nhẹ nhàng, trầm ấm hơn khi dịch***

***cho tôi lời của nhân vật nữ nói với nhân vật nam:
Anh biết không? Vận tốc rơi của cánh hoa anh
đào là 5cm một giây đấy.***

Còn tôi quay ra trả lời câu hỏi đầu tiên và cũng là câu nói đầu tiên khi tôi gặp anh mà giọng nghẹn lại:

- Anh biết không? Vận tốc rơi của nước mắt là 5cm một giây đấy.

Anh bỗng im lặng không nói, còn tôi im lặng không giục, tôi và anh để thứ âm thanh trong tivi miết mãi trôi đi trong một thời gian dài. Nhưng rốt cuộc tôi và anh cũng đã “cùng nhau” xem được hết bộ phim dù theo một cách thật khác.

Rồi một ngày mở lại phim, tôi phát hiện ra nước mắt của tôi thôi không khớp với vận tốc 5cm một giây nữa.

Một vĩ nhân đã từng nói “Đời vốn không buộc mình vào quy tắc nào cả. Đơn giản chỉ là bản năng và sự dũng cảm”.

Chưa bước vào cuộc sống của nhau không có nghĩa là sẽ không bước vào.

Ai biết được vận tốc để có thể yêu một người là bao nhiêu cm một giây?

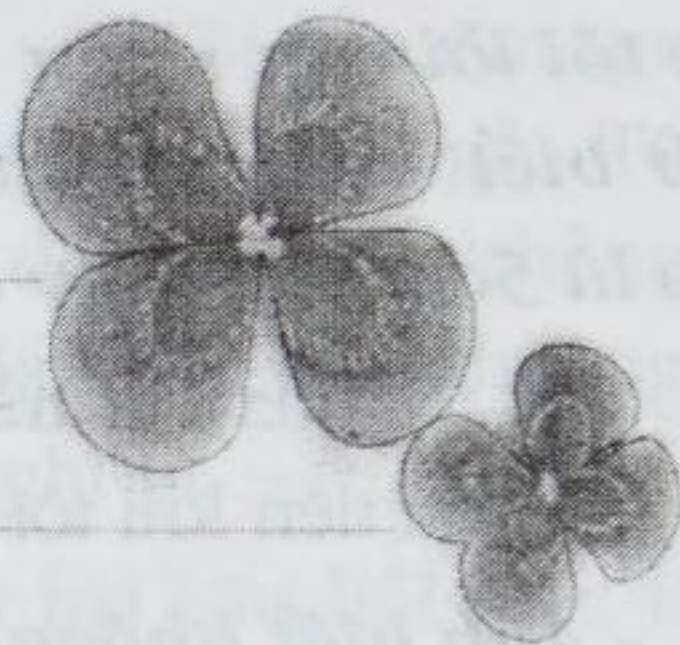
Và ai biết được, cần bao lâu để có thể hết yêu một người!

Chỉ là hãy cứ bước đi, cho đến khi bản thân thấy mình nên dừng lại .

Just going!

Cảm nhận của bạn:

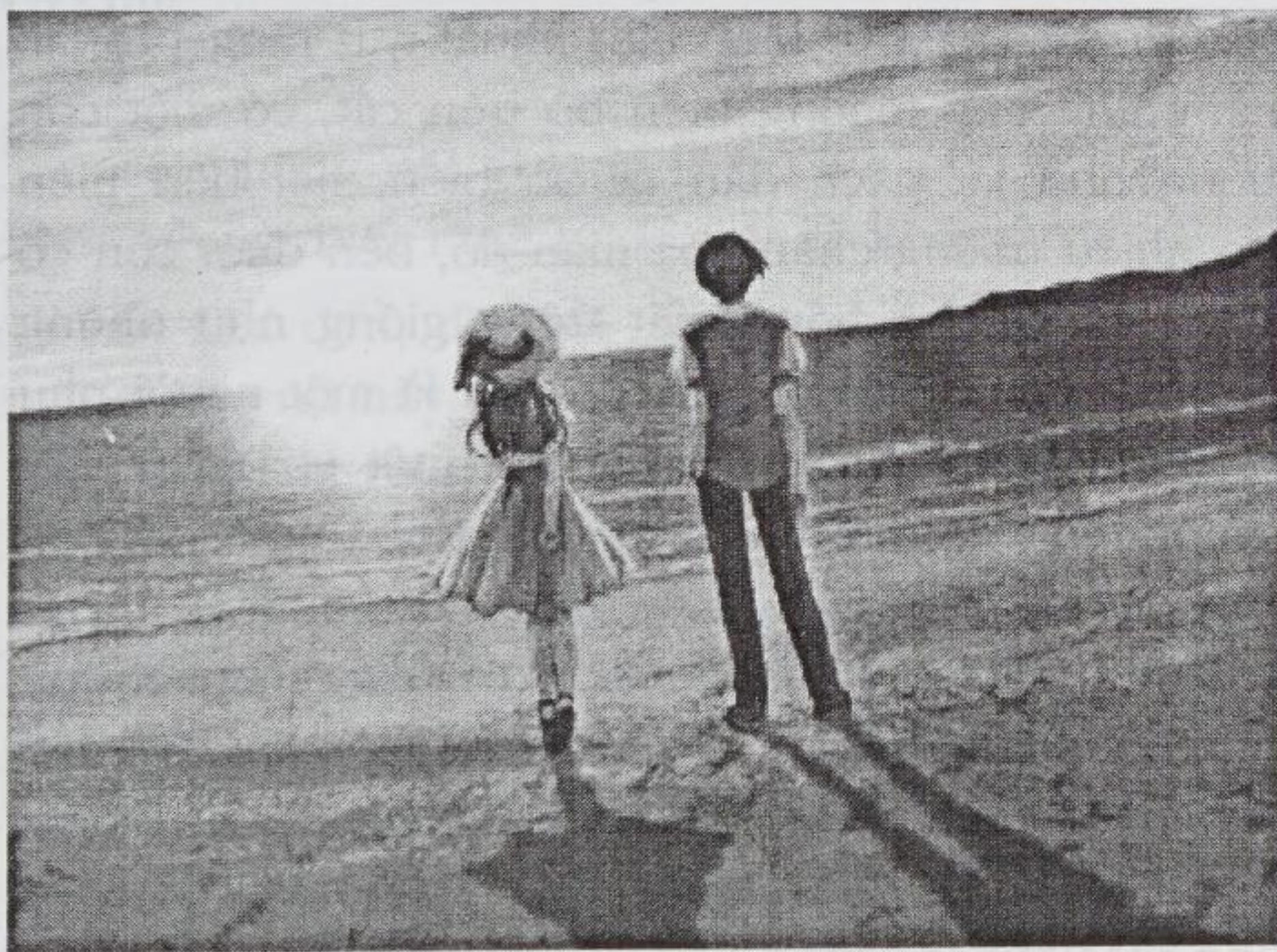

Love

Lá thư trong chai

Tác giả: Blogger Cá Rô

“Anh là Dương Dương, khi lá thư trong chai này mở ra anh tin rằng Hân Hân của anh đã thật sự trưởng thành. Em hãy nhìn đi, trên bầu trời đàn chim biển đang vỗ cánh bay về...”

Tôi đẩy mạnh cánh cửa sổ vương đầy bụi bặm, một chút ánh sáng của buổi chiều tàn tràn vào nhà, đâu đó phảng phất chút hương mặn mòi của biển. Ô cửa sổ giống như một khung hình sống động, có chút áp e của nắng phía khơi xa.

Giờ là mùa thu nên biển có đôi phần vắng vẻ, thi thoảng mới bắt gặp một vài đứa trẻ con vội vã lặn chiếc phao bơi về phía bờ để trở về nhà trước khi trời tối, chỉ mình tôi vẫn lặng lẽ in những dấu chân mình trên cát. Thủy triều lên, sóng lại đưa bọt trắng để xóa mờ...

Căn nhà của dì Mai nằm khuất sau rặng phi lao chằng chịt dây muống biển bò trên cát, có một con đường nhỏ lát gạch dẫn ra bờ biển, hai bên hiên treo nhiều những chậu hoa màu đỏ, bên dưới còn có một bộ bàn ghế hóng mát trông giống như những quán café trong thành phố. Dì Mai là một người phụ nữ thành đạt, chỉ có điều... dì là một goá phụ. Tôi cũng không biết chồng dì đã mất từ bao giờ chỉ biết rằng khi lớn lên, biết nhận thức về mọi điều thì dì đã là một goá phụ thành đạt. Dì có một người con trai hơn tôi 3 tuổi nhưng tôi mới chỉ gặp một lần cách đây hơn 10 năm khi theo bố vào Nam. Bố tôi và dì Mai nghe đâu là bạn thân từ hồi đại học, vì công việc của dì cũng hay phải đi lại giữa hai miền Nam Bắc nên mối thân tình giữa hai gia đình cũng đôi phần gắn bó.

Mùa chia tay, bạn bè khoác lên người chiếc áo cử nhân rạng rỡ trong ngày bế giảng. Tôi ngồi một

mình trong phòng, không khóc, không nghĩ, chỉ thấy mình hình như không tồn tại. Tôi trượt một môn điều kiện trong hạng mục thi tốt nghiệp đại học, không biết trời sập thì sẽ như thế nào nhưng giây phút ấy hình như bầu trời ở rất gần, vỡ toác và ngọt ngào. Bố tôi nổi trận lôi đình:

- “Sao mày lúc nào cũng là đứa làm cho bố mẹ đau đầu thế hả?”

- “...”

- “Sao mày không được một phần của chị mày cơ chứ?”

- “...”

Tôi không nói gì lặng lẽ bỏ lên phòng, tôi muốn khóc nhưng biết rằng nước mắt sẽ không rơi.

Dì Mai đến, dì ngồi rất lâu nhưng không nói gì, người phụ nữ này có một mối quan tâm đặc biệt đến tôi, dì ấy nói rằng tôi chính là bản sao thời còn trẻ của dì, lúc đó tôi không hiểu và cũng không mấy bận tâm. Giờ thì tôi biết, hoá ra tôi mạnh mẽ, ương ngạnh giống dì. **Nhưng thật trớ trêu bởi một người phụ nữ dù có mạnh mẽ đến đâu thì đó cũng chỉ là vỏ bọc mà bản thân người ta cố tình tạo ra, còn bên trong tâm hồn họ thực chất vẫn chỉ là một hố sâu mềm yếu.** Dì Mai bỗng nắm lấy tay tôi:

- “Hay là vào Nam với dì một thời gian con ạ!”

Tôi nhìn dì Mai, không gian trong phòng vẫn tĩnh lặng, ngoài ban công có chú chim sẻ cô đơn vô tình đáp xuống.

Và như thế tôi có mặt ở đây, trong ngôi nhà nhỏ lấp sau hàng cây, nhìn ra phía biển của dì Mai.

Trời tối hẳn, những con sóng bạc đầu lao về phía bờ giống như một chú thiêu thân, ở cuối chân trời chỉ còn nhìn thấy vài mảng mây màu sáng. Dì Mai vẫy tay gọi, tôi cười với dì rồi rào bước quay về. Dì khoác lấy tay tôi, hai dì cháu chậm chậm bước ngược trở lại con đường lát gạch để vào nhà, dì Mai bỗng siết nhẹ tay tôi nói:

- "Hân à! Con còn nhớ thằng Dương nhà dì không?"

- "Có chứ ạ! Không phải anh ấy đang học nghiên cứu sinh bên Singapore sao ạ?"

- "Ừ... phải, nhưng đấy là trước kia.

- "Thế là sao ạ?" - Tôi ngạc nhiên.

- "Thật ra Dương nó đang ở đây... nó không khỏe, giờ nó hầu như không muốn gặp ai, không muốn ra khỏi nhà".

Trong bóng tối, tôi thấy mắt dì Mai ươn ướt. Tôi đứng im như một kẻ ngốc, ngược mắt nhìn lên căn phòng sáng đèn trên tầng 2, bóng một chàng trai ngồi im lặng bên cửa sổ. Tôi bất giác vòng tay ôm lấy dì Mai, hai người phụ nữ cứ từng cho rằng mình mạnh mẽ bỗng chốc trở về đúng nghĩa yếu mềm.

Dương không muốn xuống cùng ăn cơm, dì vỗ vai tôi: "Kệ nó! Ăn đi con". Tôi đứng trước cửa phòng anh, ngập ngừng mãi rồi vẫn quyết định gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời.

- "Em vào được không?"

- “...”

- “ Em là Hân Hân, anh còn nhớ không?

- “... Em... vào đi.”

Tôi nắm lấy tay vịn cửa và bước vào, Dương vẫn ngồi bên cửa sổ, đôi mắt anh thoảng chút u buồn. Trông anh khác nhiều so với lần đầu tiên tôi gặp anh bởi khi đó chúng tôi vẫn còn là những đứa trẻ con vô tư lự, ấn tượng duy nhất mà tôi còn nhớ về anh là hình ảnh về một mùa hè toàn nắng, anh chạy dọc trên bờ cát vẫy tôi.

- "Hân Hân, nhanh lên, xem này!

- Hân Hân! Chạy nhanh lên không nó bơi mất bây giờ.

Tôi lẳng lẳng bước đến bên cửa sổ, không biết phải bắt đầu từ đâu chỉ nhìn anh khẽ mỉm cười.

- “Em không thay đổi nhiều lắm!” - Dương bỗng mở lời.

- “Anh bảo gì cơ?”

- “Lúc chiều anh thấy em chơi ngoài biển, em vẫn thế, thích chơi trò in dấu chân lên cát rồi đứng chờ sóng tràn lên”.

- “A ha... anh vẫn còn nhớ à? Lâu lắm rồi mà?

- “Anh nhớ! Anh còn nhớ chính vì nó mà anh gọi em là Hân Hân, tức là Hâm Hâm ý”.

- “Anh...”

- “Được rồi! Anh chỉ trêu thôi mà”.

Anh cười, giây phút đó tôi bỗng thấy mình vui là

lạ, phải chăng vì cuộc hội ngộ bất ngờ sau nhiều năm, phải chăng vì tôi thấy chàng trai u buồn bên cửa sổ tối nay nở nụ cười. Tôi không rõ đó là cảm giác gì nhưng rõ ràng có một niềm vui nho nhỏ ở đâu đó đã tràn về qua đây.

- “Sáng mai, anh đưa em ra bãi đá nhé!”

Anh không nói gì, đôi mắt lại nhìn ra xa, nụ cười mong manh thoáng qua hình như vừa dần tan theo cơn gió biển nồng nồng mới thổi qua.

Buổi sáng, trời trong xanh, tôi dậy sớm vì muốn ra bãi đá chơi trước khi nắng lên, có lẽ Dương không muốn đi cùng hoặc là không khỏe nên tôi cũng không đánh thức anh dậy. Bãi đá nằm ở cuối con đường chính chạy dọc bờ biển, buổi sáng thường có vài người phụ nữ đầu đội nón tay xách theo một cái xô đi nhặt những con hào bám ở đá. Tôi hào hứng nhặt mấy viên đá cuội xếp chồng lên nhau, hồi bé khi theo Dương ra đây chơi, bọn trẻ con ở nơi này nói với tôi rằng bãi đá này rất thiêng, nếu muốn cầu mong điều gì chỉ cần xếp những viên đá chồng lên nhau, chờ khi thủy triều lên sóng sẽ mang lời nguyện cầu đó đi và nó sẽ trở thành sự thật.

- “Này! Bỏ bom người khác thì lời nguyện cầu không thành sự thật được đâu”.

Tôi giật mình đánh rơi viên đá định đặt lên chóp xuống nước.

- “Sao anh lại ra đây?”

- “Hôm qua em bảo anh đưa em ra bãi đá còn gì?”

- “À... vì em không thấy anh nói gì...”

- “Thôi bỏ đi, vẫn nhớ được đường ra đây là tốt rồi”.
- “Anh có tin vào lời nguyện cầu ở bãi đá không?”
- “Anh không biết! Vì anh không biết trên đời này có thật sự tồn tại điều kỳ diệu không?”
- “...”
- “Còn em? Em tin chứ?”
- “Em cũng không biết, nhưng em vẫn mong”.
- “Em vừa cầu cái gì vậy?” - Anh chỉ tay vào đồng đá dưới chân tôi.
- “À... em muốn trở lại đây một lần nữa”.
- “Đúng là Hân Hân, là Hâm Hâm có khác, cái này thì chỉ cần em muốn là được thôi”.

Nghe đến đây tôi phá lên cười, anh hình như cũng vui vui, dì Mai nói đã rất lâu rồi anh mới ra khỏi nhà.

Đã là ngày thứ năm xa nhà, tôi không gọi điện về, cố gắng không nghĩ nhiều đến những lời nói của bố, dù sao thì tôi cũng chỉ có thể là tôi chứ không thể là một hay vài phần của chị tôi được. Tôi muốn nói với bố rằng mình đã cố gắng, rằng con xin lỗi nhưng... Tôi ư? Thấy mình giống như chú chim sẻ cô đơn hôm nào vô tình đậu bên cửa sổ.

Tối nay bão về, gió giật một chậu hoa trước hiên rơi tan tành xuống đất, tiếng mưa át mọi âm thanh.

Dương bị đau, mồ hôi vã ra như tắm, bàn tay nắm chặt vào nhau. Dì Mai ngồi bên giường khuôn mặt tái nhợt, thất thần. Đến nửa đêm, có lẽ cơn đau

đã vất kiệt sức nên anh cũng chìm vào giấc ngủ, tôi giục dì Mai đi nghỉ vì trông dì đã không còn chút sức lực nào. Mồ hôi làm cho những sợi tóc trên trán anh ướt bết vào nhau, anh chìm sâu vào giấc ngủ, khóe mắt chảy xuống vệt nước mắt dài.

Gần sáng, tôi ngủ gục bên giường anh, thấy mình hình như lạc vào một cơn mộng mị, trong giấc mơ có một cậu con trai chừng 14-15 tuổi chạy dọc bờ cát, miệng không ngừng gọi tên tôi:

- “Hân Hân, nhanh lên, xem này!

... Hân Hân, chạy nhanh lên không nó bơi mất bây giờ.

... Anh sẽ gọi em là Hân Hân, Hân Hân tức là Hâm Hâm ý, haha”.

- “Hân! Về phòng ngủ đi” - Có ai đó lay nhẹ tay, tôi choàng tỉnh thoát khỏi cơn mộng mị.

Trời sáng, bão tan để lại những tàng cây xơ xác.

Tôi không ngủ được, cứ nằm nghĩ vẩn vơ về giấc mơ trước đó. Cậu con trai gọi tên tôi rõ ràng là một mảnh ký ức tuổi thơ mà tôi còn giữ lại về Dương, nhưng tôi không nghĩ được rằng chúng tôi lại hội ngộ trong hoàn cảnh như thế này. Số phận hình như đang trêu đùa anh và mẹ mình. Những ngày gặp lại, anh không còn là cậu con trai mới lớn thích thú nô đùa cùng tôi trên bãi biển gần nhà, anh trầm mặc và đôi khi xa lạ.

Tôi vùi đầu vào gối, giá như... giá như tôi có thể làm được gì cho anh...

Mấy ngày sau, có một hôm khi đang chơi với mấy đứa trẻ con ngoài bãi phi lao, anh đứng ở hiên nhà chỗ có bộ bàn ghế hóng mát vậy thôi. Tôi chạy lại phía anh miệng vẫn cười vì câu chuyện còn đang kể dở của bọn trẻ con.

- “Gọi em hả?”

- “Ừ, rủ em ra biển chơi”.

- “Thật á?”

- “Không! Là giả”.

- “Anh!”

Biển ở nơi này rất xanh, bờ cát trải dài phẳng lạng. Trên đường ra biển anh lấy từ trong túi ra một cái lọ thủy tinh nhỏ, trong đó còn có hai mảnh giấy được cuộn lại và bịt kín. Một mảnh có màu xanh giống biển, một mảnh màu hồng nhạt

- “Đến lúc trả nó lại cho em rồi!”

Tôi sững người nhìn anh, biển dạt dào, trên bờ cát trắng có một chàng trai và một cô gái bước dọc theo chiều dài của biển.

- “Em sao thế?”

Lọ thủy tinh đó chính là trò chơi “**Lá thư trong chai**” mà chúng tôi đã từng chơi, hồi đó tôi bảo với anh rằng: “Ờ màu xanh của anh, ờ màu hồng của em, nếu sau này gặp lại chúng ta sẽ cùng nhau xem mình đã viết gì trong đó”.

Nhiều năm qua đi, chính tôi khi gặp lại anh cũng không còn nhớ gì về trò chơi ấy, bởi tôi vốn là một kẻ vô tâm, thường thì những gì không quá sâu

sắc tôi sẽ không giữ lại trong lòng. Tôi đặt lọ thủy tinh xuống cát, cẩn thận lấy hai tờ giấy cuộn một xanh một hồng ra khỏi lọ. Tôi trả tờ màu xanh lại cho anh rồi bảo anh hãy đọc trước đi.

Chúng tôi ngồi quay mặt ra biển, anh mở tờ giấy màu xanh và khẽ mỉm cười:

- "Anh là Dương Dương, ngày mai Hân Hân về Bắc rồi, anh sẽ rất nhớ Hân Hân, sẽ không có ai chơi cùng anh, bắt nạt anh. Nghỉ hè năm sau em nhất định phải vào thăm anh nhé!"

- "Em là Hân Hân, khi nào em trở lại anh dẫn em đi xem chim biển về tổ nhé!"

Tôi và anh cùng phá lên cười, đó là lần đầu tiên từ hôm đến đây tôi thấy anh vui như vậy, một số điều tưởng chừng ngu ngơ của những đứa trẻ con hơn 10 năm về trước lại làm tôi thực sự cảm thấy ấm lòng. Anh nhặt lấy một viên sỏi và ném xuống biển.

- "Thật ra anh không có nhiều bạn bè, hồi đó em là đứa con gái duy nhất mà anh chơi cùng".

- "À há, vì sao thế?"

- "Vì em không khóc, không phiền phức như mấy đứa con gái khác".

- "Cũng có thể..." Tôi bắt chước anh ném viên sỏi ra biển.

- "Má đã nói với anh chuyện của em".

- "Thế ạ !"

- "Hân này! Em biết không? Thật ra **con người ta được sinh ra trên đời này, được lớn lên và**

trưởng thành đã là một điều may mắn rồi. Hãy tự hào vì em còn có người để mà yêu thương. Bố mẹ nào mà chẳng thương con, chính vì thương em nên bố em mới làm thế, em hiểu không?

- “Em...”

- “Cuộc sống đương nhiên sẽ có những vấp ngã, những trải nghiệm, đây mới chỉ là những khó khăn đầu tiên trên con đường mà em sẽ đi, nếu em không vượt qua được thì sao có thể đi tiếp?

Hãy làm một phép so sánh đơn giản giữa anh và em nhé! Em có biết rằng một đứa trẻ mất cha như anh khao khát được ba dẫn ra biển tập bơi, được ba dạy đá banh, thậm chí thêm được nghe ba nghiêm khắc mắng chửi mỗi lúc phạm sai lầm. Những điều tưởng chừng như vô cùng đơn giản đó với anh lại chẳng hề đơn giản”.

- “...”

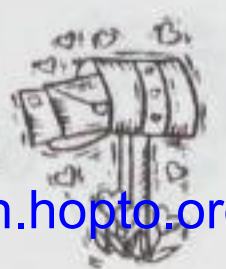
- “Anh biết em không muốn bị đem ra so sánh, không muốn bị người khác áp đặt nhưng hãy hiểu cho cương vị những người làm cha làm mẹ. Đó chỉ là những phản ứng rất tự nhiên để bảo vệ em, bao bọc em.

Còn một điều nữa, cảm ơn em... vì đã trở lại đây!”

Tôi khóc... dẫu biết rằng anh bảo con gái khóc là phiền phức. Anh xoa nhẹ lên tóc tôi:

- “Em gái ngoan, nhìn xem! Chim biển đang dáo dác bay về tổ đấy!”

Vài ngày sau đó bố gọi điện thoại cho tôi nói rằng ở trường gọi đến thông báo một tháng nữa sẽ tổ

chức thi lại, bảo tôi thu xếp quay về. Trước khi gác máy bố còn nói với tôi một câu:

- “Về sớm con nhé! Cả nhà rất nhớ con!”

Buổi tối trước hôm ra sân bay trở về nhà, tôi có đưa cho Dương một tờ giấy màu xanh và bảo anh hãy chơi trò **“Lá thư trong chai”** với tôi, anh cười, một nụ cười hiền dịu. Tôi nhét tờ giấy màu hồng và xanh vào lọ thủy tinh rồi đưa cho anh.

- “Anh giữ cho em! Hè năm sau em sẽ lại vào thăm anh, khi đó anh em mình sẽ mở nó ra”.

Anh với tay lấy từ ngăn kéo ra một chiếc đĩa CD đưa cho tôi, bên trong vỏ đĩa có gắn một mẩu giấy nhỏ ghi dòng chữ: **“Tặng em gái Hân Hân của anh! Tặng nó cho em để mỗi lần nghe thấy anh hát em sẽ giữ đúng lời hứa quay lại”**.

Dì Mai đưa tôi ra sân bay, dì ôm tôi vào lòng dặn dò một số điều, dì bảo vài tháng nữa ra Bắc sẽ qua thăm tôi. Tôi ngồi trên máy bay, mân mê chiếc đĩa CD của người anh đặc biệt, bên ngoài là cả một biển mây, nắng chói chang rọi qua ô cửa. Tôi nhắm mắt lại, đường về nhà đã rất gần.

Sau này, khi tôi trở lại để chơi hết trò **“Lá thư trong chai”** thì anh đã không còn ở đó.

“Lá thư trong chai” vẫn còn và được dì Mai giao lại cho tôi. Tôi mang lọ thủy tinh ra ngoài bãi đá, ngồi thật lâu trước tảng đá to mà mình đã từng xếp đá để nguyện cầu, đâu đó như có những lời ca mà anh đã hát:

“ Về với anh... biển xanh lắm.

Về với anh... ngày nắng trong..."

- "Anh có khỏe không?" Tôi với giọng về phía khơi xa, nhưng đáp lại chỉ là tiếng tiếng sóng vỗ ì oạp. Gió lại đưa cái vị nồng nồng của biển tấp vào bờ.

Tôi mở hai tờ giấy trong lọ ra, tờ giấy màu xanh viết rằng:

- "Anh là Dương Dương, khi lá thư trong chai này mở ra anh tin rằng Hân Hân của anh đã thật sự trưởng thành. Em hãy nhìn đi, trên bầu trời đàn chim biển đang vỗ cánh bay về..."

Tờ giấy màu hồng viết rằng:

- "Em là Hân Hân, hè năm sau em sẽ lại cùng anh đi xem chim biển".

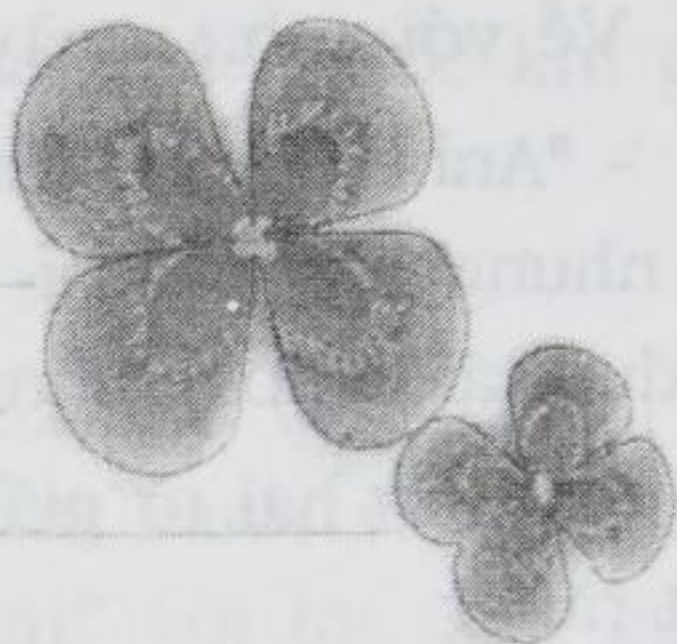
Nắng tắt...

Thủy triều lên...

Đàn chim biển đảo dác bay về mái ấm...

Cảm nhận của bạn:

Love

Bức tranh chưa đặt tên

Tác giả: Blogger MeiMei

“Hóa ra sự vô tình thực sự cảm giác bao giờ cũng đẹp đẽ và ý nghĩa hơn sự “vô tình do mình tự tạo ra”

- Lớp trưởng kiểm tra xem còn ai chưa đến nữa không, rồi viết tên đưa lên đây .

Lớp trưởng đứng lên, nhìn từ đầu lớp đến cuối lớp, miệng lẩm bẩm đếm rồi quay lên nhìn thầy:

- Dạ không thiếu ai cả thưa thầy, 62 người đã đến đây đủ rồi ạ!

- Các giờ khác tôi không biết, nhưng giờ của tôi, không chấp nhận một học sinh nào đến muộn, nếu nghỉ học phải nói lý do với lớp trưởng, sau đó lớp trưởng báo cáo lại với tôi.

Cánh cửa hé mở, một gương mặt lạ hoắc so với lớp Nha khoa khóa 05 bước vào, nhìn thầy chào lễ phép rồi đi về phía cuối lớp, thầy bị cắt đoạn, nhìn anh chàng đến muộn và hỏi:

- Cậu lớp nào? Có vào nhầm lớp không?

- Dạ không, em là sinh viên Nha, khóa 05... mới nhập vào ạ!

Thầy trở mặt nhìn lớp trưởng:

- Lớp trưởng, thế là thế nào?

Lớp trưởng đứng lên, nhìn về góc cuối lớp, rõ ràng hai gương mặt mới nhập vào lớp đã đến đây đủ và ngồi ở bàn cuối, đang thắc mắc thì một trong hai người mới ngồi trong góc đó đứng lên:

- Thưa thầy em không phải là Nha khóa 05, em vào nghe thầy giảng bài thôi ạ.

Lớp trưởng vội nhìn anh bạn đến muộn và khẽ nói với thầy:

- Thừa thầy vì lớp em năm nay có thêm hai bạn mới vào, hôm qua phụ trách viên có nói với em, nhưng vì chưa biết mặt nên ...

Cuối cùng anh bạn đến muộn phải nghỉ mất một tiết học, ngày đầu tiên của năm học, hấn đã... đặc biệt thế đấy.

Phụ trách viên nói với Vy là năm nay sẽ có hai bạn ở khóa trên xuống học cùng, vì có nhiều môn bị thi lại nên không được học tiếp lên, hai anh bạn này thông minh, nhưng vì ham chơi game, bị xuống lớp dưới một lần rồi vẫn không qua nên lại bị xuống lớp một lần nữa, nói rồi dặn Vy và cả lớp không nên có thành kiến gì, chỉ cần biết thế là đủ...

Hai anh bạn mới vào, một người tên Đạt, một người tên Thanh, hầu như tuần nào cũng có thành tích... đến muộn, mỗi lần thầy giáo yêu cầu kiểm tra lớp là Vy chỉ cần nhìn thoáng qua một hồi rồi nhìn về phía góc lớp xem hai “đại game” đã đến chưa là biết ai đã đến và ai chưa đến. May ra cả tuần mới có một hoặc hai hôm cả hai không đến muộn, nhưng may trong giờ học không ai lăn ra bàn ngủ, coi như... thành tích này là để động viên Vy vậy.

Không biết vì sao, bốn môn vào viện kiến tập thì cả bốn đều có mặt hai anh bạn đó trong nhóm của Vy... đến muộn về sớm vẫn là tác phong của hai anh chàng này, nhưng lâu rồi cũng quen, dần dần Vy phát hiện ra một điều là dù đến muộn, tinh thần đôi lúc có uể oải, nhưng những câu hỏi của Thanh luôn là những câu hỏi rất sáng kiến... đến cô giáo cũng nói thế.

Ba tháng trôi qua hai anh bạn đã quen với lớp hơn, đi học đều đặn hơn nhưng game vẫn là một đam mê lớn... Vy đã có lần nói chuyện với hai người, chẳng ai có thể chắc chắn được rằng mình sẽ không chơi game nữa, nhưng cũng thấy ngại mỗi lần Vy bỏ thời gian để can thiệp vào cuộc sống game của cả hai khi kỳ thi cuối kỳ sắp tới...

- *Này, mày thấy lớp trưởng thế nào? Cũng nhiệt tình đấy nhỉ ...*

Đạt cười khoái chí và hỏi Thanh xem có đồng ý với ý kiến của nó không. Thanh không nói gì chỉ cười khểnh một cái, vút cái răng vừa thu được vào túi. Đạt nói tiếp:

- *Thấy vẫn chỉ đi với bọn con gái, chắc chưa có người yêu đâu, nhưng xem ra đĩa nào đang trồng cây si chắc còn phải trồng lâu năm nữa đây...*

Ngắm đi ngắm lại cái răng tiếp theo, Thanh lạnh lùng nói:

- *Mày biết thế quái nào được, biết đâu tao chỉ cần một tháng...*

- *Một tháng? Chắc không? Vậy thì một tháng nhé...*

Thanh cười khểnh, hắn cũng không chắc là trong một tháng sẽ làm cho Vy thích mình, nhưng có trời mới biết, cũng có thể hắn sẽ chiếm được trái tim lớp trưởng và thay đổi cả đam mê của hắn nữa cũng nên...

- *Được, một tháng...*

Vậy là hắn quyết định theo đuổi Vy chỉ để

chứng tỏ rằng trong một tháng hấn có thể làm cho người khác thích mình. Hấn bắt đầu lên kế hoạch.

Sáng nào hấn cũng là người đầu tiên đến lớp, hấn nổi tiếng đến muộn nên đến lớp sớm là bước đột phá đầu tiên làm mọi người sửng sốt.

Hấn trở nên chăm học, những câu hỏi của hấn đôi lúc khiến cả lớp phải giật mình, sao hấn có thể nghĩ ra nhiều thứ hay ho đến vậy. Với hấn thì như một thứ game, trong lúc chơi game, hấn cũng từng động não như thế.

Hấn bắt đầu thói quen lên lớp tự học, hấn chủ động đến nói với Vy rằng: *Bắt đầu từ hôm nay, mình cùng lên lớp tự học nhé...* Vy trố mắt nhìn hấn ngạc nhiên rồi cười và đồng ý. Thế là tối nào hấn cũng lên lớp học bài với Vy. Vy nói dạo này hấn thay đổi nhiều quá, hấn ngại ngùng rồi cười trừ gãi đầu gãi tai, mãi mới nghĩ ra lý do là gắng để kỳ này không có môn nào phải thi lại.

Cứ thế hai tuần trôi qua, hấn thấy mình đã thân thiện với Vy nhiều hơn, hấn biết được sở thích của Vy là ngắm tranh, thói quen của Vy là trước khi đi ngủ phải nghe đài, biết được chương trình mà Vy hay nghe, điểm yếu của Vy là hay khóc khi nghe một câu chuyện lãng mạn hay xúc động... Và còn một điểm làm hấn hoang mang, đó là nụ cười và ánh mắt của Vy, hấn hoang mang vì biết đâu chính nụ cười, ánh mắt đó lại làm trái tim hấn xao xuyến trước khi khiến Vy thích mình. Hấn phát hiện ra điều đó khi đang ngồi học bài, một tin nhắn đến, Vy

đọc xong và cười thích thú, hấn hỏi: *Chuyện gì mà vui thế*, Vy chỉ nhìn hấn cười rồi nói: *Không có chuyện gì cả...*

Hấn ít chơi game để có nhiều thời gian làm các việc khác hơn. Hấn luôn vô tình một cách cố ý để trên đường đi học về, hấn và Vy luôn “vô tình” đi cùng nhau, Vy không mấy khi đi đường chính mà thường hay rẽ vào một con đường nhỏ khác để về ký túc xá, hấn hỏi vì sao thì Vy trả lời là: *Vì đường này đẹp, có lá vàng, có cầu, có hồ sen, và có cả tháp đồng hồ nữa...*

Bất ngờ hấn thấy con đường nhỏ này cũng đẹp thật, nhất là mùa này, lá vàng rụng khắp đường, rụng cả lên hàng cây được làm hàng rào, khiến trên mặt hàng rào đó phủ dày một lớp lá vàng, lá thì nhau rụng.

Đến bây giờ chút lãng mạn trong người hấn mới bắt đầu phát huy, chút lãng mạn mà bố hấn từng nói với hấn là: *Cảnh vật đẹp hay không còn tùy thuộc vào tâm trạng của con người, tranh cũng vậy, chỉ vẽ được nó như thật khi mình có cảm xúc, nhất định không được bắt ép cảm xúc của mình...*

Bố hấn là họa sĩ, từ nhỏ hấn đã được tiếp xúc với những hộp đựng đủ loại màu, nhưng hấn không đam mê những thứ đó như bố hấn, hấn biết vẽ nhưng đường nét vẫn còn không được như ý lắm.

Một buổi chiều hấn mang những hộp màu, những cây cọ vẽ, kệ vẽ đến con đường đó, hấn phối màu và quét từng nét cọ vẽ, chăm chú vẽ như một

dân hội họa lành nghề, hẳn vui vì bức tranh này hẳn vẽ là để tặng Vy ...

Vô tình Vy đi ngang qua, thấy hẳn đang chăm chú vẽ, Vy òa lên một tiếng rồi khen hẳn vẽ đẹp, hẳn bất ngờ, đỏ mặt và chỉ cười trừ ...

- *Hóa ra bạn cũng biết vẽ à?*

- *Mình biết chút ít thôi, vẽ theo cảm xúc ấy mà*

- *Bạn phối màu đẹp thật đấy, mình thích nhất màu vàng trong bức tranh của bạn.*

- *Ồ, màu vàng, một màu sắc buy hoàng, lộng lẫy, tượng trưng cho ánh sáng trí tuệ chiếu sáng cả một vùng đen tối.*

Bỗng dưng hẳn thấy hẳn bây giờ, giống hệt bố hẳn, những thứ mà trước đây hẳn cho là vô vị thì bây giờ hẳn phải dùng tới ...

- *Thế còn màu đỏ trên tháp đồng hồ thì sao?*

- *Màu đỏ là một màu sắc mạnh, xung động, có sức sống, hiền hòa, cát tường và còn là một màu báo hiệu sự nguy hiểm...*

- *Ồ, hóa ra là vậy, thế còn các màu sắc khác?*

Hẳn bắt đầu giảng cho Vy về ý nghĩa từng màu, như màu xanh lá cây là màu của lý tưởng, hy vọng, màu của sự sống, xanh có thêm tro lại là một loại màu sắc tĩnh lặng, ôn hòa, **xanh lá cây pha với hồng nhạt tượng trưng cho mùa xuân đang đến.** Xanh lục tượng trưng cho sự vĩnh hằng, một loại màu lạnh nhất trong các loại màu ...

Hóa ra sự vô tình thực sự cảm giác bao giờ cũng đẹp đẽ và ý nghĩa hơn sự “vô tình do mình tự tạo ra”, những nét vẽ của hắn nhanh hơn và hắn cảm thấy vui đến kỳ lạ.

Hắn trở nên quan tâm đến Vy nhiều hơn, cô cũng nhận thấy sự quan tâm của hắn và cố tình lảng tránh những ánh mắt hắn nhìn cô, trước khi đi ngủ hắn nhắn tin chúc cô ngủ ngon, hắn cũng bắt đầu nghe chương trình mà cô hay nghe, sáng dậy hắn nhắn tin dặn cô mặc áo ấm đến lớp, khi cô muốn đi đâu đó, hắn sẵn sàng lấy xe đưa cô đi ...

Còn hai tuần nữa, hắn tăng tốc kế hoạch của mình. Hắn tham gia vào đội phát thanh trong trường, chiều nào cũng lên đài phát thanh nửa tiếng, bởi vậy hắn thường đến lớp tự học muộn hơn Vy, hắn chỉ nói với Vy là có chuyện phải làm nên từ giờ không thể lên lớp đúng hẹn được.

Rồi trong tiếng nhạc làm nhạc nền, hắn bắt đầu buổi phát thanh đầu tiên trong khi người thì lên lớp, người thì đi dạo, ai nấy đều làm việc của mình, hắn và một người nữa thay phiên nhau phát nhạc và giới thiệu những điều mới mẻ bên ngoài... 10 phút cuối cùng, hắn bắt đầu kể câu chuyện do hắn tự nghĩ, hắn chắc rằng Vy sẽ nghe thấy vì lớp tự học nằm ngay đối diện thư viện có gắn loa bên trên.

Hắn kể chuyện một anh chàng với kế hoạch theo đuổi một cô gái chỉ trong một tháng để chứng tỏ mình đặc biệt thế nào... Trong tiếng nhạc da diết,

câu chuyện của hắn bỗng dừng làm mọi người chú ý, nhưng chỉ 10 phút hắn không thể kể hết được, tất nhiên, hắn đã sắp xếp mọi thứ thật ổn thỏa rồi .

- *Thật là vớ vẩn, chỉ để chứng tỏ mình đặc biệt thế nào thì chắc chắn anh ta sẽ không thể chiếm được tình cảm của cô gái, anh ta coi tình yêu như một trò đùa vậy...*

Vy nói ý kiến của mình về câu chuyện đó với hắn mà không hề biết người kể chuyện là hắn, và càng không biết cô gái trong câu chuyện hắn bịa ra lại là cô, còn anh chàng kia là hắn.

- *Thế Vy có hồi hộp muốn biết đoạn kết của câu chuyện đó không? Còn mình thì hồi hộp lắm...*

Hắn cười khoái chí vì Vy bắt đầu thấy có hứng với câu chuyện của mình...

- *Những câu chuyện kiểu này, sẽ có nhiều kết thúc, nhưng hay gặp nhất là anh ta thích cô gái thật, và cô gái sau khi biết anh ta lấy mình ra để đùa cợt rất tức giận, nhưng rồi... mà cũng không biết cô gái sẽ phản ứng thế nào nhỉ?*

- *Vậy thì chờ xem sẽ biết thôi mà, mình cũng hồi hộp muốn biết cô gái sẽ phản ứng ra sao lắm...* - Hắn vô tư nói.

Hắn kéo dài tình tiết làm mọi người xôn xao, Vy cũng xôn xao, đến hắn cũng xôn xao, không xôn xao sao được khi ngay hắn còn chưa biết kết thúc thế nào cơ mà, bởi vì còn một tuần ba ngày nữa mới kết thúc một tháng hắn khiến Vy thích mình...

Một hôm Vy kể cho hấn nghe rằng cô và người yêu đang giận nhau vì cô thường kể về hấn với người yêu của cô, cô mong có anh bên cạnh như hấn bên cạnh cô, quan tâm tới cô, mỗi lần hấn quan tâm tới cô như thế càng làm cô nhớ về anh và chỉ mong sao hấn là anh thì tốt biết mấy, cô chỉ kể về hấn như một người bạn nhưng lại làm người yêu cô hiểu nhầm và giận cô khiến cô buồn lắm .

Không hiểu sao cô lại kể những điều đó cho hấn nghe? Nhưng chỉ có mình cô biết vì sao cô hay kể về hấn cho người yêu cô nghe đến thế. Vì hấn rất giống người yêu cô. Vì hấn thật đặc biệt... Còn hấn, sau khi nghe xong, hấn bàng hoàng... Cô đã có người yêu...Vậy mà chỉ còn 5 ngày nữa... Hấn nên kết thúc cuộc chơi hay tiếp tục đến cùng?

- *Thế nào rồi? Còn vài ngày nữa thôi, đã chiếm được trái tim lớp trưởng chưa?*

Đạt xuất hiện và vỗ mạnh vào vai hấn, vừa vỗ vừa cười rồi nháy mắt tinh nghịch.

- *Tao phải làm sao bây giờ? Vy có người yêu rồi...*
– Hấn buồn bã nhìn Đạt.

- *Ôi... hóa ra tao sai à? Thế thôi, dừng lại đi anh bạn...*

- *Nhưng... làm sao để dừng lại được bây giờ?*

Phải rồi, làm sao để dừng lại được bây giờ, Vy đã làm hấn thay đổi, nói đúng hơn là hấn đã thay đổi vì Vy, từ một kẻ chỉ biết game và ít khi động tới sách vở đến một cậu sinh viên chăm chỉ, lãng mạn,

nhật tình... Điều mà trước đây hắn lo lắng, điều Vy đã từng nói với hắn về một nửa kết thúc của câu chuyện cũng đã đến, hắn thích cô thật rồi ...

Không khí Noel càng ngày càng làm hắn phiền toái vì đúng vào Noel là ngày cuối cùng trong hạn một tháng. Trời lạnh đến buốt cả da thịt, hắn vẫn đeo cô đi đôi khi chỉ là đi loanh quanh đâu đó với không khí hồ hởi đón Noel của mọi người ...

Vy vẫn đợi điện thoại của người yêu cô, cô giải thích cho anh nghe vì hắn giống anh vô cùng. Càng nói chuyện với hắn, càng khiến cô nhớ anh. Vì anh không ở bên cô nên cô thêm được anh quan tâm như hắn quan tâm tới cô, vì anh không ở bên cô nên cô thêm mọi thứ...

Hắn có nên chen vào tình yêu của cô khi nó đang có thể bị lung lay do khoảng cách và nghi ngờ hay không? Hắn đau đầu suy nghĩ, nhưng nếu kết thúc, hắn phải kết thúc thế nào bây giờ?

Hai đêm liền hắn thức trắng để tìm lối giải thoát, có lẽ đêm của hắn trắng y hệt màu trắng của tuyết trong bức tranh hắn treo trên tường, bên ngoài cửa sổ mưa đang rơi tí tách...

Ngày mai là Noel rồi...

...

Hắn nhắn tin nói tối nay muốn cùng cô đón Noel, 10 giờ tại nhà thờ thành phố và nói tối có chút việc nên không thể đón cô cùng đi được...

Hắn đến sớm hơn hai tiếng, nhưng đứng trong

một góc khuất nhìn vào sân trước nhà thờ, ở đó, mọi người kéo nhau đến đông đúc, những đứa trẻ ríu rít bên Cha, chúng vui mừng vì được phát kẹo, được ngắm những cây thông, những con tuần lộc và ông già Noel giả được bày trước cửa .

Hắn chọn màu, bên cạnh những màu vàng, đỏ, xanh, tím của sự nhộn nhịp trước mặt là màu đen cho sự trống rỗng, giống như sự hủy diệt của mặt trời, giống như sự trầm lặng của vĩnh hằng, không có tương lai, mất đi hy vọng. Màu tro cho sự trầm lặng, do dự của hắn... Hắn bắt đầu vẽ...

Vy đến và gọi điện cho hắn, hắn đã nhìn thấy Vy đứng trước cửa nhà thờ, những ánh sáng lấp lánh làm nhòa đi mọi thứ, nhưng với hắn, cô trông thật rõ ràng... Hắn nói có chút việc nên có thể đến muộn nhưng nhất định cô phải đợi ...

Những nét vẽ của hắn nhanh hơn, đậm hơn, trong bức tranh là dòng người đi lại, nhộn nhịp trước cửa nhà thờ, ai cũng lạnh nhưng cảm giác ấm áp vì có người đi cùng bên cạnh, nổi lên trong bức tranh đó là một cô gái đứng một mình chờ đợi...

Nửa tiếng trôi qua, vẫn không thấy hắn đến, Vy vẫn kiên nhẫn chờ, cô tìm đến một chiếc ghế và lấy Mp3 ra nghe radio, mở chương trình mà cô vẫn thích... Thêm mười lăm phút nữa, cô nhận được tin nhắn, hắn nói hắn sắp đến... Nhưng thứ làm cô chú ý, lại là người nói trong chương trình cô đang nghe:

“Bạn Thanh ở email... muốn thông qua radio nói với người đang chờ bạn ở trước cửa nhà thờ thành

phổ một điều rằng: Vy à, bạn còn nhớ câu chuyện chưa kết thúc được kể trên đài phát thanh của trường không? Mình là người kể câu chuyện đó, thực ra anh chàng đó là mình, và cô gái là bạn, bạn nói anh ta thật vớ vẩn vì mang tình yêu ra làm trò đùa, thật vớ vẩn vì đã lấy cô gái ra làm trò giễu cợt, nhưng bạn đã nói đúng, cuối cùng thì anh ta đã yêu cô gái, đúng là mình đã yêu bạn nhưng không dám nói ra, cho đến một ngày đã khẳng định được tình cảm của mình và đủ tự tin để nói với bạn, thì lại chính là bạn cho mình biết bạn đã có người yêu rồi

Thật sự rất buồn, nhưng mình chọn cách rời xa, **bởi vì vẫn có một thứ tình yêu được gọi là buông tay, cuộc sống là một bức tranh đầy đủ các gam màu do con người tự tạo ra dù thế nào đi nữa mình vẫn tin rằng cuộc sống thật kỳ diệu và tuyệt đẹp**, vì bạn mà mình đã thay đổi quá nhiều, mình phải cảm ơn bạn vì điều đó, đừng giận vì đợi mình lâu quá nhé, mình sẽ xuất hiện ngay thôi...”

Vy bất ngờ, không biết có phải là do hấn đã viết mail nhờ radio gửi tới cô không, nhưng rõ ràng hấn là Thanh và cô đang đứng đợi trước cửa nhà thờ, và cả câu chuyện đó nữa... Cô đang băn khoăn thì hấn xuất hiện, cười thật buồn:

- Vy đã nghe email vừa rồi trong radio chứ?
- Sao bạn biết chắc mình sẽ nghe radio?
- Thói quen của Vy mà, xin lỗi đã để Vy phải đợi lâu... – Hấn rút tai nghe ra, cất Mp3 vào túi. Cả hai

đều không biết nói gì, lặng đi một lát hấn mới đưa bức tranh vừa vẽ cho Vy:

- Bức tranh cuối cùng tặng cho bạn nhé, không biết nên đặt tên gì cho bức tranh này nữa. - Hấn táy máy cảm thấy chân tay như thừa thãi, cười trừ rồi lại chả biết nói gì.

- Bạn làm mình xúc động quá... thực ra bạn là một người rất đặc biệt...

Điện thoại kêu làm không khí như được giải thoát... người yêu cô gọi điện đến, xin lỗi vì đã làm cô buồn, anh nói anh nhớ cô, Noel chỉ muốn có cô bên cạnh, anh đang một mình, nhìn những đôi tình nhân cùng đến nhà thờ ước nguyện, anh càng nhớ cô da diết... Cô nói chuyện điện thoại với anh, hấn chờ và đầu óc hấn rối tung, bệt những gam màu bị phối một cách hỗn loạn...

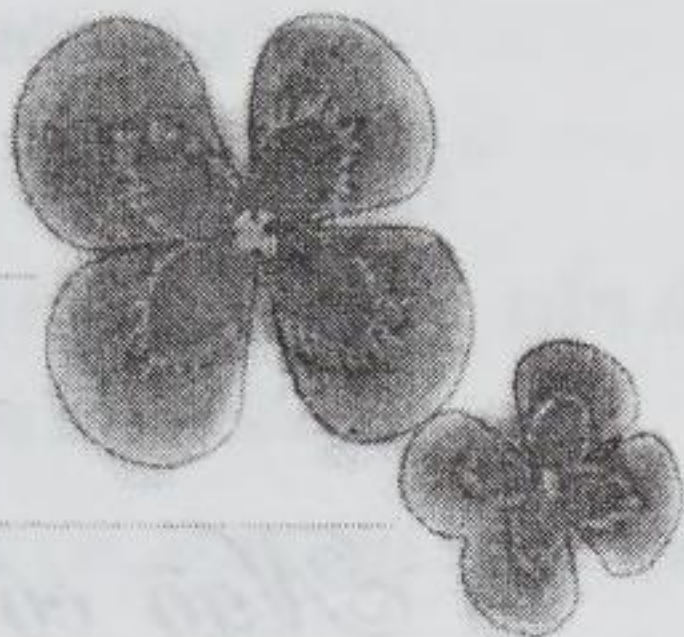
...

Đêm của hấn lại trắng xóa, cuối cùng thì cô đã cho hấn biết nửa kết thúc còn lại của câu chuyện. Hấn thật đặc biệt, đặc biệt vì hấn giống người yêu cô, từ dáng đi, điệu cười, giọng nói. Hấn đặc biệt vì khiến cô đã có người yêu nhưng chỉ chút nữa thôi trái tim cô rung động. Hấn đặc biệt vì khiến cô có người yêu rồi vẫn muốn có hấn, nhưng lại không thể trao trái tim cho hấn, chỉ có thể là một người bạn đặc biệt...

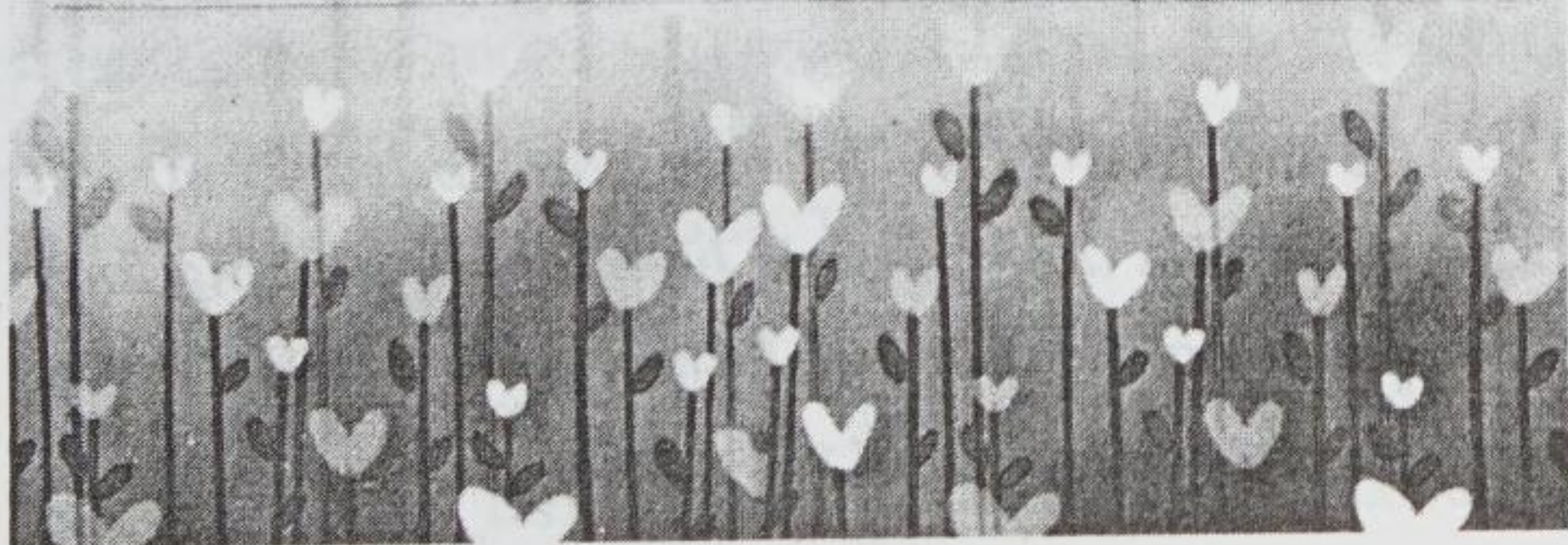
Cô nói đây là kết thúc...

Cảm nhận của bạn:

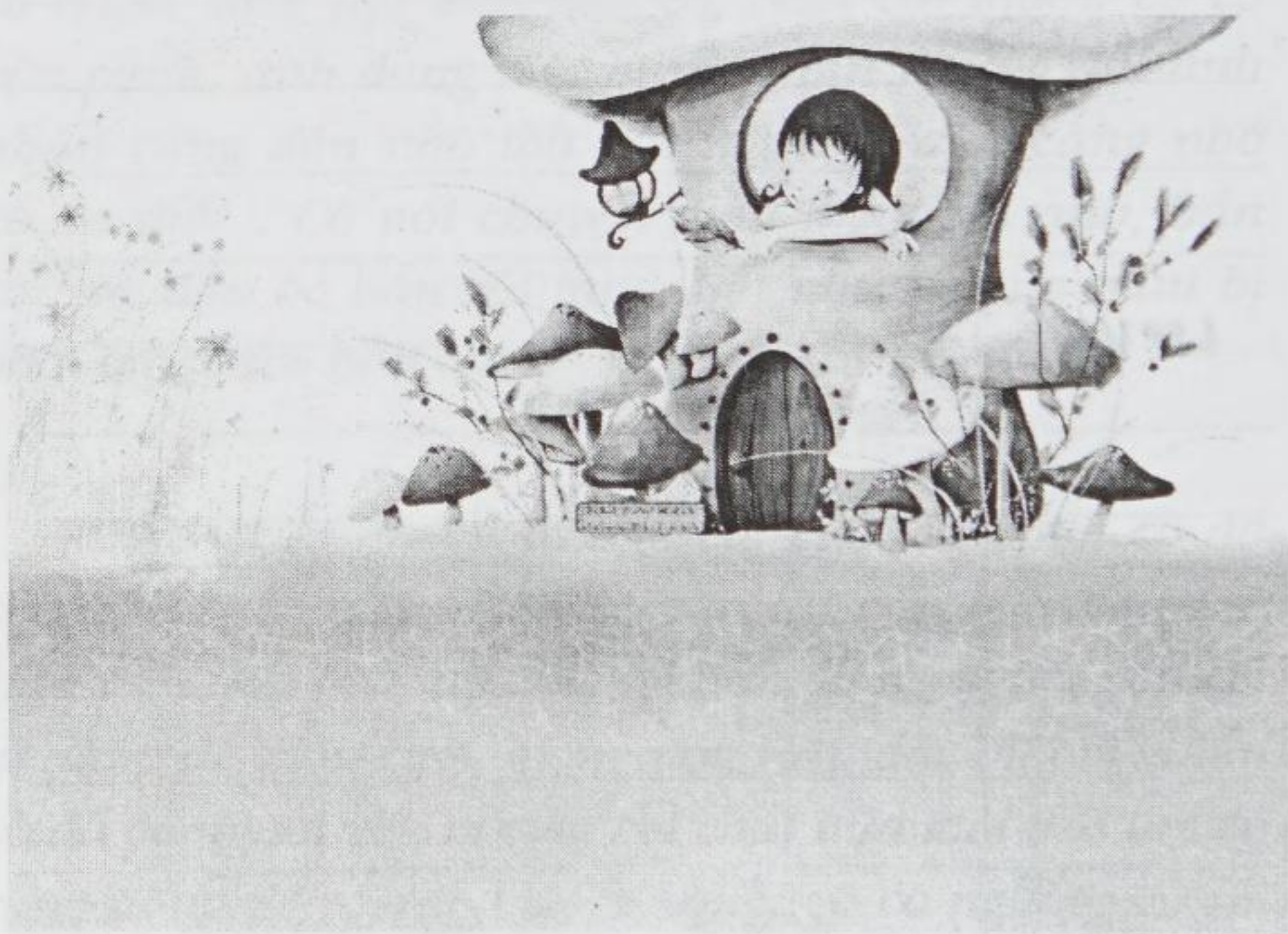

Love

Ngõ có treo đèn lồng đỏ

Tác giả: Linh Đinh

Lời tác giả: “Đây là một câu chuyện em viết
hằng mong Tết ấm áp. Có lẽ không phải ai cũng thấy
nó hay nhưng em tin vào sự ấm áp của nó. Em muốn
tặng câu chuyện cho một vài người:

- Tôi Chuối: “Ấm áp nha cô, tôi yêu cô!”

- Tôi Jen: “Một tình yêu ở xa - người đứng”

- Tôi Bà Kjing: “Bọn bề luôn được giải quyết, vấn đề là ở mình, mình sẽ là gì? Mình quan tâm đến cái gì?”

- Tôi ss Habi: “Thoát khỏi sự cô đơn chị nhé, chị không cô đơn” (anh V có nhiệm vụ bằng mọi cách đưa câu chuyện này đến ss Habi hộ em, em muốn nhận được comment từ chị Habi bằng mọi cách).

- Và em gửi tới tất cả mọi người lời chúc: Tết vui vẻ và ấm áp bên gia đình.”

Con ngõ đó, tôi qua lại nhiều lần vì mỗi tuần tôi qua ngõ ba lần để học tiếng, vào tận sâu con ngõ đó.

Xẩm tối, khi nào tôi đi qua ngõ cũng vào thời điểm đó, lúc sự mệt mỏi át lấy tâm hồn người ta, con người cũng khó lãng mạn được, chính là thời điểm ai ai cũng muốn về nhanh nhà mình để ăn những bữa ăn nóng sốt, để đoàn tụ sum vầy. Nhưng tôi khác, tôi chọn cho mình lớp học này, một phần vì thích, phần kia... tôi không muốn về nhà.

Hôm nào đi học, anh cũng đến trường đưa tôi đi và đón tôi về, đôi lúc đưa tôi đi la cà nhiều nơi. Tôi coi vậy là quá đủ cho một tình yêu, quá đủ, vì điều tôi không cần là gia đình thì anh giúp tôi thoát khỏi nơi trở thành nỗi ám ảnh, nơi được gọi là “tổ ấm” đó.

Tôi cần “đủ” chứ không cần “thừa”, tôi cũng không buồn quan tâm anh nghĩ gì. Anh nghĩ gì việc anh, tôi có trái tim và tâm hồn của tôi, anh có cuộc

sống của anh. Tôi cũng chẳng hiểu sao chúng tôi quen nhau rồi yêu, có thể gọi tạm “yêu” theo định nghĩa của tôi – một đứa con gái chán ghét tất cả mọi thứ trên đời, muốn xa rời tất cả mọi thứ.

Và tôi cũng không để ý đến mọi thứ xung quanh nếu như không có ngày hôm đó... tại con ngõ có treo đèn lồng đỏ.

- Alo, anh à, hôm nay em tan sớm, em tự đi học, anh không cần đón em đi học đâu, em tự đi. Thế nhé!

- Tùy em thôi, nhưng em đi đường cẩn thận nghe nhóc, thế em có cần anh đón không?

- Để tính sau, thôi bye anh.

Tôi tắt máy, mặc kệ hết, anh có gọi bao nhiêu lần tôi cũng mặc kệ, anh chả là cái gì cả. Tôi là tôi, tự do tự tại với những suy nghĩ của mình. Đã lâu, tôi chỉ biết theo hơi men để có hứng sống. Kể ra men rượu có ích thật đấy, ít nhất khi chìm trong men say, con người ta không suy nghĩ được gì nữa... thanh thản. Đời là gì? Ta không cần mi, hiểu chứ? Ta không cần!

Tôi rảo bước trên con đường dài đến nơi học tiếng. Mưa bụi lất phất, cơn mưa giữa mùa đông, mưa càng làm cho cái lạnh thêm cắn rứt, thêm đau đớn, cũng như hàng ngàn mũi kim đâm vào da người. Lạnh toát. Tôi xoa hai bàn tay vào nhau, vội rút từ trong túi ra một điếu thuốc. Châm rồi hút. Làn khói mỏng, bay lên theo ngọn gió đông ớn lạnh, hơi khói bay từ phổi, qua cuống họng rồi ra đằng mồm,

có vị cay cay đặc trưng. Ánh mắt tôi mơ màng, đứng tựa vào bức tường lạnh ngắt, ngón tay chơi đùa với làn khói thuốc mờ ảo bốc lên.

Bất giác, tôi nhìn vào phía sâu con ngõ. Hun hút, có điều duy nhất khiến tôi tò mò... cả con ngõ, đều có treo đèn lồng đỏ, trông y như những khu phố Tàu của người Hoa. Lần đầu tiên tôi để ý đến điều đó. Tiến vào phía bên trong con ngõ sâu hoắm đấy, như một tên say rượu. Ngõ tối, cả con ngõ bốc lên mùi ẩm của đất, mùi thức ăn đang được xào nấu, mùi khói thuốc của tôi. Âm thanh hỗn tạp. Tiếng xe cộ lao vù vù ngoài đường phố, có tiếng mấy bà mẹ người Hoa đang mắng con, có tiếng đứa trẻ khóc, tiếng người cười nói, sâu hơn trong ngõ còn là tiếng động những con chuột cống gây ra khi đang tíu tít đi tìm đồ ăn.

Bất giác, tôi ngược mắt lên trời, bầu trời bị che khuất bởi những mái nhà, có thấp có cao, nhưng đều cũ và nát. Thay thế cho ánh sáng từ mặt trăng, chính là những chiếc đèn lồng được treo cao. Có những mảng bụi bám chặt vào từng chiếc đèn lồng, như thể đèn đã có từ hàng chục năm trước rồi. Chợt cười, tuần nào cũng đến đây nhưng tôi chưa bao giờ để ý đến cuộc sống trơ trọi và đơn độc của những con người nơi đây. Họ có thể là những người vô gia cư, họ cũng có thể là những kẻ sống ngoài luồng xã hội, đây là khu ổ chuột... có treo đèn lồng. Vào tiếp sâu con ngõ với sự chỉ đường của đèn lồng, đúng là con ngõ sâu thật, và chưa bao giờ tôi đặt chân đến tận

nơi này của con ngõ. Mùi bụi bặm bốc lên, cay cay sống mũi, làm bàn tay tê tê, cảm giác dưới da cứ rân rân. **Ngõ tối.** Nghe thấy những từ tiếng Hoa khó hiểu, đó là từ những người dân nghèo đang sống cầu bơ cầu bất ở nơi đây, nơi gần cuối con ngõ. Khói thuốc làm mờ đi tâm trí tôi, tôi men theo chỉ một điều duy nhất, ánh đèn lồng... để mò ra khỏi con ngõ.

Có cái gì đó giật giật dưới tà áo của tôi, quay lại, một đứa bé đang khóc. Mắt sưng lên vì khóc, khuôn mặt lem nhem như nhuốc. Nó mặc mỗi cái áo mỏng dính giữa trời đông lạnh giá.

- *Cút đi ngay* - Tôi mặc kệ. Tôi cầm lấy vạt áo mình và giật, chạy ra khỏi con ngõ tối để quay trở lại cuộc sống thường nhật của những người dân thành thị.

Đi ra gần đến đường lớn, tôi đứng tựa vào tường và hút thêm điếu thuốc nữa, cay thật đấy. Độp. Có tay ai đó đập vào vai tôi. Có vẻ như là một chàng điển trai và to lớn.

- *Con gái hút thuốc không tốt đâu!*

- *Kệ tôi, anh là ai, tránh xa tôi ra, việc liên quan quái gì đến anh mà anh can thiệp nhỉ?*

- *Ờ nhưng mà... tôi muốn tốt cho cô thôi cô bé ạ, tôi sẽ bám theo cô cho đến khi cô trở lại bình thường, vì tôi đoán đây không phải bộ dạng bình thường của một cô gái đâu.*

- *Mặc kệ anh. Đúng là anh rồi việc thật đấy, ai đâu dở hơi như vậy. Rồi để xem, đúng là cái đồ cứng đầu.* - Tôi nhả khói thuốc vào mặt anh.

Tôi đứng đó, vẫn tựa vào bờ tường của con ngõ, và anh đứng cạnh tôi. Cứ như thế hàng tiếng đồng hồ, tôi hút đến cả chục điếu thuốc. Anh chỉ nhìn... và khẽ hắng giọng.

Tôi bỏ đi, đến một quán ăn nhỏ ven đường, gọi rượu và uống. Anh cầm lấy tay tôi, giật lấy chai rượu, uống hết, bế tôi ra khỏi quán, ra khỏi nơi “tắm tối” đó, tôi gào thét và đập vào người anh.

- Anh bị điên à, mặc tôi, anh là ai, anh là cái thá gì mà ngăn cản cuộc sống của tôi. Cút đi giùm tôi.

- Cô gọi cái này là cuộc sống? Cô gọi sự bê tha từng ngày này là sống? Cô không có gia đình à? Cô không lo lắng cho họ sao? Họ đang lo cho cô đấy, cô về với họ đi - Anh hét lên

- Ha Ha Ha. Anh hiểu cái gì chứ? Gia đình tôi chỉ là “cái ổ chứa người” thôi, không hơn đâu. Anh là cái gì mà anh nói thế? Anh là cái gì mà anh ngăn cản tôi làm điều mình thích? Gia đình ư? Tôi quên nghĩa từ đó từ lâu rồi. Tôi không phải là đứa trẻ để anh dạy dỗ bài học đạo đức về gia đình. Tôi đã 18 tuổi rồi, tôi có quyền quyết định cuộc sống của tôi. Anh là cái gì... anh chỉ là một người lạ chen ngang vào cuộc sống của tôi mà thôi, không hơn. Anh hiểu chứ? Và bây giờ anh cút đi, đừng làm phiền tôi nữa, đi mà sống với cuộc sống yên bình của anh đi.

Anh chợt khựng lại, mi mắt anh có chút gì đó có lẽ là nước. Không mưa, vậy là... nước mắt ư?

- Cô mới là người không hiểu gì cả, gia đình là

thứ cô có, gia đình là nơi sinh ra cô, cho dù họ có ra sao, nơi ấy có tội thế nào thì vẫn là nơi tạo nên cô trên cõi đời này. Cô thật tội. Dù ít dù nhiều vẫn luôn yêu thương cô cho dù họ không thể hiện ra. Cô hiểu chứ...

- Anh...

-... Có nhiều người, họ chỉ mong được sống ấm áp bên gia đình mình, họ chỉ mong có được bữa cơm gia đình ấm áp hàng ngày, họ chỉ mong có đủ cơm áo gạo tiền để nuôi gia đình, họ chỉ mong gia đình họ được hạnh phúc. Cũng có nhiều người, họ chỉ đơn thuần muốn có một gia đình nhưng dường như là điều viễn vông. Cô có gia đình mà lại không biết quý trọng.

Anh nói vậy rồi bỏ đi, tôi cũng quay đầu lại, bật khóc, khóc như đứa trẻ lên ba đòi mẹ. Khóc... òa.

Tôi chạy về nhà, vẫn là ngôi nhà ấy, tôi ngại không muốn vào nhà để nhìn thấy gương mặt của những con người ấy. Tôi lấy hết can đảm của mình để vào nhà rồi chạy biến lên phòng, những con người ấy vẫn tiếp tục cuộc sống của họ trong sự lạnh nhạt. Ngôi nhà... không một tiếng nói.

Ngày hôm sau, tôi lại đến con ngõ đấy, vẫn là những âm thanh, sự bộn bề đấy. Nhưng tôi không hút thuốc nữa. Thằng bé đó giật giật áo tôi, nhưng tôi quay lại lau nước mắt cho nó, rồi tôi lại chạy ra ngoài con ngõ. Nhưng lần này... tôi ngồi ngắm đèn lồng. Anh lại đến ngồi cạnh tôi, như một cơn gió

nhẹ thoảng qua, không nói gì. Anh ngồi ngắm đèn lồng cùng tôi.

Tôi về nhà.

Tôi chào mẹ, tôi chào ba.

Chợt hiện hữu hai nụ cười rạng rỡ từ hai con người ấy. Họ là ai vậy mà họ lại chạy ra ôm chầm lấy tôi? Có lẽ từ lâu, tôi đã cất họ trong ngăn kéo trái tim và khóa lại rồi, đến bây giờ, tôi mới biết mình có quá nhiều.

- Từ bây giờ, anh không bao giờ phải đưa đón em nữa đâu.

Con ngõ có đèn lồng, lần này người đàn ông xa lạ đó nắm tay tôi đi vào sâu con ngõ, dường như ngõ có ma lực hút người khác vào. Tôi thích ngắm sự bộn bề nơi những mảnh đời đó.

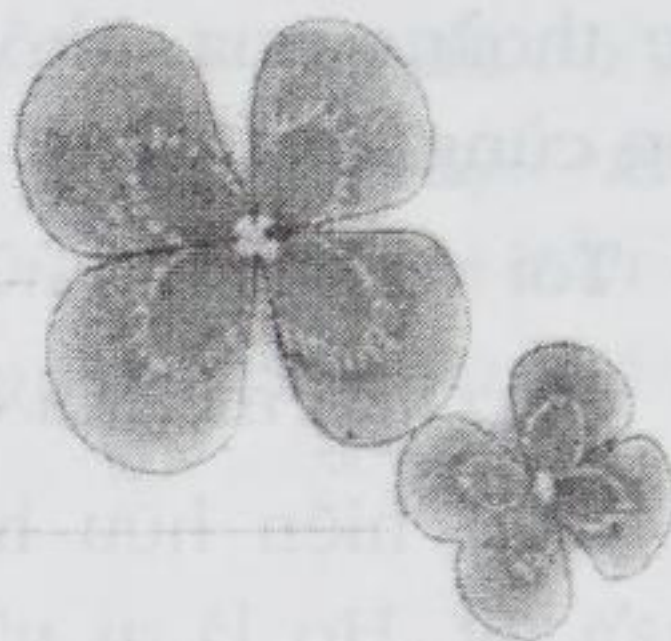
Ngày mai là 25 Tết. Mưa vẫn giăng khắp phố phường.

Vẫn con ngõ đấy, tôi mua một bộ quần áo mới cho đứa trẻ và đưa nó về nhà mình.

Anh nắm tay tôi... hôn nhẹ lên mi mắt...

Cảm nhận của bạn:

Love

Kết thúc một trò chơi, bắt đầu một tình yêu

Tác giả: Blogger Cherry Nhy

“Chẳng biết “trời xui đất khiến” thế nào hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau trở thành bạn thân của nhau. Có lẽ vì điều đó mà Bảo Long cảm thấy trong Lâm Vy tồn tại hai tính cách, có cái gì đó thật đặc biệt.”

Lớp 12A hôm nay cũng như mọi ngày, vẫn nhốn nháo lạ thường. Chủ đề quen thuộc vẫn là chuyện chọn trường Đại học. Lâm Vy cũng không ngoại lệ, cô bạn lớp phó đang ngăn người ngồi nghỉ:

- *An Huy đã chọn trường, mình cũng thích trường đó thật nhưng sức mình thì còn kém lắm làm sao thi vào được chứ.*

Bỗng Lâm Vy giật mình bởi tiếng nói sau lưng.

- *Làm gì mà nghỉ ngơi nhiều thế hả bà, lại là chuyện chọn trường à?* - Bảo Long lên tiếng.

- *Uh, chẳng biết thế nào nữa, mình muốn là một chuyện nhưng còn phải phù hợp với học lực nữa, chứ “vội cao rồi lại ngã đau nữa”.*

- *Bà phải tự tin vào chứ, sức bà cũng có thua kém ai đâu.*

- *Thôi đi, tớ tự biết sức mình mà.* - Lâm Vy nhoẻn miệng cười trả lời Bảo Long.

Chẳng biết “trời xui đất khiến” thế nào hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau trở thành bạn thân của nhau. Bảo Long thích những nơi ồn ào, náo nhiệt, là trung tâm của mọi cuộc vui. Lâm Vy vẫn hay nói “*Ở đâu có náo nhiệt ở đó có Bảo Long*”. Còn Lâm Vy – đứa con gái sống nội tâm, thích những điều lặng lẽ, thích những nơi yên tĩnh để ngẫm nghĩ về tất cả. Nhưng đằng sau con người mảnh dẻ đấy là tính cách mạnh mẽ. Có lẽ vì điều đó mà Bảo Long cảm thấy trong Lâm Vy tồn tại hai tính cách, có cái gì đó thật đặc biệt.

Từ một tháng nay mỗi một thành viên trong lớp 12A đều lo lắng cho việc chọn trường - công việc quyết định cho cuộc đời của mỗi người sau này.

An Huy – chàng lớp trưởng năng nổ của 12A chọn được ngôi trường từ lâu An Huy ao ước. Với sức học của An Huy, An Huy có đủ tự tin để chiến thắng. Từ lâu Lâm Vy thầm để ý An Huy. Đối với Lâm Vy, An Huy là người gần gũi, biết quan tâm đến người khác và là chỗ dựa thật vững chắc cho Lâm Vy. Nhưng Lâm Vy không đủ can đảm để nói với An Huy tình cảm của mình, đành để nó chôn chặt vào tận đáy lòng. Những điều đó chỉ có mỗi thằng bạn thân - Bảo Long biết, nó biết còn lại trời biết, đất biết.

Nhưng là tình cảm thì ngay cả lí trí cũng chẳng làm chủ được. Những hôm này trong đầu Lâm Vy chỉ có hình ảnh An Huy, càng cố quên An Huy để tập trung vào học tập càng bị phân tâm. Lâm Vy học sút hẵn, Lâm Vy cảm thấy bất lực chẳng biết làm gì để có thể khống chế tình cảm của mình, lại càng buồn khi mà việc học ngày càng sa sút. Lâm Vy thấy giận chính bản thân mình, căm ghét chính tình cảm của mình.

Tất cả những điều đó không thoát khỏi ánh mắt của Bảo Long. Bảo Long lo lắng cho đứa bạn thân, *“bình thường mạnh mẽ bao nhiêu sao trong chuyện tình cảm lại yếu đuối đến vậy, đúng là con gái”* - Bảo Long thầm nghĩ.

Bảo Long dẫn Lâm Vy ra cánh đồng đầy màu xanh của cỏ, tràn ngập sự trong lành. Ở đó chỉ còn bầu trời

với một màu xanh ngắt và sự thanh thản, mọi bận rộn, ưu phiền của cuộc sống đều được vứt bỏ. Lâm Vy thả mình xuống thảm cỏ xanh mượt, ngược nhìn lên bầu trời. Một màu xanh trong trẻo của không gian làm Lâm Vy thấy nhẹ lòng hơn. Bảo Long cất giọng:

- Thế bà định sao, chẳng lẽ cứ để tình hình xấu đi thế này hả?

- Chứ ông bảo tôi phải làm sao nữa! – Lâm Vy thở dài.

- Hay là bà cứ nói rõ tình cảm của mình với An Huy đi, chuyện tình cảm phải được giải quyết thì may ra bà mới tập trung vào học hành được.

- Ông nói gì! Hôm nay ông ăn nhầm thuốc à, làm sao tôi có thể nói ra được cơ chứ. - Lâm Vy trợn mắt nhìn Bảo Long.

- Chứ chẳng lẽ bà muốn rớt đại học sao? - Bảo Long quay sang hỏi Lâm Vy ánh mắt như chẳng muốn đùa chút nào.

Cả không gian im lặng. Chỉ còn tiếng gió thổi vi vu làm những ngọn cỏ như những vũ nữ đang khiêu vũ trong tiếng nhạc. Lâm Vy bần thần, “Làm sao bây giờ, nói ra rồi thì hậu quả sẽ như thế nào, tốt hay xấu đây?”. Lâm Vy chẳng dám nghĩ đến nữa, đầu óc cứ quay cuồng trong mối suy nghĩ như tơ vò ấy...

Hai hôm sau, sau nhiều đêm suy nghĩ cùng với sự động viên của thành bạn chí cốt, Lâm Vy quyết định đưa lá thư tỏ tình cho An Huy. Dù kết quả như thế nào Lâm Vy cũng quyết định sau vụ này chấm

dứt mọi thứ để tập trung vào học tập. Lá thư được bỏ vào học bàn An Huy. Lâm Vy hồi hộp chờ An Huy đến, một cảm giác thật khó tả, mỗi giây trôi qua sao mà chậm đến thế, chỉ cảm nhận được nhịp tim đang đập mỗi lúc một nhanh hơn. An Huy đến rồi.

Lâm Vy khóc nức nở, đầu gục vào vai Bảo Long, từng tiếng nấc khiến lòng Bảo Long như thắt lại. Không ngờ An Huy lại có thể đối xử với Lâm Vy như vậy, không chút tình cảm, chỉ một dòng súc tích, ngắn gọn nhưng Lâm Vy đau nhói vô cùng:

- Cậu là ai mà có thể nói lời thích tở, có bản lĩnh thì cứ thi thử vào trường tở đi.

Đây là lần đầu tiên Bảo Long thấy Lâm Vy khóc. Bao nhiêu mạnh mẽ tan biến mất, chỉ còn lại Lâm Vy yếu đuối đang đau khổ vì mối tình đầu...

Ba ngày sau...

Lâm Vy đi học trở lại, nụ cười thật tươi nở trên môi, hôm qua Lâm Vy đã hoàn thành hồ sơ để nộp vào ngôi trường An Huy thách thức Lâm Vy. An Huy nghĩ rằng Lâm Vy chỉ là con bé chẳng ra gì, Lâm Vy sẽ chứng minh cho An Huy thấy. Trong lòng Lâm Vy lúc này mọi tình cảm dành cho An Huy đã trở thành một động lực mạnh mẽ thúc đẩy Lâm Vy hết mình trong học tập. Hận thù, căm ghét hay đơn giản chỉ là trả thù Lâm Vy không biết, chỉ biết rằng mục tiêu của Lâm Vy bây giờ là thi đậu vào ngôi trường đó.

Lâm Vy còn nhớ đêm hôm đó trong tiếng khóc nghẹn ngào qua điện thoại, Lâm Vy nói với Bảo Long:

- Lâm Vy này quyết không thua ai, không yếu đuối và đau khổ chỉ vì người không xứng đáng với mình chút nào cả.

- Cố lên, tôi tin là bà làm được vì bà chính là Lâm Vy mà.

Bước vào bàn, Lâm Vy sững sờ bởi bông hoa hồng đỏ thắm ai đó bỏ vào học bàn cùng với tin nhắn:

- Cố lên nha Lâm Vy, cậu làm được mà.

Còn ai vào đây nữa, Lâm Vy quay lại nhìn Bảo Long cười tủm tỉm, cảm thấy thật hạnh phúc khi có thằng bạn thân tuyệt vời đến thế.

Ra về, Lâm Vy đập vào vai Bảo Long vừa cười vừa nói:

- Không ngờ ông lại lãng mạn đến thế, còn tặng hoa động viên tôi nữa chứ. Ông yên tâm tôi sẽ không để ông phụ lòng đâu.

Cả hai cười ồ lên, tiếng cười vang vào không gian vọng khắp sân trường.

Ngày nào cũng vậy, một bông hoa và một lời động viên kèm theo được để trong học bàn. Lâm Vy cảm thấy mỗi ngày là một niềm vui, những mệt nhọc của những đêm thức trắng học bài tan biến hết, còn lại chỉ là mùi thơm nhẹ nhàng của hoa hồng phảng phất...

Ngày thi đến gần, Lâm Vy cảm thấy háo hức muốn thử sức, công sức mà bao lâu nay đã bỏ ra. Niềm tự tin dâng tràn trong lồng ngực. Bảo Long cũng tin rằng Lâm Vy sẽ đạt kết quả tốt nhất trong kỳ thi này.

Trời không phụ lòng người, cả hai Lâm Vy và Bảo Long đều đậu đại học, ngày công bố điểm, Lâm Vy nhảy chồm lên ôm lấy Bảo Long. Niềm hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt, Lâm Vy thấy thật hạnh phúc biết bao, hạnh phúc vì cuối cùng cũng vào được trường mình thích. Cuối cùng cũng cho An Huy thấy rằng Lâm Vy không hề thua kém ai cả.

Hôm nay, ngày chủ nhật đẹp trời, Lâm Vy ngồi trong góc quán cà phê quen thuộc chờ Bảo Long đến. Lâm Vy muốn rủ thẳng bạn thân đi chơi suốt mấy ngày hôm nay cảm ơn đứa bạn chí cốt vì thời gian qua cố vũ và giúp đỡ Lâm Vy. Đồng thời cũng tự thưởng cho mình một ngày vui chơi sau thời gian căng đầu trong học tập.

Ngồi một mình ngẫm nghĩ lại thời gian qua, Lâm Vy thấy vừa vui vừa buồn, một cảm giác thật khó tả, vui vì không ngờ mình có thể làm được điều thật tưởng chừng như không thể, buồn vì bất giác hình ảnh An Huy lại hiện về. Lâu nay vui đầu trong học tập Lâm Vy tưởng rằng mình quên được An Huy, không ngờ thứ tình cảm đầu đời đó lại không dễ kết thúc như vậy. Lâm Vy sợ hãi không dám nghĩ đến, quay lại với hiện tại, Lâm Vy sợ càng nghĩ càng không thể quên An Huy.

Nhìn đồng hồ hơn 4 giờ, Bảo Long chưa đến, bình thường Bảo Long luôn là người đúng giờ. Đang băn khoăn không biết có chuyện gì, bỗng cô tiếp viên của quán đến bên Lâm Vy và đưa cho Lâm Vy mảnh giấy. Lâm Vy ngây người ra không biết đang diễn ra chuyện gì, bèn mở mảnh giấy ra:

“Xin lỗi vì giấu bà một chuyện. Thật ra những bông hoa và những lời động viên bà nhận được mỗi ngày không phải của tôi mà là của An Huy.

Hôm đó tình cờ tôi đi học sớm và thấy An Huy đang nhẹ nhàng đặt một bông hoa dưới học bàn bà, tôi thật sự ngạc nhiên. Sau lần đó An Huy gặp tôi và nói mọi chuyện. An Huy cũng có cảm tình với bà từ lâu nhưng vì sợ ảnh hưởng đến học tập của hai đứa, và nhất là bà đang trong tình trạng sút hẳn so với trước đây. An Huy chơi trò chơi mạo hiểm, nếu được sẽ được tất cả nhưng nếu thua sẽ chẳng còn gì. An Huy từ chối bà để thách thức bà. Hy vọng sự tức giận và ngạo mạn trong bà sẽ giúp bà thành công. An Huy tin bà sẽ làm được vì bà vốn là con người mạnh mẽ và đủ bản lĩnh để làm được điều đó. An Huy nhờ tôi giả danh là người tặng hoa. Tôi đồng ý vì đứa bạn thân nhất của mình, tôi cũng bị lôi kéo vào trò chơi đầy nguy hiểm này. May thay, bà không phụ sự tin tưởng của hai chúng tôi, trò chơi đến hồi kết thúc, bà nên biết mọi chuyện.

Chúc bà và An Huy sẽ là một cặp đẹp đôi nhất nha.

Ký tên

Cạ cứng của bà”

Đọc xong lá thư Lâm Vy chưa hết thảng thốt và ngạc nhiên. Sao có thể như thế được, chẳng lẽ những điều này là thật sao? Lâm Vy không tin vào mắt mình, Lâm Vy phải gặp để nói chuyện rõ ràng

với Bảo Long những điều này, không thể nào như vậy được...

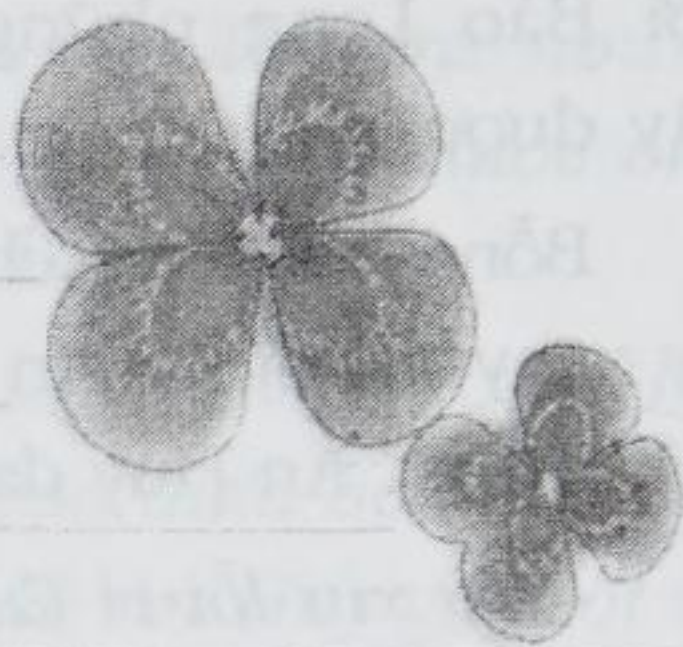
Bỗng có tiếng chân bước đến phía sau lưng, Lâm Vy xoay người lại, An Huy bước đến trên tay là bó hồng thật rực rỡ. An Huy đang đứng trước mặt Lâm Vy:

- *Tớ xin lỗi vì làm cậu tổn thương, xin lỗi cậu. Bó hoa thay cho lời xin lỗi của tớ, mong cậu có thể nhận nó.*

Lâm Vy nhận lấy bó hoa, nước mắt rơi, cả không gian như lắng đọng, chỉ còn tiếng nhạc êm dịu khắp không gian.

Cảm nhận của bạn:

Love

Trái tim và lý trí

Tác giả: Blogger Thỏ Gù

“Trái tim của tớ ơi! Tớ yêu cậu và cũng ghét cậu thật nhiều. Hãy biết cách chăm sóc cho mình đừng bị đau nhé! Cậu đau tớ cũng sẽ đau lắm đấy...”

Lí trí gửi trái tim!

Gửi cậu... đứa bạn thân nhất của tớ, cũng là đứa tớ ghét nhất...

Mấy hôm nay tớ ghét cậu kinh khủng.

Tớ ghét... khi ai đó nói đến tớ đều nhắc đến cậu... chẳng ai bảo tớ tự chăm sóc mình mà chỉ luôn dặn tớ phải chăm sóc tốt cho cậu... thấy ghét...

Tớ ghét... cậu luôn là người đi trước tớ. Cậu sinh ra trước tớ, trước khi nhắc đến tớ người ta nhắc đến cậu... Tớ hay chống lại "Tại sao không phải là tớ sinh ra trước mà là cậu"... tớ thấy ghét cái nụ cười nửa miệng của cậu "Khoa học đã chứng minh tớ sinh ra trước cậu"... phải, phải, phải... khoa học đã chứng minh, con người cũng đã kiểm nghiệm và tớ cũng đã chứng kiến, vẫn là cậu sinh ra trước tớ, trước cả cái đầu điên điên khùng khùng của tớ và trước cả tư chi kém phát triển của tớ. Thế đấy đã được chưa... Lúc nào tớ cũng thua cậu hết.

Tớ ghét... tớ chả hiểu tại sao tớ ghét cậu mà mỗi lần cậu đau hay buồn tớ đều bị lây theo. Sao không làm bạn thân của đứa khác đi, theo tớ làm gì... mà tại sao tớ cứ phải sống bằng cảm xúc của cậu chứ... Đồ bạn tồi!

Mà cũng đâu phải lỗi tại cậu đâu chứ... là tại tớ... tại tớ theo cậu... thế đấy... ai bảo từ khi sinh ra tớ với cậu đã là bạn thân của nhau...

Tại sao mấy hôm nay cậu cứ buồn hoài thế? Tớ thì đang tràn trề sức sống, đang rất vui vẻ bên bạn

bè tở... thế mà mặt cậu lúc nào cũng rầu rầu... làm tở cũng rầu rầu, mặt tở ngẫu ngẫu luôn... bạn bè tở xum xoe lại hỏi tở bảo tở bị điên... vì cậu... cậu có thấy hạnh phúc chút nào khi nghe tở nói thế không?

Bạn thân là gì nhỉ? Là đồng cam cộng khổ cùng nhau, là con chí cấn đôi, là con chim đôi mỗi xẻ nửa, có lon sữa cũng nhường nhau... đấy tở và cậu đã từng thề thốt thế đấy... và giờ tở thấy đau khổ vì cái lời thề ấy... Lúc cậu vui những lúc ấy đối với tở như ngày hội ấy... Còn lúc cậu buồn, đời tở giống đưa đám tang con chuột cống quá. Mấy hôm nay tở tình nguyện nhường hết sữa cho cậu... không thêm uống, nhường hết đồ ăn ngon cho cậu... bỏ bữa... rủ cậu đi lang thang, đi quậy phá... làm mặt ngẫu... hát cho cậu nghe... mắt cậu ướt ướt...

Cậu là bạn thân của tở, mà nhiều lúc chán bỏ xừ... ba cái chuyện không đâu cũng buồn, cũng đau... Sao không vứt hết mấy cái vụ vợ của cậu sang một bên mà quan tâm đến tở đây này... Tở có khối chuyện muốn kể với cậu... Có đây thứ hay cho cậu xem... Vậy mà cả tuần nay làm lơ với tở. Cậu có tin tở nghỉ chơi với cậu không? Khi đó cấm khóc bu lu bu loa lên nha. Tở chúa ghét đứa nào mít ướt - nhất là cậu, vì cậu mà khóc tở cũng khóc theo...

Tở biết cậu rất nhạy cảm và yếu đuối. Cậu luôn mềm lòng trước mọi thứ, cậu tưởng cậu mạnh mẽ giống tở... thực ra cậu yếu xiu, lại hay xúc động nữa chứ. Cậu là người tốt nhất mà trước giờ tở chơi. Cậu luôn bên tở, sống cùng tở, ăn chơi ngủ nghỉ cùng

tớ... Tớ có chuyện gì cậu cũng buồn vui với tớ... Tớ thương cậu nhất, nhiều lúc chính tớ lại là kẻ làm cậu bị tổn thương...

Nhưng dạo này cậu hay buồn quá... Tớ hết cách cứu cậu rồi...

Cậu nói cho cậu thời gian được ở một mình. Cậu đi đi, đôi khi như vậy tốt hơn cho cậu.

Cậu nên nhớ rằng dù tớ ghét hay yêu thương cậu, cậu cũng luôn là bạn thân của tớ...

Vì ghét cậu, nên tớ chả biết nói gì với cậu hết... Tớ chỉ muốn nói với cậu một câu thôi... "Hãy luôn là chính cậu, bên cạnh tớ".

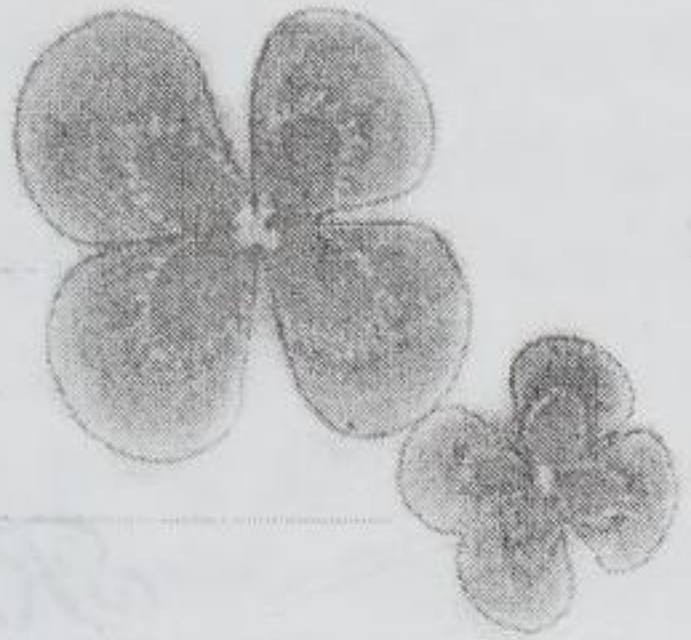
Trái tim của tớ ơi! Tớ yêu cậu và cũng ghét cậu thật nhiều. Hãy biết cách chăm sóc cho mình đừng bị đau nhé! Cậu đau tớ cũng sẽ đau lắm đấy...

Yêu cậu...

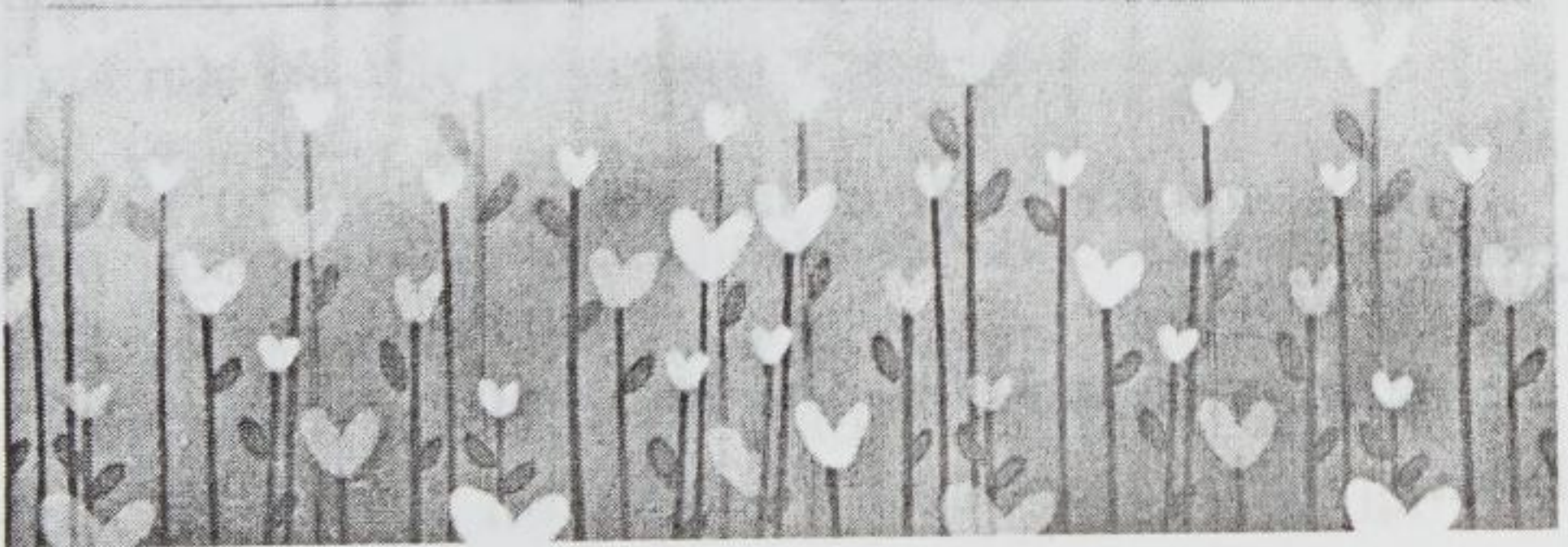
Pha Lê

Cảm nhận của bạn:

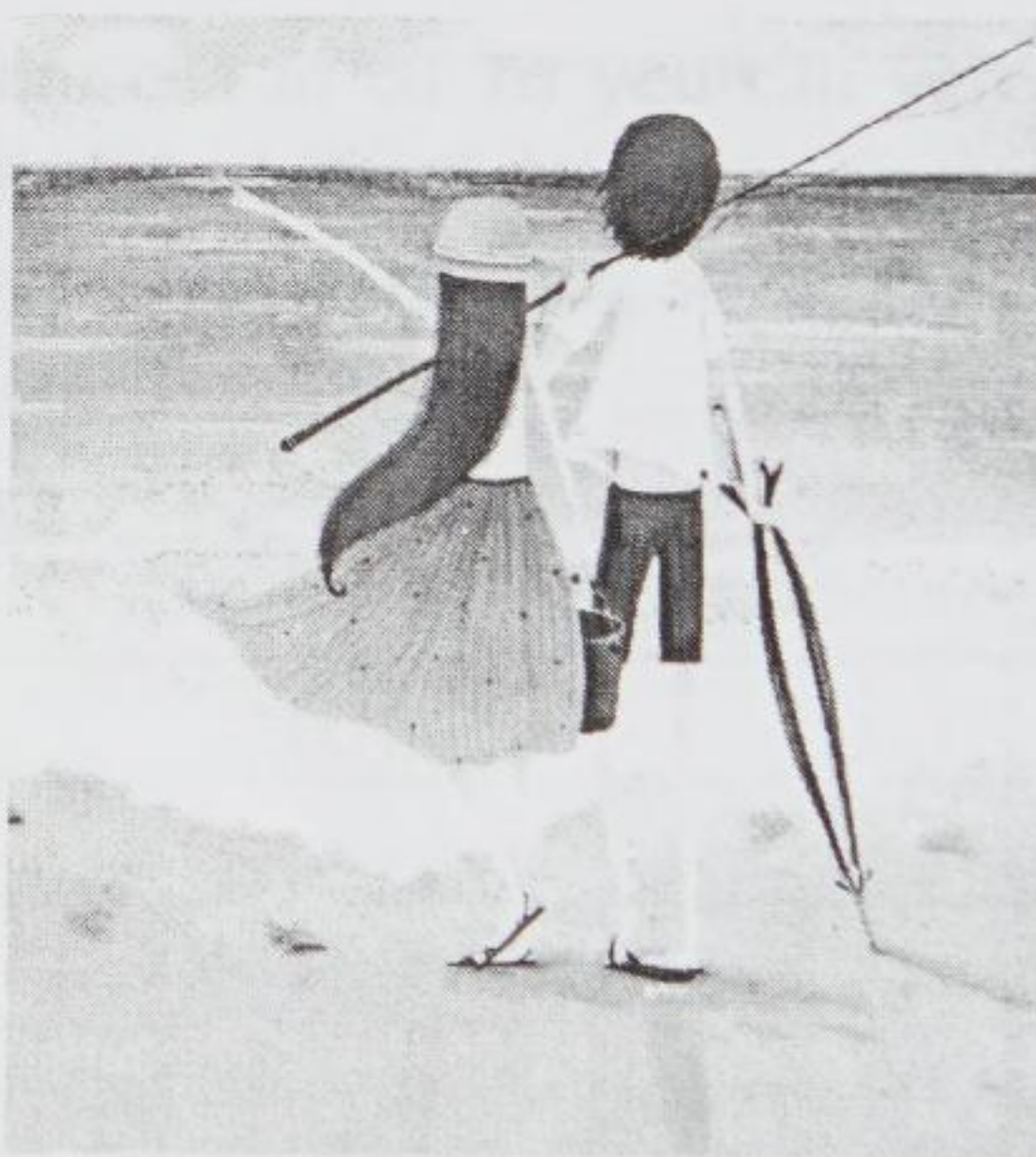

Love

Khi tình yêu khởi nguồn từ tình bạn

Tác giả: Blogger Mid

**Ngày xưa ấy, thật là lâu rồi, đã hơn 10 năm
rồi còn đâu...**

**Ngày ấy cả hai còn nhỏ lắm, mới có học lớp 8
thôi...**

... Một thằng nhóc nghịch ngợm, tội lỗi và là một phần tử cá biệt. Đó là theo cách nhìn của một giáo viên lớp chuyên Văn và một lũ học giỏi và luôn ra vẻ ta ngoan ngoãn, vì cái cá biệt ấy cũng chỉ là thiếu bài tập, nói chuyện riêng trong giờ và thỉnh thoảng là vài trận đánh nhau nho nhỏ. Việc thằng nhóc bị tách biệt với mọi người cũng không có gì là lạ, một mình một bàn. Cho đến một ngày, có một giáo viên chủ nhiệm mới...

Việc đầu tiên là cô sắp xếp lại chỗ ngồi, vì một người giáo viên tốt không bao giờ lại cho một học sinh ngồi một mình một bàn tách biệt với tất cả mọi người, và thế là cái bàn cuối cùng trong lớp được chuyển thêm xuống hai đứa con gái nữa. Ngay sau khi có quyết định chuyển chỗ, một đứa giầy nẩy lên đòi chuyển chỗ khác vì sợ bị ảnh hưởng, nó nhất quyết không chịu xuống chỗ bàn cuối đó ngồi và cô phải chấp nhận điều đó. Đứa còn lại cũng rất muốn chuyển chỗ nhưng trong buổi hôm đó nó không dám lên tiếng. Cho dù sau đó mẹ nó có can thiệp với cô giáo để chuyển chỗ cho nó nhưng mà lương tâm một giáo viên không cho cô làm điều đó vì cô biết nếu chuyển con bé kia đi thì chắc chắn sẽ không thể điều một đứa nào dám xuống đây ngồi nữa cả. Vậy là bàn có 2 chỗ ngồi.

Thằng nhóc khó chịu vì mọi sự tự do của nó bị ảnh hưởng, hồi trước khi thằng nhóc ngồi một mình một bàn, thằng nhóc tha hồ nằm, ngồi, làm gì thì làm, thêm một con nhóc vào thằng nhóc sẽ chẳng làm được những gì nó muốn, đã vậy con nhóc lại còn

ngồi đầu bàn, điều này làm cản trở thẳng nhóc vào chỗ ngồi sau mỗi lần ra khỏi chỗ. Thằng nhóc biết là con nhóc cũng không muốn ngồi cạnh nó thế nhưng nó không thể làm được gì để được thoải mái như xưa.

Đó là một con nhóc có hai cái răng cửa bị sún và tạo thành một hình chữ V lộn ngược (sau này thằng nhóc biết đó là do con nhóc có lần bị ngã), một con nhóc còi cọc và rất hơi quái dị với những kiểu tóc thay đổi suốt ngày, và kiểu nào cũng rất là kỳ lạ, điều quan trọng là con nhóc không xinh so với những đứa mà thằng nhóc thích. Và thế là thằng nhóc tìm đủ mọi cách để con nhóc phải tự xin chuyển đi chỗ khác mà ngồi. Thằng nhóc chia bàn, chia ghế, quấy phá việc học bài của con nhóc, nhưng không đem lại kết quả. Tuy thế nhiều lúc nó cũng cảm thấy đỡ buồn vì phải ngồi một mình, và các giáo viên khác cũng đỡ nhìn nó thành kiến hơn trước.

Một năm trôi qua nhanh chóng, thằng nhóc cũng không hiểu đã chơi thân với con nhóc từ lúc nào nữa, cả hai có vẻ cởi mở và nói chuyện với nhau nhiều hơn. Sau này thỉnh thoảng con nhóc có nhắc lại kỷ niệm làm nó xúc động đến tận bây giờ. Đó là một lần con nhóc bị cô mắng vì tội nói chuyện với thằng nhóc trong giờ thì phải, nó cứ ngồi sục sục mãi mà không nản, mà thằng nhóc thì lại cực kỳ dị ứng với việc con gái khóc cơ chứ, thế là nó phải dỗ dành con bé, nhưng mà khổ cái nói mãi con nhóc cũng chẳng nín cho nó nhờ. Thế là chẳng hiểu sao thằng nhóc lại thấy ái ngại, nó nói rất chân thành "Mày có thôi

khóc không, không là tao khóc cùng mày đấy". Thế rồi hình như thằng nhóc cũng rơm rớm nước mắt,... con nhóc thấy xúc động quá nên sụt sùi thêm vài cái rồi cũng thôi. Thằng nhóc giờ không nhớ, nhưng con nhóc thì chắc là vẫn còn nhớ.

Năm cuối cấp 2, nhà có điện thoại, thế là suốt ngày hai đứa gọi điện cho nhau, chỉ toàn nói chuyện linh tinh, trên trời dưới biển, có khi cũng trao đổi chuyện học tập nữa chứ. Mỗi ngày thằng nhóc và con nhóc nói chuyện ít nhất là 1 tiếng đồng hồ qua điện thoại. Cả hai đứa tỏ ra rất thân thiết và chuyện gì chúng cũng kể cho nhau nghe, thằng nhóc thì đang rất thích một cô bé trong lớp, còn con nhóc thì được thằng bạn thân của thằng nhóc rất thích, và thằng nhóc có nhiệm vụ là giúp thằng đó cưa con nhóc... Thế rồi bọn chúng kết thúc cấp 2 với biết bao nhiêu nuối tiếc và dự định vì cấp 3 rất có thể mỗi đứa đi một đường.

Cả hai đứa đều đỗ hai trường, thằng nhóc quyết định chọn trường chuyên cho dù cái lớp chuyên đó là lớp không có danh tiếng của trường. Con nhóc cũng đỗ vào lớp đó và nó chưa muốn vào lớp đó vì trường bên kia nó đỗ rất cao. Nhưng mà cuối cùng trường bên kia lại xếp nó vào học ở một lớp rất kém cho nó cân bằng chất lượng, và cuối cùng theo lời động viên của thằng nhóc, con nhóc vào học ở cái lớp nhỏ đó.

Ba năm cấp 3, hai đứa vẫn chơi với nhau rất thân, thân đến mức cô giáo chủ nhiệm phải gọi từng đứa ra để nhắc nhở vì sợ chúng nó yêu sớm. Nhưng mà thực sự không phải thế, thằng nhóc vẫn đang

đeo đuổi các cô bé ở lớp khác hoặc là một vài cô bé từ lớp cũ, còn con nhóc đóng vai trò là quân sư quạt mo hoặc là người đưa thư cho thằng nhóc. Và thằng nhóc tất nhiên vẫn đang cố gắng hết sức để giúp thằng bạn thân xưa cưa cưa con nhóc. Ba năm, cãi nhau đến 7 lần, toàn những chuyện linh tinh, toàn những chuyện vớ vẩn, có những lúc hai đứa tưởng không thể chơi được với nhau nữa. Thậm chí có nhiều lần cãi nhau, chúng không thèm nói chuyện với nhau cả tháng trời. Hai đứa, cho dù cãi nhau vẫn quan tâm đến nhau lắm, thậm chí khi thi đại học hai đứa lúc đó đang cãi nhau, thằng nhóc biết con nhóc không dám thi Ngoại thương, cho dù không trực tiếp động viên, khuyên nhủ vẫn gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm và bạn bè con nhóc để động viên nó thi vào Ngoại thương, nhưng rồi con nhóc vì lý do nào đó đã không thi vào Ngoại thương mà thi vào Nhân văn và đạt số điểm đủ để vào Ngoại thương.

Sau kỳ thi đại học thằng nhóc tỏ vẻ người lớn gọi điện cho con nhóc để làm lành, lần đầu tiên thằng nhóc làm lành trong 7 lần cãi nhau. Thằng nhóc rủ con nhóc và thằng bạn thân của nó đi uống nước với mong muốn giúp hai đứa nó tiến xa hơn. Do sợ thằng bạn mình gặp khó khăn, thằng nhóc thậm chí còn ra sức để làm xấu đi hình ảnh của một thằng khác mà con nhóc mới thân, và có tình cảm. Sự thuyết phục của thằng nhóc tốt đến nỗi con nhóc không chơi với thằng kia nữa, tất nhiên vì thằng nhóc quá hiểu con nhóc mà.

Năm đầu tiên học đại học, mỗi đứa một nơi, thằng

nhóc và con nhóc đều có những người bạn mới. Những hiểu lầm, giận dỗi lại làm cho hai đứa không chơi được với nhau, thằng nhóc bỏ mặc con nhóc, không đến chơi với con nhóc như những ngày đầu tiên đi học xa nhà. Và con nhóc đã tập sống độc lập về mặt tình cảm, thằng nhóc cũng biết điều đó vì trước con nhóc sống cực kỳ yếu đuối và hay khóc nhè, kêu ca. Và chắc sẽ mãi như thế cho đến khi con nhóc chuyển trường.

Năm tiếp theo, con nhóc đỗ Ngoại thương và chuyển sang đó học. Thằng nhóc chả hiểu sao cứ lẩn tránh con nhóc, hình như nó ngại một điều gì đó. Và rồi hai đứa trở lại bình thường như xưa, thằng nhóc thì cố gắng giữ một khoảng cách với con nhóc vì thế cho dù con nhóc sống ở ký túc thì gần như trong suốt năm đầu tiên thằng nhóc cũng chỉ ghé qua chỗ con nhóc có đúng một lần. Thế mà là bạn thân à? Đến giờ thằng nhóc vẫn tự trách mình về cái chuyện này.

Và rồi không biết từ lúc nào giữa chúng xảy ra một điều gì đó khủng khiếp trong tư tưởng, thằng nhóc nhận thấy là tình bạn của chúng nó đang khác đi nhiều, con nhóc cũng biết thế, và rồi cái điều đáng sợ ấy đã xảy ra... Tình bạn của chúng đã chuyển sang một trạng thái khác, và đó không còn là tình bạn thuần khiết nữa... Chúng nó đã suy nghĩ rất nhiều khi quyết định vấn đề đó vì chúng biết nếu điều đó xảy ra, tình bạn của bọn chúng sẽ không bao giờ được như xưa... Và rồi cuối cùng chúng cố gắng thỏa thuận sẽ cố gắng duy trì tình bạn trong cái điều kiện như thế.

Tình bạn đó trong thời gian đầu vẫn được duy trì, chúng vẫn gọi nhau là bạn, vẫn chia sẻ với nhau những buồn vui, khó khăn, tuy nhiên những chuyện liên quan đến tình yêu chúng hầu như không chia sẻ với nhau nữa, nhất là thằng nhóc. Trong thời gian đầu, vào những ngày quan trọng chúng vẫn chuẩn bị hai món quà hoặc hai món quà để tặng người yêu và người bạn thân nhất của chúng.

Những tưởng tình bạn vẫn sẽ thỏa hiệp được với tình yêu, nhưng rồi cuối cùng tình yêu đã lấn át tình bạn. Chúng ngày càng gần nhau hơn nhưng lại càng xa cách nhau hơn. Con nhóc không hiểu thằng nhóc nghĩ gì, thằng nhóc cũng thế, thậm chí thằng nhóc còn không muốn chia sẻ thậm chí nói với con nhóc những điều nó làm, nó nghĩ, cho dù đó là những chuyện không có gì xấu. Chả hiểu sao, thằng nhóc ngày càng trầm lặng, hồi trước nó sẽ thể hiện và nói hết những cảm xúc của nó nhưng giờ thì nó đang chai lỳ đi và nó tự giữ trong lòng tất cả: vui, buồn, lo lắng, thành công, thất bại, ...

Và hôm nay con nhóc có chuyện làm nó phải suy nghĩ, nó nhắn tin cho thằng nhóc để chia sẻ, nhưng thằng nhóc lại chỉ nhắn lại với một cách suy nghĩ rất bình thường và thực sự thì đó là động viên và góp ý của nó. Nhưng hình như nó đã quên mất phải động viên, giúp đỡ một người bạn thân thì nên nói thế nào, cũng đúng thôi, vì hình như tình bạn đã mất từ lúc nào đó, thực sự là mất rồi. Và khi con nhóc gửi cái dòng tin trên thì thằng nhóc tự nhiên lại

thấy có cái gì đó xúc động lắm, xúc động như là lúc con nhóc khóc vì thằng nhóc cũng khóc theo ấy...

Lạ quá, sao tự nhiên nhiều khi ta thèm được quay trở về ngày xưa thế, chỉ để nói gọi một câu: "**Bạn ơi...**"

* * *

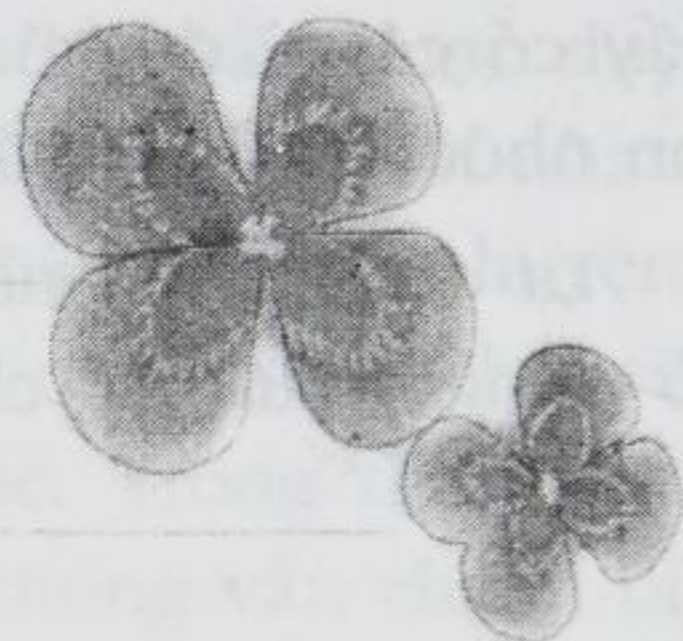
P.S: Tôi và người yêu tôi học cùng nhau từ năm cấp 2, cấp 3 và cùng đại học, chúng tôi yêu nhau trên cơ sở tình bạn rất thân thiết và cực kỳ hiểu nhau. Chúng tôi khi quyết định yêu nhau đã phải suy nghĩ rất nhiều vì sợ rằng chẳng may nếu sau này tình yêu tan vỡ thì chúng tôi sẽ mất một tình bạn lớn đến thế (ngày đó chúng tôi nghĩ sẽ tiếc tình bạn hơn là tình yêu:D). Và rồi chúng tôi yêu nhau và tự đề ra là mỗi người sẽ đóng hai vai, một vai là người yêu còn một vai người bạn. Nhưng rồi có vẻ như tình bạn của chúng tôi đã dần biến mất để rồi nhiều khi tôi vẫn nhìn lại quá khứ và vẫn cảm thấy thật vui trong lòng vì người bạn đó. Dưới đây là câu chuyện viết về người bạn lớn nhất trong đời của tôi.

Thật may là đến giờ chúng tôi vẫn yêu nhau và nếu cho tôi phải lựa chọn lại giữa tình yêu và tình bạn thì đúng là thật khó cho tôi.

Mong được chia sẻ đến các bạn có cùng chung "hoàn cảnh" như một lời chúc cho các bạn có tình yêu đi lên từ tình bạn.

Cảm nhận của bạn:

Love

Đọc lại "nhật ký Mẹ và con gái"

Tác giả: Nguyễn Hoa

“Nếu không đọc nhật ký, mẹ đâu biết con đã từng giận mẹ như thế nào, mẹ làm sao biết con đang phải chịu đựng những gì, đâu biết rằng con đang thất vọng về mẹ, mẹ đã khóc nhiều khi đọc từng dòng con viết cho bố, mẹ không còn tỉnh táo để đánh giá chính bản thân mẹ, biết làm gì để con hiểu Mẹ...?”

Ngày... tháng... năm...

Con thật sự sốc! Tại sao mẹ lại xem lên nhật ký của con chứ? Con có bao giờ lục lợi đồ đạc của mẹ đâu? Mẹ biết tại sao con chỉ có cuốn nhật ký làm bạn không, con ghét mẹ, ghét gia đình mình, ghét tất cả mọi người. Sao mọi người lại thay đổi trong chớp mắt, tại sao không ai quan tâm đến con, tại sao lúc nào con và anh cãi nhau người có lỗi lại là con, tại sao mọi người lại bảo con là con gái chỉ là con người ta. Tại sao ông trời lại cướp đi người yêu thương con nhất, tại sao mẹ không còn chăm lo con như trước, chỉ có anh mới là con của mẹ, là cháu của ông bà thôi sao. Con ném cuốn nhật ký ra sân vì con thấy tủi thân lắm, thấy thất vọng nữa!

Ngày... tháng... năm...

Mẹ cũng thật sự sốc! Tại sao con lại vô lễ trước mặt mẹ? Tại sao con không tự hỏi rằng mẹ xem nhật ký của con là để làm gì? Nếu không đọc nó, mẹ đâu biết con đã từng giận mẹ như thế nào, mẹ làm sao biết con đang phải chịu đựng những gì, đâu biết rằng con đang thất vọng về mẹ, mẹ đã khóc nhiều khi đọc từng dòng con viết cho bố, mẹ không còn tỉnh táo để đánh giá chính bản thân mẹ, biết làm gì để con hiểu Mẹ đang phải gánh trên vai với muôn vàn gánh nặng, lo cho các con ăn học bằng bạn bè, lo cho anh vào đại học, lo cho con lên cấp 3. Chưa bao giờ mẹ nghĩ con gái là con người ta cả, dù có vất vả thế nào mẹ cũng lo cho hai đứa ăn học nên người.

Và nếu không có quyển nhật ký này, mẹ cũng đâu biết được mẹ không công bằng với con, nếu không đọc nhật ký mẹ làm sao hiểu một cô bé sôi nổi như con giờ lại không muốn chơi hay nói chuyện với bất kỳ ai, kể cả chuyện con bỏ không ăn cơm vì con đang đi trên đường gặp một người giống bố, con đã chạy theo rồi khóc, con không muốn đi học thêm vì con thấy mỗi lần đi học muộn về bạn bè đều có bố mẹ đưa đón. Đọc những điều con viết mẹ đã đau nhói tận tim, nhưng mẹ bất lực, mẹ đã rất yêu thương các con thay cả phần của bố.

Ngày... tháng... năm...

Có bao giờ mẹ muốn giữ điều gì đó cho riêng mình không hở mẹ? Có bao giờ mẹ muốn người khác xem nhật ký của mẹ hay không? Mẹ đã bao giờ biết cảm giác của con khi con chẳng là gì trong gia đình mình cả, con ghét sao mọi người chỉ xem con trai mới là con thế, chỉ có mình bố là yêu con, là chiều con. Tại sao ông trời lại cướp đi niềm hạnh phúc duy nhất của con. Con đã từng nghĩ rằng con là đứa trẻ hạnh phúc nhất, tại sao con lại viết những điều đó vì chẳng ai nghe con nói cả, mẹ không hiểu con, không quan tâm đến con. Con ghét mọi người khi lúc nào cũng cay nghiệt bảo con lớn rồi mà chẳng biết làm gì cả, từ bé đến giờ ngoài việc học ra có ai dạy con làm điều gì đâu chứ. Tại sao mẹ lúc nào cũng so sánh con với những đứa trẻ khác, trước kia có thể đâu mẹ? Mẹ đã mắng con chỉ vì con làm

vỡ cái bát, mẹ không còn quan tâm đến những điều con nói, những gì con nghĩ. Về đến nhà là mẹ la hét cái nọ đến cái kia, rằng con không làm được gì mà chỉ gây phiền phức.

Ngày... tháng... năm...

Con có hiểu mẹ đã vất vả thế nào không, bao nhiêu việc đổ lên đầu mẹ, mẹ phải lo kiếm miếng cơm manh áo, mẹ làm vất vả từ tối đến sáng, mẹ gồng mình lên để kiếm tiền nuôi các con ăn học, mẹ không còn thời gian để nghĩ đến việc gì nữa, về đến nhà mệt mỏi, thấy nhà cửa không ai lo nên mẹ cáu. Tại sao con lại có cái ý nghĩ mong bố về đưa con đi cùng chứ, con có biết các con là động lực sống lớn nhất của mẹ không? Nhưng con có bao giờ kể những điều con nghĩ, là lỗi tại mẹ, từ bé bố mẹ đã quá lo và yêu thương các con, bao bọc các con nên giờ khi không còn bố bên cạnh mẹ thấy mệt mỏi? Mẹ đã đòi hỏi ở một đứa bé luôn được bao bọc quá nhiều, mẹ muốn con biết lo toan chuyện nhà cửa trong khi chưa bao giờ mẹ dạy con điều đó. Bố các con mất cũng là sự thiệt thòi lớn lao đối với mẹ, từ nay mẹ chỉ có các con làm chỗ dựa, mẹ phải tự lo toan gánh vác, phải làm tròn trách nhiệm của cả bố và mẹ, làm một người con dâu tốt...

Ngày... tháng... năm...

Làm sao con có thể gần gũi mẹ được từ khi mẹ mắng như tát nước vào mặt khi con và anh cãi nhau?

Mẹ có hiểu gì con đâu, mẹ toàn mắng mình con, mẹ bảo tại sao bọn con toàn mang lại phiền phức cho mẹ, tại sao không đứa nào thương mẹ, tại sao con là con là con gái mà không giúp được gì cho mẹ hết! Mẹ còn bảo con gái người ta lớn như thế đã giúp được bao nhiêu việc cho mẹ, con thì chỉ biết làm phiền mẹ. Con làm sao có thể vui vẻ rồi chăm chỉ học hành khi mọi người lúc nào cũng nghĩ con gái học nhiều làm gì, cuối cùng cũng chỉ đi lấy chồng, tốn kém rồi mọi người còn bảo con chỉ là con nuôi nữa, mặc dù con biết sự thật không phải thế. Con làm sao có thể sống vui vẻ và sống bình thản như trước kia khi từ một cô công chúa con bỗng trở thành cô bé lọ lem, con phải làm mọi việc nhà trong khi còn bố ở bên con không phải đụng vào cái chổi quét nhà, con sẽ không bị ai mắng mỗi lần làm sai vì luôn có bố bên vực. Con sẽ được ăn những gì con thích, được mua những gì con thích mà không bị mắng suốt ngày chỉ biết đòi hỏi. Và mỗi lần con ốm đều được bố ôm vào lòng nịnh nếu chịu uống thuốc sẽ được mua cái nọ cái kia.

Ngày... tháng...năm

Mẹ làm sao có thể quan tâm đến con như trước khi việc ngập đầu mẹ, mẹ chưa bao giờ nghĩ sẽ không lo cho con học hành đến nơi đến chốn, khi con ốm, mẹ đã thức suốt đêm đợi con tỉnh, mỗi lúc nhìn thấy con ao ước thứ nọ thứ kia mà không được mua mẹ đau lòng lắm chứ. Điều kiện gia đình mình

không còn như ngày xưa, mẹ không thể lo cho cuộc sống các con đầy đủ như trước nữa. Mỗi buổi chiều con lại ra cổng ngóng bố lại làm mẹ nhớ bố hơn, mỗi lần có tiếng xe máy chạy vào ngõ con lại ra cổng ngóng làm mẹ cũng hoang tưởng chờ một điều không có thật. Phải công nhận là mẹ luôn bênh vực anh, lo lắng cho anh nhiều hơn, không phải vì mẹ ghét con đâu, mà vì đối với ông bà anh là người ông bà đặt nhiều niềm tin nhiều nhất, còn với mẹ đứa nào mẹ cũng yêu thương. Mẹ xin lỗi vì nhiều lần không công bằng với con, không có nhiều thời gian quan tâm đến con, nhưng mẹ yêu con, lúc nào cũng muốn con hạnh phúc và học hành thành đạt. Mẹ thức khuya dậy sớm, tìm mọi việc dù chỉ kiếm được vài đồng, việc gì mẹ cũng làm được, khó khăn bao nhiêu mẹ cũng chịu được miễn sao các con được ăn học đàng hoàng bằng bạn bằng bè. Mẹ dù phải bán nhà, phải đi ăn xin cũng mong các con học lên đại học. Mẹ biết con là đứa con gái ngoan, sống tình cảm, mẹ hiểu cảm giác của con, hiểu sự mất mát và hiểu cái cảm giác hụt hẫng khi con chỉ có một mình chống chọi với nhiều nỗi lo của tuổi mới lớn. Từ bé con được cưng chiều, bao bọc, nhưng đã đến lúc con phải cứng rắn để chống chọi với những khó khăn trong cuộc sống, giúp mẹ và lo toan cho bản thân để xứng đáng với tình yêu thương và mong mỏi của bố.

Ngày... tháng... năm

Con xin lỗi, con sai rồi, con không hiểu được mẹ

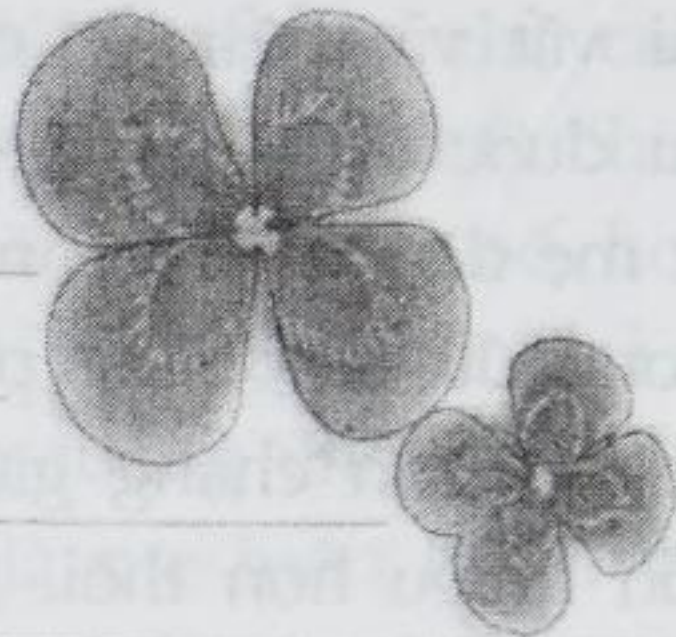

phải vất vả thế nào, con chỉ biết đòi hỏi. Con không hiểu được để kiếm được đồng tiền nuôi chúng con ăn học mẹ đã vất vả thế nào, con lúc nào cũng đòi hỏi tình thương đủ đầy bằng phẳng. Con không hiểu cảm giác của mẹ, con chẳng giúp được gì hết, con chỉ làm mẹ buồn nhiều hơn thôi. Mẹ, con yêu mẹ nhiều lắm, con biết con là đứa con gái làm mẹ lo lắng nhiều lắm, đến tận bây giờ mà lúc nào mẹ cũng vẫn ôm con vào lòng, mẹ vẫn để con ngồi vào lòng mẹ, để mẹ bận tâm đủ mọi chuyện. Rồi cái ngày con mới vào đại học, mẹ không ngày nào yên giấc vì lo không biết con có tự chăm lo được cho bản thân không, có ăn đầy đủ không, có bị ai đó bắt nạt không. Con xin lỗi mẹ nhiều, con lớn rồi con có những suy nghĩ và hành động nhiều khi mẹ không hài lòng, mẹ hãy đừng lo lắng cho con nữa mẹ nhé, mỗi lần thấy mẹ buồn con lại thấy day dứt lắm! Con đã từng hỏi mẹ, trước kia bố mẹ lấy nhau có vì yêu nhau không? Đến bây giờ mẹ có còn yêu bố không, nhắc đến bố lại làm mẹ buồn, và con hiểu rằng chưa bao giờ mẹ quên bố cả, dù bố đã sang thế giới bên kia.

Mẹ hãy khỏe mạnh để nhìn con sống, thay đổi và mạnh mẽ nhiều hơn và tương lai rạng ngời hơn mẹ nhé, sự hy sinh của mẹ không bao giờ chúng con quên cả. Dù có chuyện gì xảy ra bố mẹ vẫn là người con yêu thương và kính trọng nhất.

Cảm nhận của bạn:

Love

Lá ước

Tác giả: Blogger Bạch Mã Hoàng Tử 44

“Dương vẫn hồn nhiên đi trên phố, háo hức như cô bé phương Nam ngày nào. Mặc cho xà cừ trút lá... những chiếc lá vẫn còn xanh. Tôi chợt thấy Dương mong manh như lá - chiếc lá ước của lòng tôi.”

Dương mở toang cửa sổ, nhìn ra ngoài đường.
Tôi lo lắng ngăn lại:

- *Dương! Đóng cửa lại đi. Cô mắng bây giờ!*

Dương không nghe. Lại còn tỏ ra háo hức. Tôi tiến lại gần cửa sổ. Bên ngoài gió lạnh rít từng đợt. Tóc Dương bay loà xoà theo gió. Tôi toan giơ tay đóng cửa thì Dương ngăn lại:

- *Anh Minh! Mẹ em không biết đâu!*

Tôi ngừng lại trước ánh mắt cầu khẩn của Dương. Hai giọt nước trong veo đăm đăm nhìn tôi trù mến. Đã bao lần tim tôi muốn nhảy rộn lên khi bắt gặp ánh mắt ấy. Một lát, Dương lại quay ra phía ngoài cửa sổ. Bầu trời lặng ngắt làn mây trắng đục. Con đường vắng vẻ, xác xơ mấy quán cóc lụp xụp. Những chiếc xe vun vút lao qua nhanh. Đường đầy lá rụng. Xà cừ đang vào mùa đổ lá. Những chiếc lá vẫn còn xanh biếc. Dương đưa tay đón một chiếc lá bé xíu đang xoay xoay ngoài khung cửa. Trượt mất rồi. Dương đón một chiếc khác. Nhưng lần này nó đã kịp đậu lại bên bậc cửa. Dương nhặt lấy, giơ lên ngắm:

- *Sao lá còn xanh thế này đã rụng hả anh?* –
Dương ngây ngô hỏi.

Tôi biết Dương hỏi cho vui vậy thôi. Chứ Dương biết thừa bởi mùa đông, trời lạnh nên cây mới rụng lá. Nhưng Dương không thích hiểu trần trụi như thế. Dương luôn bắt tôi phải giải thích những điều đơn giản ấy bằng cách nhìn lãng mạn và mang màu sắc cổ tích. Nhưng tôi không muốn nói về những chiếc

lá rụng. Bởi nó khiến Dương buồn. Tôi cốc nhẹ vào đầu Dương:

- Ngốc thế! Để làm giảm sự thoát hơi nước chứ sao!

Dương không chịu. Lắc đầu quây quây.

- Anh nói xạo! – Dương phụng phịu giọng Nam Bộ - Tại lá buồn lá mới rụng!

- Em xạo thì có ! – Tôi giả bộ ngây ngô – Lá làm chi mà biết buồn?

- Sao lại không? Người ta chẳng bảo lá có hồn là gì. Mùa đông. Không có nắng. Lá buồn. Lá mới rụng chứ!

- Ai bảo mùa đông không có nắng. Hôm nay đầu mùa mới thế thôi. Chứ vài hôm nữa, trời lại nắng ngay thôi...!

Dương vẫn lắc đầu không nghe. Tôi cười đắc thắng. Dương giận dỗi chống cằm nhìn ra ngoài phố. Những cuộc tranh luận của tôi và Dương vẫn thường diễn ra như thế. Nhưng chỉ được một lúc, Dương quên ngay, lại riu rít nói chuyện. Tôi đứng cạnh Dương, chờ đợi Dương bắt chuyện. Nhưng Dương vẫn đứng đó. Mặt đắm chiêu như đang suy nghĩ một chuyện gì đó lớn lắm. Đột nhiên, Dương quay sang phía tôi, hỏi:

- Anh Minh. Liệu lần phẫu thuật này có thành công không? Em sợ lắm!

Chiếc lá xanh trong tay Dương rơi ra, buông nhẹ xuống sàn nhà. Tôi nhìn thấy nỗi lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt xanh xám của Dương. Tôi trấn an:

- *Đừng lo lắng. Lần này nhất định sẽ thành công!*

- *Nhưng em vẫn sợ. Mùa đông... Những chiếc lá xanh...!*

Dương nói ngắt quãng. Hơi thở dồn dập.

- *Đừng lo lắng. Có anh ở đây mà! Không sao đâu!*

Tôi kéo sát đầu Dương vào vai tôi. Dương như người mất hồn. Mắt vẫn đờ đẫn nhìn ra bầu trời ngoài xa. Gió thổi mạnh hơn. Những chiếc lá trút xuống ào ào. Mùa đông lạnh lùng đi ngang qua phố. Để lại đằng sau những chiếc lá xanh ngẩn ngơ rơi xuống mà chẳng hiểu chuyện gì. Một cảm giác hoang mang mơ hồ đột nhiên kéo đến xâm chiếm tôi. Cái lạnh thấm vào da thịt, thấm vào trong tim. Chưa bao giờ tôi thấy mùa đông lại nặng nề đến thế. Dương từng rất thích mùa đông.

Dương vốn là con gái miền Nam. Mười hai năm trước, Dương theo mẹ ra Bắc. Ngày ấy, Dương mười tuổi nhưng trông bé tẹo như một cây kẹo bông giòn.

Lần đầu tiên Dương đến phố tôi cũng vào một ngày đông. Hôm ấy, xà cừ đang vào mùa trút lá. Dương ngẩn ngơ như lạc vào thế giới cổ tích. Dương háo hức đi lại trên con phố để hứng những chiếc lá xà cừ bay trong gió. Tôi ngồi trên ban công tầng hai, chăm chú theo dõi người bạn mới lạ lòng của xóm. Dương lang thang trên phố cho đến khi mẹ ra kéo tay mới chịu về. Sau hôm ấy, Dương bị cảm lạnh chưa quen khí hậu.

Nhà Dương cạnh nhà tôi. Chính vì thế mà thỉnh

thoảng tôi vẫn thấy Dương ngồi bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường mà mặt buồn thiu. Dương vẫn chưa khỏi ốm. Trời lạnh, mẹ không cho tôi đi chơi. Vì thế, tôi hay thò đầu qua ban công thè lưỡi lêu lêu chọc tức Dương. Dương quay mặt vào trong không thèm để ý. Tôi nản, không trêu nữa. Lát sau, giọng Dương riu rít vang lên. Chất giọng miền Nam lần đầu tiên tôi được nghe:

- *Cậu có biết kẹo bông bông? Tui nghe nói ăn ngon lắm?*

- *Tưởng gì. Cái đó ngày nào tớ chả được ăn. Dưới phố bán đây!* – Tôi cao giọng đáp.

- *Vậy mua cho tui ăn với! Tui chưa được ăn bao giờ* - Giọng Dương nghe khẩn thiết.

Tôi mừng lòng, chạy vội xuống dưới đường mua hai cây kẹo bông. Tôi buộc một cây kẹo vào chiếc sào rồi đưa qua cho Dương. Dương đón lấy một cách sung sướng. Tôi và Dương vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Tôi thích giọng ngồ ngộ dễ thương của Dương. Dương thích nghe tôi kể về Hà Nội, về những điều thú vị của mùa đông. Từ hôm đó, tôi có thêm một người bạn mới. Đó là Dương, cô bé đến từ phương Nam.

Dương xin vào học cùng trường với tôi. Dương học sau tôi một lớp. Thỉnh thoảng mẹ Dương không đến đón được, tôi chở giúp Dương về nhà. Rồi Dương đòi mẹ mua cho một chiếc xe đạp. Thế là ngày nào tôi và Dương cũng thông dong đến trường. Hôm nào cũng thế, Dương nhất định phải chờ tôi tan

lớp mới về cùng. Có lần tôi thích thú lao vút đi trước, mặc cho Dương lẻo đẹo theo sau. Dương hoảng sợ gọi với. Tôi mặc kệ, cứ phóng đi. Được một lúc, không thấy Dương đâu, tôi vội vã quay xe lại tìm. Dương đang ngồi khóc cạnh một gốc xà cừ. Tôi ngạc nhiên:

- Sao em lại ngồi khóc ở đây?

- Hu... Hu. Sao anh đi nhanh thế? Em sợ lắm ! –

Dương thút thít.

Tôi chẳng hiểu gì cả. Hôm ấy tôi sang hỏi mẹ Dương. Mới biết, mấy năm trước bố Dương mất vì tai nạn giao thông. Đó là vào ngày sinh nhật của Dương. Bố Dương phải làm thêm nên về muộn. Bố phóng xe nhanh cho kịp về dự sinh nhật của Dương. Vậy là xảy ra tai nạn. Từ ấy tôi không dám phóng xe nhanh mỗi khi đi cùng Dương nữa.

Dương rất thích mùa đông. Những chiều đông, tôi thường rủ Dương đạp xe quanh Bờ Hồ rồi tạt vào Tràng Tiền ăn kem. Hai đứa thi nhau ăn cho tới lúc hàm răng tê cứng thì thôi. Sau đấy hai đứa bị viêm họng hàng tuần liền. Dương thích những đêm đông được tôi đưa đi bát phố ăn quà vặt, thích những buổi chiều lang thang trên phố hứng những chiếc lá xà cừ rơi rơi. Có hôm hai đứa nhặt được cả xâu lá xà cừ, đem về hong khô cho mẹ nhóm bếp than.

Tôi và Dương cùng vào đại học. Tôi thi năm thứ hai mới đậu. Lại vào học cùng trường với Dương. Chúng tôi vẫn giữ thói quen như ngày nào. Dương bây giờ đã là một thiếu nữ xinh xắn đáng yêu. Còn

tôi cũng chẳng chắc ra dáng lắm rồi. Nhưng chúng tôi vẫn cùng nhau đi bát phố ăn quà vặt như thường. Vẫn chí choé đùa nghịch, giành ăn như hôm nào. Cũng có lúc tôi giận dỗi không muốn cùng Dương lang thang đi chơi mấy trò con nít nữa. Nhưng rồi cái tính vui vẻ, hóm hỉnh đến ngộ nghĩnh của Dương vẫn cuốn tôi theo.

Nhiều khi tôi cũng thấy khó xử với Dương. Hình như tình cảm của tôi với Dương ngày một khác. Dương như tôi luôn muốn ở gần Dương. Tôi tỏ ra tức tối khi có chàng trai nào đó theo đuổi Dương. Thậm chí cố nói một điều gì đó, cố làm một điều gì đó cho Dương hiểu. Còn Dương vẫn tỏ ra rất vô tư. Đôi khi làm tôi thấy phát cáu. Tôi lặng lẽ dắt xe đạp trở Dương đi mấy vòng qua những chỗ chúng tôi hay tới. Suốt chặng đường tôi không nói một câu. Mặt lầm lì khó chịu. Dương bực bội ngồi lì sau xe, không thém bắt chuyện. Đến khi về đến đầu phố, Dương nhảy xuống xe không thém đi nữa. Tôi và Dương đứng lặng lẽ nhìn nhau. Xung quanh, lá xà cừ bắt đầu rụng lả tả.

- *Hôm nay anh làm sao vậy?* – Dương hỏi.

Im lặng trong giây lát, tôi thốt lên:

- *Dương! Anh yêu em!*

Không gian quanh tôi như đọng lại. Chỉ có tiếng gió thổi vi vút qua những hàng cây xanh. Lá xà cừ trút mau hơn. Tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm. Mặt Dương bỗng ửng đỏ. Dương thẹn thùng chạy về nhà. Tôi đứng lặng nhìn theo. Thấy lòng ấm áp.

Nhưng Dương đột ngột đổ bệnh. Mọi người không hiểu bệnh gì. Tự dưng thấy Dương cứ xanh xao hẫ đi. Đưa Dương đi khám bệnh, tôi bàng hoàng. Dương bị ung thư, phải phẫu thuật gấp. Mẹ Dương lo tiền chữa bệnh đến phát ốm. Nhà tôi cũng ra sức trợ giúp. Nhưng trải qua mấy ca phẫu thuật rồi mà Dương vẫn ốm nhom, bệnh vẫn dai dẳng.

Dương nghỉ học ở nhà trị bệnh. Dương sống hằng ngày với thuốc. Có những hôm thấy Dương thần thờ nhìn xuống lòng đường mà lòng tôi buồn da diết. Dương một thời hồn nhiên, mơ mộng giờ như chiếc lá úa, mong manh giữa mùa đông. Tôi thường sang nói chuyện với Dương buổi chiều. Thật lạ, những khi có tôi Dương tỏ ra vui vẻ lạ kỳ. Dương bắt tôi kể hết chuyện nó đến chuyện kia. Những chuyện ở trường, ở lớp. Những chuyện trong nhà ngoài phố. Rồi Dương nằng nặc đòi tôi dẫn đi chơi phố. Tôi kiên quyết không cho đi. Dương giận dỗi không thèm nói chuyện với tôi cả buổi.

Hàng tuần, tôi và mẹ Dương đưa Dương đi bệnh viện để xạ trị. Dương vừa đi vừa phụng phịu. Tôi phải dỗ dành mãi Dương mới chịu để chúng tôi đưa đi. Tôi mua hai chiếc kẹo bông cho Dương cầm trên tay. Trước lúc đến bệnh viện, tôi hay chở Dương lòng vòng qua mấy con phố cổ, qua hồ Gươm ngồi ngắm một lúc. Dương thích thú, không chịu ngồi yên, cứ tung tăng như con chim sẻ. Tôi lo lắng vừa đi theo Dương vừa giục Dương nhanh còn đến bệnh viện. Những ngày như thế đã kéo dài được gần ba năm.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới buổi gặp bác sĩ lúc sáng nay. Ông là người đã theo dõi bệnh tình của Dương từ ngày đầu tới giờ. Khi tôi đến xin bác sĩ cho Dương về nhà mấy ngày trước khi tiến hành phẫu thuật, ông đã đồng ý. Ông gọi tôi vào phòng riêng để nói chuyện. Nhìn dáng vẻ của ông, tôi đoán có điều không tốt lắm. Ông chậm rãi nói:

- Là bác sĩ trong nghề được hơn hai mươi năm, lại là người trực tiếp điều trị cho Dương, tôi thật sự bất ngờ trước điều kỳ diệu mà Dương đã làm được. – Ông ngừng lại tháo cặp mắt kính cầm trên tay. Tôi hồi hộp chờ đợi. Ông tiếp tục - Ca phẫu thuật sắp tới sẽ rất khó khăn. Tỷ lệ thành công rất thấp và phụ thuộc vào nghị lực của Dương. Hãy chuẩn bị cho Dương một tâm lý tốt nhất. Chúng ta sẽ cùng chờ đợi một điều kỳ diệu xảy ra...

- Thế cháu phải làm gì đây? – Tôi hoang mang hỏi lại

- Cậu đã ở bên Dương mười năm. Cậu sẽ biết phải làm gì mà! – Ông bác sĩ đáp lại.

Ông bác sĩ đi rồi. Tôi vẫn ngẩn ngơ đứng một mình giữa gian phòng. Tôi không biết phải làm sao để Dương có thể yên tâm cho ca phẫu thuật sắp tới đây?

- Dương này! – Tôi cất tiếng gọi.

- Gì vậy anh? – Dương khẽ đáp.

- Anh muốn kể cho em nghe một câu chuyện!

- Chuyện gì cơ?

- *Chuyện về những chiếc lá mùa đông!* – Tôi thử thì
- Những chiếc lá rụng xuống không phải vì buồn đâu!

- *Thật sao?*

- *Ừ! Chúng mang trong mình một bí mật đấy. Đó là những điều ước! Khi những chiếc lá rụng xuống sẽ mang theo một điều ước. Nếu ai đó bắt được những chiếc lá khi nó còn đang rơi, điều ước của người đó sẽ thành sự thật...*

- *Anh nói xạo! Thế thì một năm có biết bao nhiêu là điều ước thành sự thật à?* – Dương thắc mắc.

- *Ừ! Sẽ có rất nhiều tốt đẹp sẽ đến. Chỉ cần ta biết cách đón lấy và trân trọng nó!*

- *Thật à?* - Biết là tôi đang nói dối nhưng Dương vẫn cứ tin.

- *Ừ!...*

Trời nổi gió mạnh hơn. Tiếng mẹ Dương giục đóng cửa sổ lại. Dương miễn cưỡng làm theo. Mắt vẫn chăm chú nhìn theo những chiếc lá đang rơi.

Tôi chạy về nhà mang sang chiếc hộp gỗ. Trong ấy đựng những chiếc lá mà tôi và Dương bắt được trong những mùa lá rụng. Mỗi khi đón được một chiếc lá rơi trong gió, Dương thích thú bắt tôi đem về cất trong chiếc hộp gỗ này, những chiếc lá khô cong giờ ngả sang màu nâu xám. Dương ngơ ngác nhìn tôi. Tôi cười trấn an. Tôi lục trong ngăn bàn của Dương lôi ra những chiếc bút dạ đủ màu sắc. Dương hiểu ý, ngồi xuống bên cạnh. Hai đứa tôi hí húi viết

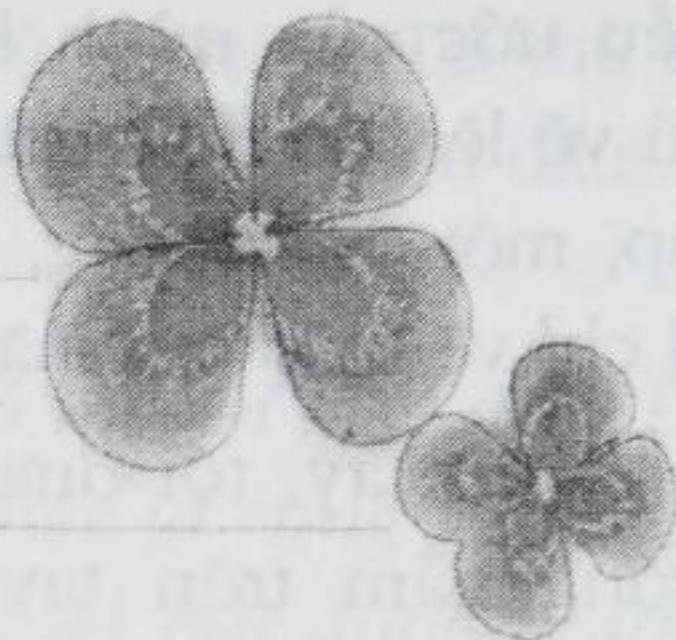
điều ước của mình lên những chiếc lá. Dương thích thú vẽ lên đó những hình ảnh ngộ nghĩnh. Một chiếc xe đạp, một con đường, một góc phố, một hàng cây... Còn tôi chỉ vẽ một ông mặt trời và một trái tim.

Đêm ấy, tôi đưa Dương đi bát phố. Dương sung sướng cầm trên tay cây kẹo bông giòn còn thơm phức mùi gừng và đường phèn cháy. Đi bên Dương, tôi thấy lòng ấm áp. Những chiếc lá xà cừ vẫn rơi đều trong gió và đậu lại trên tóc Dương. Tôi định đưa tay lên nhặt xuống. Nhưng chợt nhớ đến những điều đã viết lúc chiều. Tôi lại thôi.

Dương vẫn hồn nhiên đi trên phố, háo hức như cô bé phương Nam ngày nào. Mặc cho xà cừ trút lá... những chiếc lá vẫn còn xanh. Tôi chợt thấy Dương mong manh như lá - chiếc lá ước của lòng tôi.

Cảm nhận của bạn:

LOVE

Thiên đường hạnh phúc

Tác giả: Hoàng Anh còi

“Chúng tôi ngồi cạnh nhau, mỗi người theo đuổi cho mình một ý nghĩ riêng nhưng đều gặp nhau tại một giao điểm đó là cậu ấy. Em mang theo một bó tường vi. Em bảo, nhìn thấy tường vi cậu ấy sẽ nhớ đến em.”

1.

Tôi gặp em ở bến xe buýt.

Một chiều mưa lạnh.

Bus 28 về thành phố.

Em mặc chiếc áo nâu, khoác hờ trên bờ vai gầy mọt mọt. Chiếc balô hình con gấu xẹp lép bám vào lưng khiến em trông càng nhỏ bé mỏng manh. Tóc em lấm tấm những hạt nước li ti.

Bus đến.

Em lên trước, tôi lên sau. Chiếc ghế nhựa của bác tài cạnh cửa xô ra khi xe dừng đột ngột. Em bước đến và vấp phải. Tôi vội vàng đỡ lấy em theo phản xạ tự nhiên. Em mỉm cười xanh xao như cảm ơn tôi. Bus lác đác vài người, xuyên qua làn mưa nặng hạt. Em gục đầu vào thành ghế. Nhìn em, cô gái nhỏ, tôi nhớ về Lam - bạn gái tôi.

2.

Lam xinh đẹp, yêu kiều, học giỏi, con nhà giàu. Cách nói chuyện của nàng thu hút người khác. Có lẽ cuộc sống của chúng tôi sẽ tiếp diễn như vậy nếu em không xuất hiện. Ở nàng tất cả đều hoàn mỹ, nàng như một viên ngọc quý không tỳ vết nhưng em lại giống một viên ngọc thô hơn. Mỗi lần café, mỗi lần đưa nàng đi sinh nhật, tôi lại phải tạm gác hết tất cả mọi công việc của một sinh viên kinh tế năm cuối. Nàng thường so sánh tôi chẳng được như những kẻ theo đuổi nàng.

3.

Lam gọi.

Điện thoại rung bần bật trong túi quần. Không hiểu sao tôi lại từ chối cuộc gọi này, chắc tại thấy thật vô duyên khi nói chuyện trong chiếc bus vắng vẻ thế này. Tình yêu là gì mà sao tôi thấy nặng nề đến vậy? Bus lắc lư, ngăn dòng suy nghĩ của tôi.

Bus dừng.

Em xuống.

Tôi cũng xuống.

Em băng qua làn mưa một cách vô thức. Sau vài giây chân chừ, tôi quyết định đuổi theo em, đưa cho em chiếc ô mà bà ngoại dúi vào tay tôi lúc về. Em lắc đầu, vẫn nụ cười dịu dàng khiến lòng tôi ngây ngất.

- Cảm ơn nhưng anh lấy gì mà dùng. Trời mưa to rồi, anh sẽ ướt hết thôi.

- Tôi là con trai, dính chút nước, không sao đâu.

Tôi chạy lại mái hiên trú mưa chờ Minh – em gái tôi đến đón. Chiếc Attila đời mới đỗ xích lại trước mặt tôi.

Lam.

Tôi nhảy lên, đón chiếc áo mưa từ tay nàng. Cả hai cùng không nói gì. Tôi hiểu, nàng đang giận.

Tôi không giải thích. Nàng cũng không hỏi. Những cuộc gặp gỡ, những cuộc gọi của chúng tôi cứ thưa dần. Hình thức, tẻ nhạt.

Lam đi chơi với Thắng, cậu bạn cùng lớp đại

học vẫn luôn ganh đua với tôi. Những café sang trọng, những shop thời trang, những party như đang trôi người trước mặt tôi. Khoảng cách cứ xa dần, mối quan hệ của chúng tôi càng trở nên mệt mỏi. Chúng tôi chia tay mùa đông ấy, nhẹ nhàng, thanh thản như hai người chưa bao giờ yêu nhau, không ai níu kéo ai.

4.

Về thăm bà ngoại, thanh bình, thoải mái, lúc nào cũng vậy.

Bus 28.

Balô gấu.

- Chào anh

- A... chào cô.

Tôi nhận ra em. Gương mặt có đôi chút hồng hào hơn nhưng đôi mắt vẫn đượm buồn, đôi mắt xa vời như một đám mây lơ lửng.

Cô đi thăm người quen à?

- Vâng, tôi đến thăm người yêu. Một thoáng ngỡ ngơ trong tôi. Thế còn anh?

- Tôi về thăm bà ngoại. Cô cậu yêu nhau mà xa xôi vậy?

Thoáng buồn trên gương mặt, cô nói nhỏ:

- Chúng tôi chia tay rồi, giờ anh ấy ở xa tôi lắm, chẳng bao giờ thêm nói chuyện với tôi nữa đâu. Tôi đến nhìn trộm anh ấy thôi, tôi nhớ anh ấy lắm.

- À, tôi vẫn chưa trả cho anh chiếc ô. Làm thế nào nhỉ? Hay anh cho tôi số phone nhé, tôi sẽ mang ô đến cho anh.

- Ok

5.

Bà ngoại hiện ra với cái lưng còng xương xẩu. Về thăm bà, cảm giác ấm áp, yên tâm khác hẳn so với chốn thành thị xô bồ, bụi bặm.

6.

Em gọi cho tôi vào một buổi trưa giữa tuần. Chúng tôi hẹn nhau ở KFC, ăn trưa và nói chuyện, thân mật, dân dã.

- Anh có nét rất giống anh ấy!

- Vậy à?

- Lần đầu gặp nhau, anh ấy cũng giúp tôi như anh vậy. Chúng tôi học cùng đại học, tình yêu cứ thế lớn dần lên. Những ngày tháng đó thật hạnh phúc. Đột nhiên, anh ấy nói lời chia tay...

Tôi không tò mò chuyện người khác nhưng vẫn sẵn lòng nghe em tâm sự.

- Tại sao cô lại nói chuyện của mình với người lạ như tôi?

- Vì “em” tin anh cũng tốt như anh ấy. - Đại từ nhân xưng được chuyển ngôi một cách đột ngột.

- Thì ra mọi người con trai em gặp em đều mang ra so sánh với cậu ta. - Tôi cười vang.

Em cười ngây thơ đáp lại.

Em học mỹ thuật năm 3, có lần đi chơi cao hứng em vẽ tặng tôi hình ảnh một bàn tay. Em lý giải nó theo cách của riêng mình. Bàn tay là nơi gắn kết những tình cảm yêu thương.

Những lần gặp nhau tăng dần. Chúng tôi cưới mở, chân thành.

Tôi kể em nghe mối tình đầu của mình: Lam.

Em kể về cậu ta.

Có lần tôi hỏi em:

- Em vẫn đi thăm cậu ấy à?

- Vâng .

Bất chợt tôi đề nghị:

- Cho anh đi cùng với. Anh cũng tò mò muốn biết cậu ta như thế nào quá.

Em đồng ý.

Bus 28 ra ngoại thành.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, mỗi người theo đuổi cho mình một ý nghĩ riêng nhưng đều gặp nhau tại một giao điểm đó là cậu ấy. Em mang theo một bó tường vi. Em bảo, nhìn thấy tường vi cậu ấy sẽ nhớ đến em.

Người em đến thăm khiến tôi thật bất ngờ. Cậu ấy đang nằm dưới nấm mồ kia. Xung quanh mộ, tường vi xanh tốt. Người yêu em qua đời vì ung thư. Khi biết

mình bị bệnh, cậu ấy đã nói lời chia tay đột ngột, giấu bệnh không cho em biết, cậu ấy sống những ngày còn lại với niềm tin sẽ kịp hoàn thành món quà cuối cùng cho em, mỗi ngày viết cho em một lá thư.

Em đi lang thang, đi tìm câu trả lời vì sao cậu ấy chia tay. Còn cậu ấy nằm trong bệnh viện. Lá thư cuối cùng dừng ở con số 99. Con số chẳng tròn trịa nhưng cả hai đều yêu thích. Khi biết sự thật, em chỉ kịp nhìn mặt cậu ấy lần cuối. Bao đêm giấc không tròn, ngồi dậy, em lôi thư của cậu ấy ra đọc đến nỗi thư bây giờ cũng hoen màu giấy. Em chưa một lần khóc. Em bảo, một ngày nào đó, cậu ấy sẽ hiểu được tấm lòng em.

7.

Tôi nhớ đến em nhiều hơn. Tôi nghĩ nhiều về chuyện của em. Mỗi lần nhớ đến em, tôi đều nhớ đến đôi mắt nâu sâu thẳm. Đôi mắt em đẹp lắm. Màu mắt em giống màu bồ quân. Đã bao lần tôi thấy mình bị cuốn hút bởi đôi mắt ấy. Tôi biết mình yêu em từ ngày tôi và em gặp nhau lần đầu trên xe bus.

Luận văn tốt nghiệp làm tôi bù đầu.

Lâu lắm chúng tôi cũng không gặp nhau.

Tôi ra trường.

Loại giỏi.

Đi du học.

Hai năm.

Về nước.

Tôi được mời làm việc trong một công ty quảng cáo lớn.

Không biết em giờ này ra sao?

8.

Công việc.

Café sáng.

Đối tác.

Quay trở về công ty thì cũng muộn.

Bóng ai quen thuộc bước ra từ sảnh lớn.

Em.

Không ai khác, chính là em.

Hoá ra chính em là cộng tác viên mới cho chương trình quảng cáo lần này.

Em được đánh giá khá cao.

Sự tỉnh.

Tôi vội vàng chạy theo...

9.

Mùa thu.

Lá vàng rơi.

Tôi chạy theo em giữa phố xá đông người, nhẹ nhàng nắm tay em từ sau.

Em giật mình quay lại, nhìn tôi, ghen ngào một tiếng:

- Anh!

Tôi nói:

- Em chấp nhận anh nhé?

- Anh!...

- Anh biết mình yêu em lâu rồi. Anh biết em không quên được cậu ấy nhưng anh mong mình sẽ được chăm sóc em thay cậu ấy suốt quãng đời còn lại. Anh đã xin phép cậu ấy rồi. Anh tin. Trên thiên đường kia cậu ấy đang chúc phúc cho chúng ta.

Em ngỡ ngàng, ôm chầm lấy tôi khóc oà.

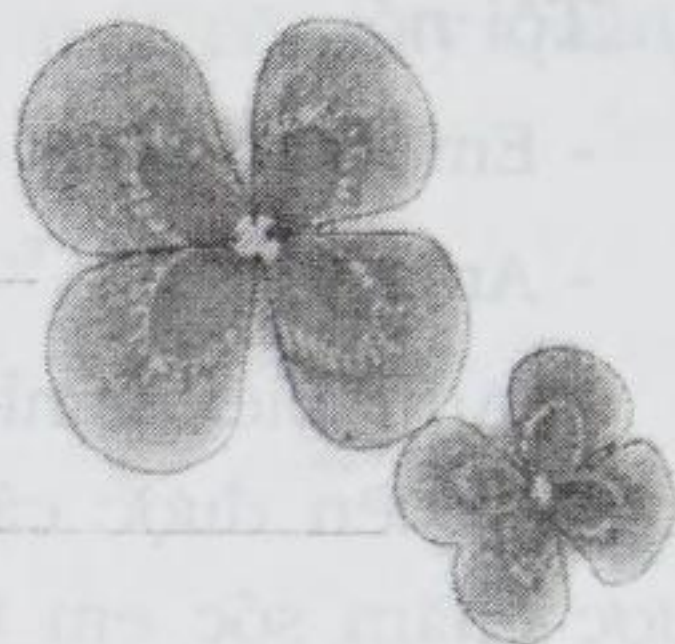
Đã bao lâu rồi em chưa khóc?

Và tôi biết trái tim chân thành của mình đã khiến em cảm động, tôi đã tìm thấy niềm hạnh phúc - vì tôi đã tìm thấy em.

Em – là thiên đường hạnh phúc của tôi.

Cảm nhận của bạn:

LOVE

Cầu vồng

Tác giả: Nguyễn Ly

“Em gọi anh ấy là cầu vồng, mang đến cho em khi là màu nâu trầm ấm áp của ly café đêm, khi lại rạng rỡ như ánh vàng mặt trời, là màu tím lãng mạn của những lần ngắm hoàng hôn, là màu đỏ của tình yêu cháy bỏng,, nhưng trong đó ẩn chứa màu đen của sự tổn thương, màu bạc của sự lạnh nhạt...”

“Cho em một cốc lipton sữa nóng nhé”

Lại cô gái ấy, vẫn là món đồ uống quen thuộc, lip sữa nóng cho dù nắng hay lạnh.

Tôi gặp cô lần đầu cách đây gần một tháng, là một tối gió lạnh, một đợt gió mùa kỳ lạ đến giữa những tháng mùa hè. Hôm ấy trời đã về khuya, gió và cái lạnh làm cho quán nhỏ càng thêm vắng khách vốn thường ngày đã thừa thớt. Cô gái ghé qua như một cơn gió, mong manh và bé nhỏ. Cô mặc một chiếc áo thun hồng, bên ngoài khoác chiếc áo tím mỏng và rộng, quần kaki đen cộng thêm đôi giày búp bê có hoa. Nhìn cô như bước ra từ một câu chuyện, nơi có những cô công chúa sống ở thôn quê, đẹp trong lành tinh khiết mà thật giản đơn đến ngỡ ngàng.

Cô chọn cho mình một góc có thể nhìn ra phố, nơi có giàn hoa ti- gôn đang đợi nở. Tôi chú ý tới cô nhiều đến thế bởi đó là vị khách trẻ đầu tiên đi một mình đến quán. Quán tôi nằm khuất trong một góc phố, không khó để thấy... nhưng người ta có muốn thấy nó hay không thôi...

Cô gái cứ ngồi đấy, từng ngọn gió như cuốn lấy cô, thổi thốc hết những ngọn tóc mong manh trên gương mặt, một gương mặt thanh tú và trong như pha lê, tưởng chừng chỉ cần chạm vào thì hàng ngàn hàng ngàn mảnh vỡ có thể tuôn trào ra. Đôi mắt đắm đắm nhìn ra cửa quán, nhìn vào con đường đang vắng dần, tôi không dám lại gần vì sợ mình sẽ chạm vào một tâm hồn... có lẽ đang rất xáo trộn ấy.

Rồi cách vài hôm cô lại đến, bất chợt và cũng chẳng có quy luật gì, dường như chỉ cần thấy nhớ thấy cần hay có cảm xúc cô lại muốn trốn vào cái góc của mình, trút vào nó và rồi lại nhẹ nhàng ấp ủ thêm những tâm sự mới. Và mỗi lần đến là một một phong cách khác, có khi cô dịu dàng trong cánh áo xanh nhạt, khi lại trầm tư trong màu tím buồn, có khi thật cá tính với quần tụt áo phong vàng, và đôi lúc tôi bắt gặp cô trong chiếc áo da đỏ, quần đen bó sát, đi giày cao gót nhìn quyến rũ, nồng nàn. Tôi gọi cô là "**cô gái đa sắc**" bởi dường như cô có thể phối tất cả các màu quần áo của mình một cách tài tình, không khiến nó quá lòe loẹt nhưng nổi bật, không quá đơn điệu nhưng rất giản dị, và nhất là nó như rất phù hợp với tâm trạng chủ nhân.

... Hôm nay cô đến vào buổi sáng, một điều kỳ lạ... cô mặc một chiếc quần thụng, áo phong bạc, đi convesre đỏ... và giữa đồng hồ hỗn tạp ấy bỗng dưng là chiếc áo khoác màu hồng chấm bi, nhìn cô thật trẻ con, vừa tinh nghịch hài hước mà lại rất cá tính. Cô còn tô móng tay xanh lá khiến nó nổi bật trên bàn tay trắng buốt. Nhìn cô, không ai lại nghĩ một cô gái như thế lại đi một mình chỉ để trốn vào một góc và lặng lẽ một mình... Mới sáng sớm nên quán cũng vắng, tôi quyết định sẽ bắt chuyện với cô. Tôi đến cái ghế đối diện cô và hỏi:

“Liệu một người phục vụ có được phép ngồi đối diện khách không nhỉ?”

Cô có chút ngạc nhiên, rồi mỉm cười và gật đầu. Tôi hỏi:

“Dường như đây là góc nhỏ của riêng em thì phải, liệu em có muốn mua lại nó từ tôi không, tôi sẽ để nó cho em với giá rẻ nhé!”

“Em sợ dù anh đã giảm giá thì nó cũng quá lớn với em, có lẽ em đã chiếm nó quá nhiều hả anh?” - Cô cười

“Không quá nhiều nhưng đến một hôm nó sẽ nổ tung vì những tâm sự em trút vào nó mất”

“Em đến không phải để trút tâm sự, cũng chẳng phải tìm bình yên như mọi người, em kiếm những kỷ niệm của em, nó ở đây, chất ngất trong gian phòng bé nhỏ này... và em đến để chờ đợi một người sẽ có lúc nhớ tới nó”

“Vậy là em đã từng đến đây với một ai khác?”

“Vâng, đây là nơi đầu tiên bọn em đến với riêng nhau. Liệu một người phục vụ có đủ thời gian ngồi nghe tâm sự của một vị khách nghèo không nhỉ?”

“Người phục vụ cảm thấy đây là bổn phận của mình”...

“Anh ấy là đàn anh của em trong trường đại học, anh cuốn hút, nồng nhiệt và say mê. Nhưng hôm đầu tiên chúng em đến đây, khi đó cả hai đã có mảnh trời riêng của mình, anh đã yêu một cô gái hiền dịu, một cô gái với trái tim bao dung rộng lớn nhưng là một trái tim luôn khép cửa, và anh chỉ có thể đứng bên ngoài chiêm ngưỡng nó mà không thể mở nó ra, còn em cũng đã trao tình yêu cho người con trai khác anh, người luôn yêu thương và che chở cho em, luôn lo lắng quan tâm nhưng lại không thấu hiểu. Em và anh đơn thuần chỉ là bạn.

Thời gian đó anh và chị đang có chuyện, anh chán kiểu khép kín của chị, anh mệt mỏi, còn em thì thấy thờ ơ với tình yêu của mình... Chúng em đến với nhau qua những tin nhắn chat, qua những lần đi chơi với đám bạn chung. Anh cần sự quan tâm, anh cần người ta cần mình chứ không phải chạy theo để giữ người ta lại. Và em đến, mang cho anh hơi ấm của trái tim, cái nhộn nhịp của những nụ cười mang đậm ấm của nắng, cái trong lành của gió và mát lạnh của mưa. Hai con người như hai mảnh ghép trôi lạc tìm về nhau. Dường như ở bên nhau chúng em quên hết thời gian, quên cả những vô vị của đời thường, là những ngày ngập nắng trên cầu Long Biên, là lá xà cừ xào xạc trên đường Ngô Quyền, là hoa hồng vàng phố Bà Triệu, hay những tối âm thầm café bên nhau. Anh cần em và em lại không thể thiếu anh. Nhưng chúng em không thể. Anh biết vì sao đúng không?”

“Anh biết, nhưng anh không hiểu, bọn em đã sâu sắc thế ***sao không từ bỏ tất cả mà đến với nhau***”.

“***Nếu vứt bỏ là dễ dàng thì cuộc đời đã có bao nhiêu người hạnh phúc***. Anh ấy là bạn thân người yêu em, anh nói anh bị dẫn vật và day dứt, anh sợ sự đam tiếu, anh sợ em không đủ dũng cảm để từ bỏ một tình yêu đã quá đẹp rồi. Và anh muốn ra đi”.

“Nhưng như thế em sẽ rất đau khổ đúng không?”

“Em đã cố níu giữ, tìm mọi cách để níu giữ, vẫn là những tin nhắn quan tâm lo lắng, vẫn dõi theo anh ấy mỗi khi có thể... để rồi lại chất chứa thêm những tổn thương, dường như em làm cho anh ấy không thể chịu

hơn nữa, anh nói: “Em sao thế, sao em không chịu hiểu cho anh. Xin em đừng làm anh khó xử thêm”. Từ đó em rời xa cuộc đời anh ấy, trả anh về với cuộc sống vốn bình yên của anh, trả anh cho những cuộc vui bạn bè, cho những nụ cười và những câu chuyện hài hước anh thường kể... Nhưng anh ấy sẽ không biết rằng trong một đêm gió lạnh vẫn có một con bé ngốc đứng dưới nhà nhìn lên phòng anh, vẫn có một ánh mắt dõi theo cái lưng quen thuộc của anh, em đã thực hiện đúng lời hứa của mình **“Dù anh có quay lưng với em thì em vẫn sẽ luôn dõi theo anh”**.

“Anh hỏi thế này không phải, nhưng còn người yêu em?”

“Đó chính là nguyên nhân khiến em mâu thuẫn rất nhiều, em rất thương người yêu em, em phải có trách nhiệm với tình thương đó, trước đây khi còn anh bên cạnh em đã từng quyết tâm nói hết lòng mình cho người đó, nhưng rồi khi anh ra đi em đã không còn đủ dũng cảm nữa. Không phải em là kẻ tham lam mà là vì em sợ làm tổn thương thêm một người, nên em vẫn ở bên người đó, vẫn đáp lại những quan tâm. Đôi khi em thấy mình thật giả dối khi ở bên người đó mà trong lòng lại hướng về anh, nhưng em không hối hận vì **nếu được chọn em sẽ muốn một mình em đau chứ không có thêm một ai khác phải buồn, có lẽ một bước dừng chân của em sẽ khiến mọi chuyện yên ổn.**”

“Tình cảm là của con tim mà em, nó không phải do lí trí điều khiển, nó sẽ loạn nhịp khi gặp một ai đó của riêng ta. Em quá nhạy cảm, quá bao dung

cho tình yêu, để nó không chỉ chất chứa tình yêu mà còn cả tình thương và trách nhiệm.”

“Cảm ơn anh, anh cứ như chuyên gia tình yêu ý nhỉ?”

“Không, nhưng anh là người ngoài cuộc nên có lẽ anh nhìn sự việc khác em thôi”.

“Cảm ơn anh đã cho em được chiếm hữu góc này để nhớ, nỗi nhớ về anh ấy cứ dồn nén như muốn vỡ tung ra, em nhớ mỗi khi đi qua từng con đường, từng ngõ nhỏ, nhớ mỗi khi nắng về, anh ấy thì cố quên đi còn em thì lại níu giữ nỗi nhớ, đã lâu lắm rồi em không còn gặp anh ấy nhưng mỗi sáng mai thức dậy em đều tưởng tượng xem anh ấy đang làm gì? Có lẽ đang cố vui trong giấc ngủ, hay đang ngồi bên cốc café nghi ngút khói, để rồi từng khoảnh khắc trong ngày của em lại tràn ngập hình ảnh anh ấy. Em biết làm thế này chỉ có em là đau khổ nhưng em không thể ngừng suy nghĩ về anh ấy, lòng em cứ sẵn sàng mở để đón anh ấy về... Chỉ có điều lòng anh thì đã thất lại...”

Mắt cô lại nhìn đâu đó xa xăm trên cành ti gôn, nó chưa chắc là nỗi buồn mà là sự mong ngóng một phép màu, một đám mây mang người cô yêu về, một phép màu khiến người yêu cô thấu hiểu cho cô. Tôi hỏi cái điều mà lâu nay vẫn thắc mắc:

“Hình như em là người thích màu sắc, anh thấy em mặc đồ phối rất nhiều màu, nó khiến anh còn gọi em là cô gái đa sắc đấy”.

Cô cất tiếng cười, nó trong trẻo và tươi đến mức làm tôi cháng váng.

“Anh nói giống như anh ấy, có lần anh ấy đùa em là giống như đĩa trẻ lên 3 ưa màu sắc sặc sỡ, còn em gọi anh ấy là cầu vồng, mang đến cho em khi là màu nâu trầm ấm áp của ly café đêm, khi lại rạng rỡ như ánh vàng mặt trời, là màu tím lãng mạn của những lần ngắm hoàng hôn, là màu đỏ của tình yêu cháy bỏng,, nhưng trong đó ẩn chứa màu đen của sự tổn thương, màu bạc của sự lạnh nhạt... Cứ thế, anh ấy khiến cuộc sống em ngập trong đồng màu sắc và em biến thành bạn của màu lúc nào không hay. Khi thì em dịu dàng đi giày búp bê mặc váy, khi mạnh mẽ với màu vàng nổi trội, có lúc người ta bảo em quyến rũ với màu đỏ nồng nàn. Nếu nói em đa sắc và đa cả tâm trạng cũng đúng, có lẽ em nhìn cuộc sống với nhiều sắc thái khiến đôi khi em bối rối, những lúc đó em tìm về đây và chùng xuống, yên ổn hơn, chờ đợi một phép màu xảy ra với mình”.

Cô cứ tiếp tục nói như chưa từng được nói, giọng nói chan chứa tình cảm, và mỗi câu chuyện lại tràn đầy hình ảnh của chàng trai. Tôi thấy mình đang ghen tị vì có người không biết hết sức hấp dẫn đến kỳ lạ của cô gái này. Giá như đó là tôi, tôi sẽ không bao giờ buông tay, sẽ cố cùng cô vượt qua những thử thách. Nhưng tiếc là người có thì không quý trọng, còn người không có lại luôn khao khát.

Đã quá trưa, cô gái bắt đầu đứng dậy, thấy ánh mắt tôi nhìn cô chăm chú. Má cô hơi ửng đỏ, thật hài hước khi một cô gái mặc đồ phủ bụi đang xấu hổ.

“Hình như phục vụ đang có ý kiến vì khách nghèo ngồi quá lâu thì phải?”

“Không. Phục vụ đang nghĩ liệu bao giờ có thể gặp lại bản phối màu này”.

“Em sẽ lại đến nên anh đừng bán góc nhớ của em nhé, rồi một ngày em sẽ đủ tiền để mua nó thôi. Tạm biệt anh”.

“Uh, bye em”.

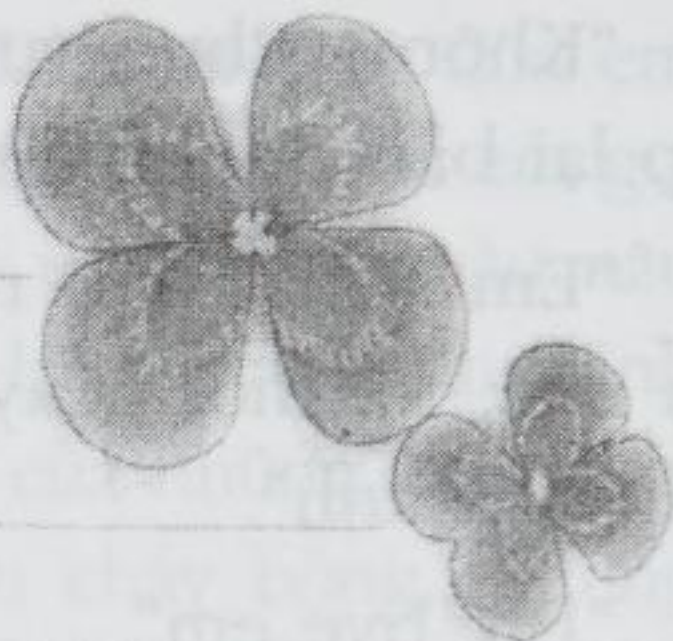
Cô ấy đi rồi, và tôi lại hào hứng mong chờ đến lần gặp sau, không biết cô ấy sẽ mặc gì nhỉ, một chiếc váy xanh dương bông bênh snhư mây hay nổi bật với sắc cam nào đó - Cô gái đa sắc màu của tôi?!

Có lẽ cuộc sống của mỗi người là một chiếc cầu vồng với rất nhiều màu sắc khác nhau, có một cô gái đã ví người mình yêu như chiếc cầu vồng đó, có màu trầm màu nổi, có lúc nhẹ nhàng yếu đuối lúc lại rắn rỏi mạnh mẽ. Có một cô gái đã yêu một tình yêu trái ngược, họ không dám và cũng không thể đến với nhau trong khi vẫn yêu nhau tha thiết. Tôi bắt gặp một cô gái như thế uống cafe một mình trong cái góc nhỏ của quán tôi. ***Cô đến để lưu giữ tình yêu của mình, cô cho tôi thấy đôi khi trong tình yêu chỉ yêu thôi là chưa đủ, cố níu giữ là chưa đủ, có lẽ còn cần sự bao dung và buông tay, còn đây bao khao khát yêu thương chỉ là lùi bước để tránh cho bao người không phải tổn thương vì nó. Tôi vẫn gặp lại cô với nét cười cô choáng ngợp nắng, vẫn đôi khi trầm ngâm khi lại quá sôi nổi.***

Cô vẫn sống, vẫn muốn yêu và vẫn tin vào phép màu dù chẳng biết bao giờ nó mới đến!

Cảm nhận của bạn:

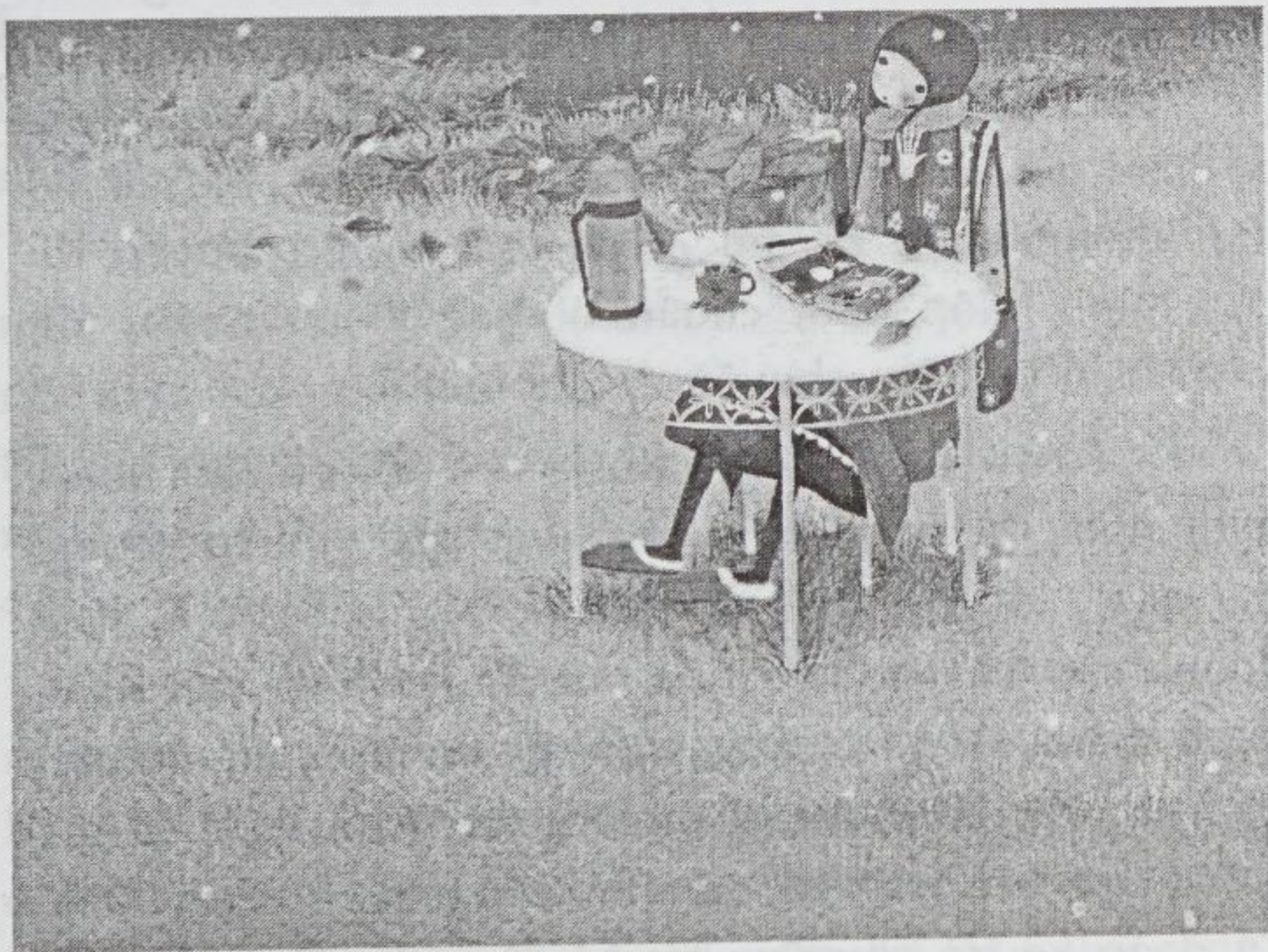

Love

Hẹn gặp lại em ở Mai Châu

Tác giả: Mai Chi

"Đây là câu chuyện của ngày tôi 20 tuổi - một chút ký ức về những điều đẹp đẽ nhất trong cuộc sống!"

Đi du lịch với lớp! Ừ thì đi, ở nhà cũng đâu có gì vui, chả phải ai cũng nói với tôi thời sinh viên là đẹp nhất hay sao. Vậy mà, tôi chưa tìm thấy niềm vui thực sự, từ ngày làm sinh viên tôi gặp bao nhiêu chuyện buồn.

Tôi vừa chia tay Minh - anh chàng người yêu hơn hai năm vì anh bảo tôi không biết quan tâm đến anh, tôi cứ hay bắt anh phải theo ý mình, tôi ích kỷ, tôi độc đoán... Tôi thấy thật đau đầu quá, khi yêu tôi thì anh nói vì “anh yêu và muốn ở bên em”, còn khi chia tay sao anh nghĩ ra nhiều lý do quá, mà thật ra chỉ là anh đã không còn yêu tôi nữa. Bỗng dưng lúc đó tôi nghĩ đi du lịch thật là hợp với người đang thất tình, nhưng có chút gì đó hơi kỳ lạ, tôi không cảm thấy nuối tiếc lắm trong cuộc tình của hai đứa..? Tôi cố phải giữ khuôn mặt tươi cười sao cho lũ bạn cùng lớp không nhận ra mục đích thật trong chuyến đi của mình. Nộp tiền, chuẩn bị hai bộ quần áo, tôi xách balô bắt đầu chuyến đi của mình.

Đứa bạn ngồi cùng không cho tôi có thời gian nghỉ ngơi, “Mày ơi nhìn kia, đẹp quá, nhiều sương mù quá”, tôi đưa mắt về một mỗi, phía trước là con đường cao nằm ngang triền núi, xa xa là cả một màu xanh thẫm. Hơn 8h sáng, thời tiết se lạnh, sương mù còn mờ mịt là lẽ đương nhiên, tôi thầm nghĩ đi du lịch trong tiết trời thế này thì cũng đáng công lắm. Cả đoàn xe trò chuyện, hát hò rôm rả, tôi mấp máy môi hát theo, chả hiểu sao 20 tuổi rồi mà lớp tôi vẫn chỉ có bài đồng ca muôn thừa “lớp chúng mình... rất

rất vui...”, có lẽ ai cũng muốn níu giữ tuổi thơ ấu của mình bằng những bài hát thật hồn nhiên.

- Lên trên đây có rất nhiều anh chàng tóc vàng đẹp trai, con gái lớp mình nhớ tranh thủ đây nhé.

Giọng cô nàng lớp phó điệu dàng vừa vang lên thì đã bị anh chàng kính cận lớp tôi đớp lại:

- Con gái lớp mình cần gì là tây hay ta, cứ đẹp trai một tí là có bỏ qua đâu, cần gì tốn công nhắc nhở - Cả đoàn xe lại cười rộ.

Cả lớp tôi ở trên ngôi nhà sàn to nhìn thông ra những nhà sàn khác xung quanh. Không khí thật đẹp, nắng nhẹ, trời trong xanh, gió thổi man mát. Không cần nghỉ ngơi, giờ là không gian tự do rồi, tôi lập tức một mình rảo bước khám phá cái thị trấn nhỏ đẹp đẽ này.

Tôi lang thang dọc con đường nhỏ quanh thị trấn, cả khu du lịch Mai Châu chỉ vền vện vài chục nóc nhà sàn mà như chứa cả một thế giới thu nhỏ. Những người khách nước ngoài lững thững với chiếc máy ảnh trên tay, họ chụp lia lịa những hình ảnh động, tĩnh diễn ra trước mắt.

Trông bộ dạng tôi với đôi mắt híp, mái tóc ngắn màu nâu, quần vải gai dài thụng, chiếc máy ảnh lủng lủng trên tay, cũng giống với một cô nàng trong đoàn khách Trung Quốc lắm. “Người Tây yêu thích Việt Nam, dĩ nhiên rồi, vì ở nước họ đâu thể nhìn thấy những mái nhà tranh...”. Tôi đưa máy ảnh lên, hướng ống kính về phía quầy hàng lưu niệm, dưới

ánh sáng mặt trời buổi trưa, những món đồ sáng lấp lánh lạ kỳ.

Bàn tay cứng cáp đặt lên vai tôi kèm theo giọng tiếng Anh cực chuẩn, “Excuse me!”. Tôi giật mình quay lại, trước mắt tôi là một chàng trai mắt xanh, tóc vàng, da trắng, sống mũi cao thẳng tắp. Anh ta cao hơn tôi một cái đầu nhưng có một nụ cười tỏa nắng chói chang, lẽ nào lời nói của cô nàng lớp phó đã đến lúc linh nghiệm.

“Hello, may I help you?”

Tôi đáp lại bằng câu tiếng Anh đơn giản, tôi nhìn anh ta, anh ta tỏ ra vui vẻ với câu trả lời của tôi, nhưng rồi nghĩ thế nào anh ta hướng đôi mắt xanh vào tôi rồi chuyển sang thứ tiếng Việt ngọng nghịu, anh ta muốn dùng ngôn ngữ của mảnh đất này để nói chuyện với tôi. Nhìn đôi mắt anh chàng tôi đã nghĩ mình sẽ không từ chối bất cứ điều gì nếu anh ta có lỡ lời nhờ vả. Có lẽ phụ nữ sinh ra đã mang trong mình dòng máu đa tình, tôi cũng không phải ngoại lệ.

“Áo... cái áo này”, anh ta nói và đưa cho tôi bộ váy Mông nhiều sắc màu đang được treo trên sào rồi làm một vài điệu bộ giơ máy ảnh lên xuống. “À, thì ra là muốn mình mặc bộ váy này để anh ta chụp ảnh”, tôi bật cười vì sự đường đột của anh chàng tôi chỉ vừa gặp vài phút trước, có lẽ do hơi cô đơn trong chuyến đi nên mọi việc làm đều không có quá nhiều ý nghĩa.

“No matter, I will wear it, wait for moment”, tôi cầm chiếc váy đi vào chỗ thay đồ.

Tôi tự ngắm mình trong gương, phải tự thừa nhận rằng cũng đẹp, nếu không phải vậy thì ngày xưa tôi đâu có dễ dàng lọt vào mắt anh chàng điển trai khó tính như Minh trong chuyến đi Sapa cách đây hơn 2 năm, Minh cũng đứng ngây ra khi thấy tôi mặc bộ váy Mông, lúc đó anh hôn tôi và nói anh không bao giờ để tôi ra đi, vậy mà anh lại là người quay lưng trước. Kết thúc mọi tình yêu luôn thật buồn.

Tôi bước ra ngoài, làm điệu bộ hơi nhún nhảy, trong ánh mắt anh chàng ngoại quốc đang ngắm mình tôi lại thấy có chút gì đó hơi ngổ ngàng. “***So beautiful***” – anh ta đưa máy ảnh lên bấm liên tục.

- I like become a model.

Tôi nháy mắt tinh nghịch, nếu bọn bạn nhất quỷ nhì ma biết tôi “đánh lẻ” với anh chàng đẹp trai này thì sẽ bắt tôi phải chia sẻ “chiến lợi phẩm” với chúng. Anh chàng này trở thành người bạn đồng hành mới của tôi. Mark là tên của anh. Cái tên tôi đã nhớ rất lâu rồi cũng trở thành hoài niệm.

Chúng tôi đi dọc con đường quanh các khu nhà sàn (nhưng vì chút lý do cá nhân chúng tôi phải tránh xa nhà sàn số 10, nơi có bọn bạn tôi đang ở), ngắm nhìn mọi ngõ ngách của thị trấn yên tĩnh, từ cô gái say sưa ngồi dệt vải, các em bé chân đất nô đùa hớn hở, đến màu xanh của những dãy núi phía xa, vị trong lành của không khí... Mai Châu đẹp và

thơ mộng biết nhường nào, tôi và Mark cùng chụp những bức ảnh cho riêng mình, có đôi lần anh vỗ vai tôi chỉ để chỉ cho tôi nhìn khoảnh khắc mặt trời đang lấp ló sau những đám mây như một người con gái e thẹn khi gặp người yêu mình.

Mark chụp tôi trong tất cả những bộ trang phục của các cô gái dân tộc được trưng bày ở các cửa hàng, tôi quàng lên cổ Mark những dải khăn lụa mềm mại nhiều màu sắc, rồi nhìn ngấm nụ cười của Mark. Anh chàng trông giống với một diễn viên Hollywood đã có thời làm tôi mê mẩn với những tấm áp phích dán khắp nơi, Mark thoải mái và dễ gần dù chúng tôi gặp khó khăn khi trò chuyện. Với người con trai mới gặp lần đầu này tôi không hề có chút lo sợ, tôi thích kiểu làm bạn chớp nhoáng này, sẽ không mang lại phiền phức, không cần biết tuổi tác, địa vị xã hội, cũng không phải mất công sức theo đuổi, không có quá khứ cũng chẳng màng đến tương lai, kiểu quen biết này thật tự nhiên và thú vị.

Chúng tôi leo núi, chui vào trong hang tối, lần đầu tiên tôi nắm tay một người con trai khác ngoài Minh đi trong bóng tối thế này, bàn tay Mark dày và ấm áp, Mark phải giữ lưng tôi cho khỏi trượt ngã, trong một khoảnh khắc chớp nhoáng, khuôn mặt anh chàng kề sát khuôn mặt tôi, chỉ cần tôi chớp mắt là làn mi có thể chạm vào làn da của anh, khoảng cách đủ gần để tôi nghĩ đến một nụ hôn lãng mạn, không nhìn rõ ánh mắt của anh, hơi thở của anh phả vào mặt tôi. Rồi lại cách xa, Mark nhắc

nhỏ tôi “***Mai Chi, take care...***”, rồi lại nắm chặt lấy tay tôi, những người du khách đi phía trước nhìn chúng tôi với con mắt tò mò.

Nếu không có buổi tối ngọt ngào hôm đó, tôi đã không nhớ đến người con trai ấy nhiều như vậy.

Mark rời khỏi đoàn khi mọi người đang say sưa ngắm các cô gái Mường nhảy múa trong điệu vũ dân tộc. Mark kéo tôi chạy khi nghe thấy tiếng gọi của cô bạn gái trong đoàn của anh, cô ta xinh và cao hơn tôi, nhưng Mark dường như không quan tâm đến điều đó lắm.

- Why didn't you stay with them?

- Because, I want to stay with you.

Tôi kéo Mark đến bãi đất trống lớn nằm ven thị trấn, nơi đám sinh viên chúng tôi đang đốt lửa trại, chúng tôi đi bộ khá lâu, phải nhìn vào ánh sáng yếu ớt hắt ra từ màn hình chiếc điện thoại để xác định hướng đi, đã đến lúc tự thú với bọn bạn về anh chàng mới quen này.

Các cô bạn của tôi vây lấy Mark, họ kéo Mark cùng nhảy múa quanh đồng lửa cháy mãnh liệt, ánh mắt mấy anh chàng lớp tôi không mấy thiện cảm với Mark, các cô bạn tôi thì không có thời gian để ý đến điều đó, cô nàng lớp phó điệu đà của tôi bám chặt lấy Mark hơn cả. Tôi đã nghĩ đáng lẽ nên ngồi một góc nào đó thay vì đưa anh chàng này đến đây để bị lũ con gái lớp tôi vây lấy như vậy... tôi còn chưa khoác tay Mark thân mật như thế, quả là con gái thế

kỷ 21. Ý thức muốn độc quyền bổng trời dậy, dù sao tôi cũng là người “khám phá” ra anh chàng này, tôi phải là người có nghĩa vụ “bảo vệ” anh ta. Tôi làm bộ mặt buồn buồn không thèm nhìn bọn người đang nhảy múa ấy nữa. Mark buông tay khỏi vòng tròn đang nhảy múa và đến ngồi bên tôi, dưới ánh lửa bập bùng tôi thấy mặt mình nóng ran, và thấy mình đang “nóng” thật bởi bàn tay Mark đã vòng ra ôm tôi từ phía sau, mái tóc ngắn của anh chạm vào má tôi.

Tiếng ồn ào của đám đông sinh viên cứ lớn dần lên, đồng lửa sáng rực giữa bầu trời Mai Châu đen thẫm, âm thanh chất chúa của hai chiếc loa thùng với công suất cực lớn càng khuấy động bầu không khí vốn đã hăng say. Tôi không thể nghe thấy Mark nói gì và Mark cũng vậy, chúng tôi phải ghé sát vào tai nhau và “hét”.

“I’m so happy”, Mark ghé sát vào tai tôi.

“Me too”, tôi ghé sát hơn vào Mark. Lần này thì làn mi tôi chạm vào da mặt Mark thật, có chút gì hơi phiêu vào một buổi tối nhiều cảm xúc thế này, tôi vội quay đi chỗ khác. Đã rất lâu rồi tôi không có cảm giác hồi hộp khi ngồi gần một người con trai, anh ta đang ở rất gần, không cần giang tay ra tôi cũng có thể chạm tới.

Tôi uống rượu cần trong niềm thích thú lần đầu tiên được thưởng thức thứ rượu có hương vị ngọt nồng mà chan chát này, tôi nhăn mặt, Mark cũng nhăn mặt. Dưới sự cổ vũ của lũ bạn, tôi lấy một hơi dài và uống thêm nhiều ngụm rượu lớn, Mark cũng

cầm chắc chiếc cần của mình và uống với tất cả sự nhiệt tình, tôi tin mình sẽ thắng Mark.

Ký ức duy nhất tôi còn nhớ là tấm lưng vững chắc của một người con trai đã cống mình trong những bước đi xiêu vẹo, nụ hôn đượm mùi chất của rượu cần còn vương, vòng tay ôm chặt, mùi nước hoa thoang thoảng hòa với mùi của sương đêm, mùi của Mark.

- *I will remember tonight...*

Tôi đã nghe thấy câu nói ấy.

Tôi thức dậy khi đã xế trưa, mặt trời vẫn chói chang, mọi người đều đang chuẩn bị đồ đạc để lên xe, kết thúc ba ngày du lịch đầu xuân ngắn ngủi.

Bất chấp tiếng gọi của mấy đứa bạn, tôi chạy đến nhà sàn của Mark, cả nhà sàn im ắng. Bà chủ nhà trong chiếc váy dài đang dọn những tấm chăn đệm ngảng lên khi tôi hỏi, “Mấy người khách Tây đi lâu rồi, do lịch trình thay đổi nên họ phải về sớm”. Mark biến mất mà không một lời từ biệt, câu chuyện của chúng tôi thoáng qua như một giấc mơ, người con trai và nụ hôn đêm qua không hề có thật. Tôi bước đi chậm chạp về nhà sàn của mình, dưới bóng dừa xanh, tiếng những đoàn khách mới đến ồn ã, tôi đã phiêu đủ cho một chuyến đi với những kỷ niệm thật ngọt ngào. Vậy mà giờ, vì lẽ gì không cảm thấy vui.

Xe của chúng tôi chuyển bánh, vẫn tiếng cười bàn luận rôm rả của lũ bạn, cô nàng lớp phó điệu đà đang kể về một nỗi tiếc nhớ nào đó. Nóc những ngôi nhà sàn nhấp nhô xa dần rồi mất hút, chỉ còn

một màu xanh bất tận, tôi biết mình sẽ rất nhớ nơi này, nhớ trong nỗi thất vọng tràn trề.

... Ba tháng sau chuyến đi, cuộc sống lại trở về guồng quay cũ, chơi với, bắp bênh ở thành phố ngột ngạt không có bóng những nóc nhà sàn, không có núi xanh mây trắng, chỉ có tiếng còi xe inh ỏi và khói bụi mịt mù.

Tôi loay hoay với phong bì thư dày cộp gửi về theo đường quốc tế, bì thư ghi rõ địa chỉ người nhận là tôi. Nhìn, nắn, ngắm và ngờ ngợ. Tôi lấy kéo cắt đường vuông góc duy nhất, cẩn thận đổ tất cả những thứ có trong phong bì xuống bàn...

Những tấm ảnh của tôi trong những bộ trang phục dân tộc khác nhau, những phút ngó ngẩn với đôi mắt híp, bộ mặt ngờ nghệch, một cái thoáng cau mày, bộ mặt suy tư mà tôi không hề hay biết mình bị chụp. Tôi cầm tấm thiệp nhỏ với nét chữ viết tay xiêu vẹo lẫn trong đồng ảnh, trong đó có một bức ảnh của anh, ghi rõ tên tuổi và địa chỉ.

“Mark Kendy, 19, ...”

Không biết có phải vì từ lâu rồi tôi không được nhận món quà có ý nghĩa đến vậy nên khóc nức nở như một đứa trẻ. Có lẽ anh đã phải cố gắng lắm mới viết được bức thư bằng tiếng Việt mà không sai một lỗi chính tả nào.

“Hai ngày bên em anh thật sự rất vui. Anh vẫn muốn gặp lại em một lần nữa. Nếu gặp nhau lần nữa, em muốn chúng mình gặp nhau ở đâu?”

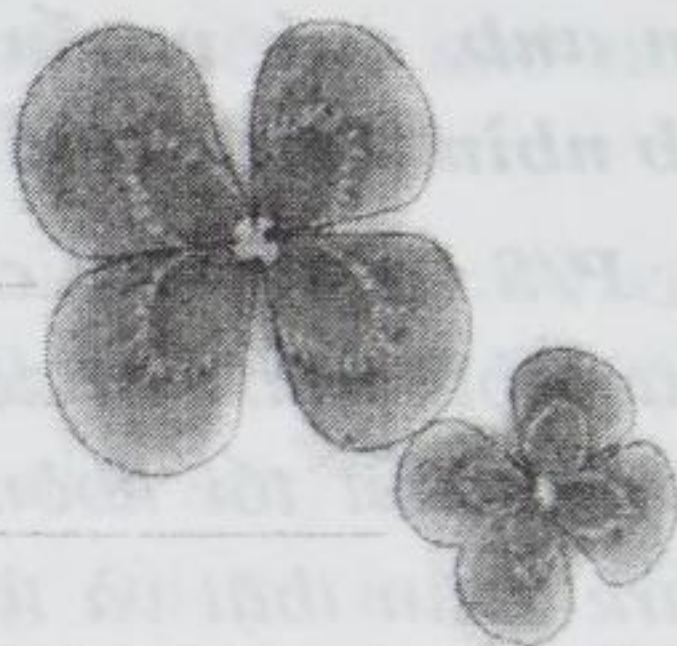
Còn anh, anh muốn gặp lại em ở Mai Châu, nơi anh nhìn thấy em lần đầu tiên”...

P/S: Trong một chuyến đi dù ngắn ngủi, với một người thất tình như tôi Mark là món quà vô giá nhất, Mark khiến tôi không cảm thấy cô đơn, lạc lõng, Mark chân thật và tình cảm hơn so nhiều người dù tôi đã chơi với họ từ rất lâu. Tôi cất bì thư của Mark vào một chiếc hộp chuyên đựng kỷ vật.

Đó là câu chuyện của ngày tôi 20 tuổi. Từ lúc đó đến bây giờ tôi chưa gặp lại Mark, cũng chưa gặp lại Minh thêm một lần nào nữa, tôi cũng chưa quay lại Mai Châu, nếu gặp lại Mark lần nữa tôi sẽ kể cho các bạn cùng nghe...

Cảm nhận của bạn:

Love

Chú rể ngày xưa và cô hàng xóm thuở nào

Tác giả: Blogger MCTT8

“Mười lăm tuổi nó giờ đã là cô bé biết ước mơ, biết chăm chút cho mình hơn, biết ngại ngùng khi ngồi sau xe anh. Còn anh vẫn vậy, vẫn đam mê bóng đá sau mỗi giờ học, vẫn cam tâm tình nguyện là tài xế trung thành của nó.”

Nó ghé tai anh thì thầm: “Yêu anh nhiều lắm”, bàn tay anh xiết chặt hơn bàn tay nó, mùa đông thật ấm áp, hai trái tim không lời nhưng nhịp nhàng hòa vào nhau, bình yên quá!

Cánh diều quê vẫn ngày ngày no gió và vút cao hơn mang theo những ước mơ cháy bỏng của cả hai đứa, dòng sông quê vẫn êm đềm chảy bên những ngôi nhà mái ngói đỏ tươi, khói bếp vẫn thơm mùi rơm, tình yêu của anh và nó theo năm tháng mặn nồng, quấn quýt tưởng như những vòng xe quay mãi quay mãi theo thời gian.

...

Tuổi thơ nhà nó sát cạnh nhà anh, chỉ cách nhau “cái dậu mừng tơ”, ngày bé anh vẫn thường bứt lá dứa gấp cào cào cho nó chơi, rồi giả làm ngựa cho nó cưỡi, cũng như những đứa trẻ khác họ cũng có những năm tháng chẳng thể nào quên. Lớn hơn một chút, nó bắt anh phải đóng vai chú rể rồi để nó ngồi đằng sau chiếc xe cút kít làm cô dâu mà chẳng thể tưởng tượng được “cô dâu” lại yêu “chú rể” tự lúc nào không hay.

Đến tuổi đi học, giống như duyên phận vậy anh và nó được xếp cùng lớp, vậy là ngày ngày nó ngồi sau xe anh đến trường với những lần ướt mưa, đôi khi hồn dỗi vu vơ vì anh mãi đá bóng quên chở nó về nhà, rồi anh làm lành với nó chỉ bằng mấy que kem hai trăm đồng mà nó đã toét miệng cười. Cuộc sống giản dị nhưng hạnh phúc!

Mười lăm tuổi nó giờ đã là cô bé biết ước mơ, biết chăm chút cho mình hơn, biết ngại ngùng khi ngồi sau xe anh. Còn anh vẫn vậy, vẫn đam mê bóng đá sau mỗi giờ học, vẫn cam tâm tình nguyện là tài xế trung thành của nó, đôi khi đùa vui anh cười: “Sau này làm vợ anh nhé!”, nó ngúng nguẩy “Ai thèm”. Và cứ thế tiếng cười giòn tan của hai đứa hòa vào không gian bao la. Tuổi trắng tròn trôi theo những dòng suy nghĩ ngây ngô như vậy!

Rồi mùa phượng chia tay cũng đến, khoảng trời học trò có thêm những giọt nước mắt tiếc nuối, những trang lưu bút còn xanh màu kỷ niệm, khẽ ngắt cành phượng lần đầu tiên anh biết ngập ngừng trước ánh mắt trong veo của nó: “Tặng em tuổi mười tám”, nó đỏ mặt vội vàng nhận rồi chạy theo lũ bạn bỏ lại anh với những xúc cảm không thành lời nhưng trái tim thấy thổn thức anh cười như nụ cười đón nhận em đến với thế giới của anh, nhẹ nhàng thôi nhưng nó cũng làm anh thấy một cái gì đó đang lớn dần trong anh. Là gì vậy em?!...

Mang theo chút hương ngọt ngào, dư vị thời “nhất quỷ nhì ma” anh và nó cùng vào đại học nhưng chỉ có nó vẫn muốn đóng vai “cô dâu”, còn anh dần xa theo vòng quay khắc nghiệt của thời gian. Một năm rồi hai năm, số lần nó gặp anh chỉ là những dịp họp lớp cũ. Cũng không thể giải thích được vì sao, chẳng ai quay ngược được thời gian chỉ có nỗi buồn trong nó là ngày càng lớn dần hơn mà thôi...

Nó chọn quê là điểm đến lý tưởng cho những

giây phút tạm xa thành phố ồn ào và náo nhiệt. Hơn tất cả nó muốn tìm lại những tháng ngày, những kỷ ức thuộc về riêng anh và nó. Một mình tha thẩn trên con đường đến trường của hai đứa ngày xưa, ngắm nghía những ngọn cỏ xanh rờn hai bên đường như nhà văn đang tìm cho mình những cảm hứng cho trang viết còn nó cũng muốn trở về cảm giác mỗi lần ngồi sau xe anh cho ngày xưa ủa về một chút man mác buồn nhưng nồng nàn và như còn tươi mới... Bỗng dưng nó cười nhưng hai hàng lệ đã kịp tuôn xuống và nó buồn...

Tạm biệt lũy tre làng đưa theo những tiếng ru hời mỗi trưa hè, theo những vòng xe nó lên thành phố để hoàn thành xứ mệnh của những người đi xa. Những cơn gió mùa hè mát rượi thổi qua cánh cửa ô tô, nó nhắm mắt như để tận hưởng và lòng thầm mong cơn gió sẽ mang nỗi niềm bay xa và có một bên đỡ bình yên.

Thành phố bụi bặm xô bồ, những khu nhà cao tầng che khuất cả ánh trăng đêm rằm, nhưng rồi cái nhanh chóng của nhịp sống nơi đây cũng cuốn nó vào với bọn bề bải vở, nỗi ưu tư tạm lắng và anh khép lại trong miền thương nhớ riêng...

Hết năm thứ nhất, rồi năm thứ hai mọi thứ với nó hầu như không có gì thay đổi hay chẳng chỉ là những suy nghĩ của nó bắt đầu chín chắn hơn. Nó đã biết lo nghĩ cho tương lai nhiều hơn. Nó đang lớn hơn một chút...

Mùa đông đến mang theo cái lạnh của những

đợt gió mùa và thoang thoảng trong đó hương vị của ngày Tết mà người ta đã truyền miệng nhau: “Tết sắp về rồi”. Thành phố như đông hơn trong những ngày giáp Tết và hình như cái chặt chội của đường phố hay mỗi lúc tắc đường không còn khiến cho con người ta cảm thấy bức mình mà thấy ấm áp và gần nhau hơn. Thật kỳ lạ ...!

Ngồi sắp xếp hành lí cho chuyến về nghỉ Tết nó vẫn thấy háo hức và hồi hộp như lần đầu tiên vậy. Đêm thật dài khiến cho nó càng miên man trong dòng suy nghĩ mà không thể sắp xếp theo một trật tự nào cả. Giật mình nó nghĩ về anh rồi cười ngây ngô một mình...

Bến xe giống như ngày hội trở về của những người xa xứ, nó thấy cuộc sống thật phong phú và tràn đầy những điều thú vị, đưa mắt nhìn ra xa nó hy vọng có thể tìm một ánh mắt quen thân ngày xưa, nhưng rồi nó lắc đầu “Mình thật ngốc”...

Nó trở về trong niềm hân hoan của mọi người, việc đầu tiên nó làm là ngó sang nhà anh... Tết này anh không về vì phải ở lại trực... nó buồn như một nửa cái Tết đã trôi qua mà nó chưa kịp cảm nhận được dư vị ngọt ngào của nó...!

Nó giống như con ong chăm chỉ góp những nhợ thương và bao chờ đợi vu vơ, như cô bé muốn tìm về tuổi thơ mà thời gian lại vô tình, hay đó là định mệnh, là số phận, nó chẳng tin và tiếp tục đi tìm miền hạnh phúc mong manh ấy...!

Thời khắc giao thời thiêng liêng chỉ còn tính bằng

tích tắc, nó ngồi trên trần nhà đặt một cái nhìn để tìm một ngôi sao trên bầu trời chỉ toàn một màu đen...

Theo dòng người đi lễ chùa cầu an lành cho năm mới, nó cũng theo mẹ đi như những đứa trẻ con cùng làng khác, ngày xưa nó và anh cũng vậy...

Thế là một năm nữa lại trôi qua, và anh vẫn âm thầm trong niềm khát khao và thương nhớ bao la.

Xe bắt đầu chuyển bánh, lại một chuyến hành trình mới đang chờ nó phía trước. Quy luật cuộc đời là vậy, chẳng đường trước mắt nó không muốn hình dung và tưởng tượng vì dù sao nó vẫn phải vượt qua. Trong đầu nó lúc này là những nỗi buồn xa xăm trôi theo những vòng quay của tuổi thơ. Nó đang hy vọng nhưng hy vọng điều gì? Bỗng nhiên vang lên giọng ai khe khẽ bên tai “Sau nay làm vợ anh nhé”, và không biết có phải gió làm sống mũi nó cay cay, phải chẳng bụi khiến hai hàng lệ lăn trên gò má, nó thấy ấm áp!

Có ai đó đã khéo ví von “Đời người là những chuyến đi”, lần này nó về quê để dự lễ kỷ niệm thành lập trường và mang theo rất nhiều những xúc cảm...

Bỏ mặc những tiếng cười sau tháng ngày xa cách của những cô cậu học trò, nó lặng lẽ tìm cho mình một khoảng yên tĩnh để những ký ức ngọt ngào ngày xưa quay về một cách chậm rãi đủ để nó có được những cảm nhận nguyên sơ. Chợt một chiếc xe đạp chắn mất tầm nhìn của nó, giọng ai nghe thật gần khiến nó giật mình như tỉnh lại sau giấc mơ

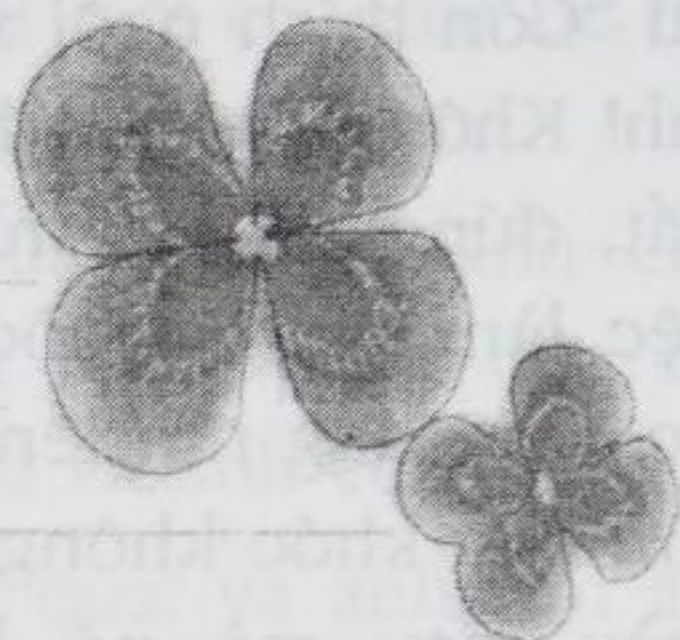

dài “Còn thích ngồi xe anh không cô hàng xóm?”. Là anh! Không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt, đứng rồi lần trở về này nó hình như quên mất việc làm quen thuộc là ngó qua nhà anh... Tim nó lúc này đang run lên vì sung sướng, sững sờ một lúc, nó đang khóc không phải giọt nước mắt dối hờn của ngày xưa, mà nó khóc cho những chờ đợi, cho những thương nhớ vu vơ đã theo nó trên từng chặng đường của cuộc sống. Dựng chân chống xe, nhẹ nhàng anh lau nước mắt cho nó, rồi anh cười “Còn thích ăn kem không cô bé?”. Nó trở nên ghét ăn kem từ ngày đặt chân lên thành phố, vì đơn giản một điều đó không phải là những que kem của anh... thật trẻ con nhưng sâu xa hơn vì nó vẫn nhớ anh từng ngày, trong từng nỗi buồn niềm vui của cuộc sống.

Hôm nay anh trở về theo đúng nghĩa “chú rể” của ngày xưa, trong ánh mắt của anh dường như vẫn trong veo hình ảnh của cô hàng xóm thuở nào, nhẹ nhàng anh nắm tay nó và đưa nó đi tìm tuổi thơ, con đường phía trước rộng mở thênh thang... nó đã tìm được anh!

Cảm nhận của bạn:

Love

Người ta yêu nhau trong mùa thu

Tác giả: Blogger Sap_vn

***“Và nếu sau đó em xa tôi mãi mãi. Tôi có bỏ
lỡ cơ hội cuối cùng, bỏ lỡ một phần trong đời -
phần đẹp và trong vắt như trời thu?”***

1.

Tôi không thích mùa thu, mùa được mệnh danh là đẹp nhất trong năm. Với tôi nó là mùa ương ương dở dở nắng chẳng ra nắng thoáng chốc đã chớm chớm những cơn gió lạnh thổi khô khốc vào da thịt. Mặt trời đỏ màu da cam trên cao như giữu cột con người ta với những cái nhìn xoi mói kỳ quặc kết hợp với những chiếc lá vàng xao xác lìa cành làm lan tỏa trong không gian gam màu vàng nhợt nhạt nhưng khó phai - như một người cứ mãi đi tìm một bóng hình đã mất. Mà điều này dường như không thích hợp với tôi lắm. Tôi còn trẻ, rất yêu đời và chưa trải qua một mối tình nào cả. Vì thế, theo một chiều hướng nào đó, có lẽ tôi vô cảm với mùa thu.

2.

Khoa thường nói tôi là thằng con trai bất thường nhất mà cậu quen. Tôi chỉ cười chẳng đáp bởi sự thật thì cậu ta đúng. Nội tâm phong phú luôn thôi thúc tôi phải tiến lên một cách mãnh liệt, đôi khi hơi rồ dại. Nhưng cách bộc lộ ra lại hoàn toàn khác. Tôi lạnh lùng và bất cần, thêm một chút ngạo mạn, phong trần nữa. Chẳng biết điều gì tạo nên một cái tôi như thế. Nhưng chẳng sao, tôi không quan tâm đến việc đó lắm, cũng như không quan tâm người ta nghĩ sao về mình. Chỉ cần tôi hiểu tôi là đủ.

Di đến với tôi vào một ngày thu lặng gió. Bộ váy màu vàng nhạt, một chiếc mũ vành tròn đính 2

chiếc lá màu rêu. Chúng làm cô mỏng manh và hư ảo khiến tôi nảy sinh suy nghĩ ngộ nghĩnh có lẽ cô từ một góc ngách nào của thời tiết bất thường này chui ra vậy. Tự nhiên và trong trẻo lạ thường, Di bước vào phòng tôi và he hé tấm rèm cửa cho ánh nắng sớm mai lùa vào, rồi bất chợt hỏi:

- Tại sao anh không thích mùa thu?

- Nó quá thần thơ và mơ hồ. Mà tôi thích những cái chắc chắn và có cơ sở hơn, nếu nắm bắt được thì càng tốt.

- Vậy mà anh chọn một căn phòng như thế này nhỉ? Chỉ cần **nhìn ra là đã thấy mùa thu trước hiên nhà**.

- Thế Di không thấy **tôi luôn buông rèm** à? Bởi tôi chán ngấy cảnh người ta dắt tay nhau, đi dưới những tán bàng lá đỏ, rồi lại thăm reo lên thích thú khi thấy một chiếc lá rơi trên đầu. Có gì thú vị khi dưới chân họ cũng đầy ra đấy. Thật sự, họ chẳng để tâm đến những chiếc lá ấy. Đó chỉ là cái cớ để họ bộc lộ “sự ngớ ngẩn” của mình, trong “một mùa bất thường”.

Thế thôi!

Di không nói gì thêm mà ném ánh nhìn vu vơ đâu đó dưới khoảng trời ngoài cửa sổ. Lúc này, nó lại đang ánh lên cái màu vàng nhạt đáng chán ấy. Một chốc rất nhỏ, một cái rùng mình thật khẽ khiến tôi hơi chau mày. Không phải vì lạnh. Tôi thấy Di hòa vào không gian của mùa thu, sự kết hợp tinh tế hài hòa đến kỳ lạ giữa màu sắc trầm buồn và đường

nét nhỏ nhắn thanh thoát phát ra từ phía Di. Thật may, Di kéo tôi về thực tại rất nhanh.

- Anh biết không? Đôi khi anh thật khó hiểu. Người ta có thể đứng rất gần anh về khoảng cách nhưng lại rất xa về suy nghĩ. Và chính điều đó kích thích sự tò mò mãnh liệt lắm. Sức hút tiềm ẩn, anh hiểu chứ?

Tôi bật cười, rất tự nhiên, không chứa sự giấu cợt nào. Có sức hút không thì tôi chẳng biết nhưng việc chưa yêu bao giờ đã khiến chúng nảy sinh mâu thuẫn rồi.

3.

Khoa bảo:

- Cứ yêu đi rồi cậu sẽ khác.

Tôi ném trái bóng màu da cam về phía cậu ta

- Theo chiều hướng tốt hơn hay xấu đi?

Một dấu hỏi to tướng không lời giải và tôi mau chóng quên đi theo sức căng của trận đấu. Nhưng Khoa không từ bỏ ý nghĩ của mình nhanh đến vậy. Cuối trận đấu cậu ta lại tiếp tục:

- Cậu mới 19 tuổi, quá trẻ, sao nhìn đời có vẻ khắc khe thế. Thử đi, một trong những cô gái vẫn xếp hàng dài theo cậu ấy, hay những cô đang cổ vũ kia kìa.

Tôi nhìn theo hướng tay hấn chỉ và thốt lên:

- Phù phiếm cả thôi! Đến một lúc nào đấy họ sẽ nhận ra **tớ cũng chỉ là một thằng con trai bình thường.**

- Ok. Khoa gục gặt đầu ra chiều hiểu ý, nhưng rồi các cố cậu ta lại hỏi, như đùa cợt: Còn Di?

- Tớ cũng chả biết. **Cô ấy là một cô gái kỳ lạ.** Nhưng tớ chỉ mới quen cô ấy thôi. Tớ chẳng biết gì nhiều.

- Tùy cậu thôi. Nhưng tớ nghĩ cậu và cô ấy hợp. **Cả hai đều khó hiểu và khó đoán biết.**

Rồi Khoa khoác vai tôi bước đi, màn đêm chập choạng phía sau. Bóng hai chúng tôi in dài trên nền đường xám ngắt, không có lấy một chiếc lá vàng. Hơi thiếu thốn, như mùa xuân không có cánh én thì chẳng gọi là xuân nữa. Mà thôi, chẳng thắc mắc nhiều. Vốn dĩ tôi có quan tâm đến chúng đâu.

4.

Sáng chủ nhật, trời đột ngột chuyển lạnh. Gió thổi mạnh làm giàn ti-gôn mỏng manh trước nhà trình diễn một trận mưa hoa và những cây bàng lá đỏ, lá vàng được dịp góp thêm một tí gam trầm vào bức tranh thu còn dang dở. Tôi đang tự thưởng cho chính mình một ngày nghỉ ngơi thanh thản với cốc cafe nóng hổi và vị trí thuận lợi để bắt đầu trò chơi quan sát. **Lần đầu tiên tôi kéo căng hết cỡ tấm rèm cửa.** Nhận ra trời đang mưa. Mưa rơi đầy trên mặt đường nhẵn bóng.

Những dáng người trong chiếc áo mưa xanh đỏ, như những chú kiến cần mẫn, mãi miết lao đi. Trông hết như một ngày đông ảm đạm, chỉ khác biệt đôi chút là sắc vàng của lá và hương hoa sữa thoang

thoảng đâu đây nhắc người ta nhớ rằng: Đây vẫn là mùa thu, âu chỉ là một đợt lạnh sớm tràn về. Bất cười thích thú với chính mình. Có lẽ tôi thích cái thời tiết này hơn. Vẫn lạnh lùng và quả quyết nhưng chất chứa đâu đó góc nhỏ của một tâm hồn nhạy cảm và tinh tế. **Điều đó có khiến tôi thay đổi cách nhìn về mùa thu không nhỉ?** Nó sẽ có ý nghĩa hơn và bớt bất thường hơn?

Tôi thấy mình đang lạ đi từng ngày...

5 .

- **Chào anh, mai em bay.**

- Đến đâu, nhóc? Nhanh thật, chỉ mới có 2 tháng. Em chưa biết gì nhiều về đất nước mình.

- Em về nhà. Đến lúc em phải trở lại thế giới của mình. Bấy nhiêu thời gian đủ để em hiểu **có nhiều điều dù ta rất muốn, nhưng sự thật là không thể.**

- Điều gì làm em suy nghĩ như vậy, Di?

- Anh có biết mỗi cô gái đều cần có một chàng hoàng tử cho riêng mình? Có lúc em ngỡ mình đã tìm ra, nhưng có lẽ vô vọng.

- Anh có quen...

- Đừng hỏi em người đó là ai. Như thế chẳng giống anh chút nào. Cứ lạnh lùng như trước đi. Sẽ tốt hơn cho anh.

- Có thể. Tôi gật đầu thú nhận. Và hơi tần ngần.

Thật sự tôi chẳng thể tin được điều này. Em đến và đi quá nhanh. Ngập ngừng một lát, tôi hỏi:

- ***Bây giờ anh có thể làm gì cho em không?***

Di nhìn tôi bằng đôi mắt tím biếc, màu thời gian loang đầy trong ấy. Ấm áp mà cô độc lạ. Một chốc lặng câm cho cảm xúc lắng xuống, Di chỉ tay về phía đồi. Rồi lại lặng thinh.

...

Hai chúng tôi đi dần về phía đồi thông. Gió lại xào xạc hát lên khúc ca nào đó khiến chiếc lá xoay tròn theo vũ điệu đa đoan. Tôi chợt thảng thốt: “Của thời gian hay của lòng người?”. Kéo một bên chiếc khăn choàng cổ, cho tóc xõa ngang vai, hòa cùng với gió, Di đẹp lạ lùng. Chỉ có đôi mắt buồn phảng phất. Tôi thử phỏng đoán nguyên do, và rồi bất lực đổ lỗi: ***“Chắc bởi trời đang thu”***.

- Chỉ cần mở lòng ra một chút anh sẽ cảm nhận được mùa thu.

- Nhưng em bảo lạnh lòng sẽ tốt cho anh hơn kia mà.

Di cười dịu dàng:

- Đúng vậy. Bởi đó là con người anh mà, là điểm khác biệt với tất cả mọi người. Em thích sự lạnh lòng ấy. Xong mùa đông đâu phải là mãi mãi. Như lúc này ấy.

Di nắm nhẹ bàn tay tôi khích lệ. Một luồng hơi ấm nóng truyền nhanh sang tôi.

Ok, cứ để mọi thứ tự nhiên.

6.

- Cậu đang ở đâu thế hả? Chỉ còn 1 tiếng nữa là Di sẽ bay. - Giọng Khoa gắt lên từng hồi.

- Tôi không biết mình có thể đến được không. Tôi còn rất nhiều việc quan trọng.

Tôi làm ra vẻ hồ hững, nhưng thực sự lại rất hoang mang. **Đến hay không đến đây?** Có nhiều thứ đã và đang xảy ra trong cuộc sống của tôi. Xáo trộn hết cả. Vì Di chẳng? Có lẽ... Nếu tôi đến và Di cứ bay, tôi sẽ vỡ vụn, sẽ đau khổ. Liệu tôi còn lạnh lùng? **Và nếu sau đó em xa tôi mãi mãi. Tôi có bỏ lỡ cơ hội cuối cùng, bỏ lỡ một phần trong đời - phần đẹp và trong vắt như trời thu?**

Phải, tôi rất lo sợ và băn khoăn. Những ý nghĩ cứ xoáy vào lòng tôi mỗi lúc một mạnh hơn và dường như việc suy nghĩ cũng là quá sức. Tôi lang thang trên con phố tràn ngập lá vàng. Chẳng phải vì đã thay đổi cách nghĩ về mùa thu mà tại bước chân bồn chồn rồi vô tình lạc lối. Những đôi trai gái đi bên nhau trong không khí ẩm và lạnh. Bên kia có hai cô cậu nhặt lá rơi xếp thành hình trái tim. Lại có đôi bắt chước những bộ film Hàn ủy mị hề nhau khắc những cái tên trên thân cây dạng như một chứng cứ của tình yêu. Tôi nhìn tất cả bằng đôi mắt khinh khỉnh rồi lại cảm giận vu vơ như thể mọi thứ đều có lỗi với mình. Chợt một tiếng hát cất lên níu kéo bước chân tôi tìm về phố nhỏ. "Ta đi lang thang theo ngày tháng, theo đời hoang mang hồn đi bốn phương trời... qua rừng sâu cho tâm hồn hết u sầu...". Giọng hát

không hay nhưng trầm ấm và có sức lay động lòng người lạ. Mà cũng có thể vì chính tôi đang rối bời nên mới nhìn nhận “sai lệch” như thế. Lắc đầu ngao ngán, từ bao giờ tôi bắt đầu nghi ngờ chính mình vậy? Nhưng suy nghĩ ngốc nghếch ấy chẳng tồn tại lâu. Nó mau chóng được thay thế bằng hình ảnh một người đàn ông đang thả hồn theo nhịp bài hát, hai tay buông xuống, không níu giữ, bên cạnh là một chiếc máy ảnh màu nâu xám đất tiền. Một sức mạnh vô hình nào đó thôi thúc tôi lại gần và ngồi xuống cạnh bên.

Người đàn ông ngạc nhiên đưa mắt nhìn tôi, bài hát trên môi cũng ngừng bật đi.

- Tôi thích bài hát của ông. Đã lâu rồi tôi chưa nghe lại.

Người đàn ông khẽ mỉm cười:

- Không có nhiều người ở tuổi cậu nghĩ như thế chàng trai trẻ ạ!

- Tôi biết. Ông là thợ chụp ảnh à? Mùa này chắc có nhiều đôi muốn lưu giữ kỷ niệm.

- Cậu có thể gọi tôi là gì cũng được. **Nhưng tôi không lưu giữ kỷ niệm cho người khác. Tôi đi tìm điều ấy cho riêng mình.** Có lẽ cậu không như tôi. Cậu còn quá trẻ.

- **Tôi đang chạy trốn chính mình** - Ngập ngừng rồi tôi đáp kèm một tiếng thở dài.

Lần đầu tiên tôi thổ lộ bản thân với một người xa lạ. Người đàn ông im lặng một cách đầy thông cảm và thỉnh thoảng đưa ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

- Cậu biết không? Trong đời người ta phải đứng trước rất nhiều sự lựa chọn và cái khó nhất mà nhiều người đang tìm kiếm là lựa chọn sao để cuối cùng không thất vọng vì sự lựa chọn ấy. *Ví như một sợi dây, nếu như không giữ được trong tay thì tốt nhất là hãy thả nó ra, đừng cố gắng gượng để cuối cùng còn lại trong tay một sợi dây đứt.* Nhưng giả sử sợi dây ấy ở rất gần mà không nhận ra thì chỉ là một kẻ ngốc thôi. Cuộc sống là một con đường đầy thử thách. Tôi không có cách nào giúp cậu. Chỉ có thể nói hãy làm những gì cậu cho là tốt nhất.

Trầm ngâm một lát, ông ta tiếp tục:

- Cậu biết vì sao tôi đi tìm kỷ niệm không? Vì tôi đã đánh mất và mãi mãi không thể tìm lại được.

Rồi người đàn ông đứng dậy.

- Chào cậu. Tôi tiếp tục đây. Mong cậu sớm giải quyết được vấn đề của mình. “Quảng gánh lo đi mà sống”. Vì dù sao đời vẫn đẹp nhất là vào mùa thu thay lá.

Một niềm xúc động dâng trào, tôi lại tiếp tục chìm đắm trong theo dòng cảm xúc bất tận.

7.

Nắng tắt dần.

Gió như một kẻ khờ khạo thổi tung những hạt mưa bụi mỏng manh. Từng giọt rơi trên tóc tôi buốt giá. SMS Khoa gửi cứ vang lên trong tâm trí “Cứ sống trong cái thế giới câm lặng của cậu đi. Xem được bao lâu”.

Tôi vội chạy đến sân bay.

Xin thời gian đừng trôi đi quá vội, chờ anh một chút thôi mà Di.

Gió lặng...

8.

Ngày tàn dài theo cánh chim chiều cô đơn. Phan đứng lặng nhìn theo chiếc máy bay rất lâu, đôi mắt như mờ đi vì những giọt nước mắt trong veo lặng lẽ rơi. Lần đầu tiên tôi thấy cậu khóc, thằng con trai lạnh lùng nhất mà tôi biết đang khóc. Bóng tối hắt lên, nuốt gọn cả cái dáng cao lêu ngêu của cậu, một sự cô độc lạ lùng.

Yêu có nghĩa là hy vọng...

Như khi Di đặt vào tay tôi tờ địa chỉ viết vội, khẽ nói “Nếu một ngày Phan muốn tìm em” trước khi ngoái đầu ném ánh mắt chờ đợi cuối cùng rồi mất hút trong hàng trăm người đến và đi.

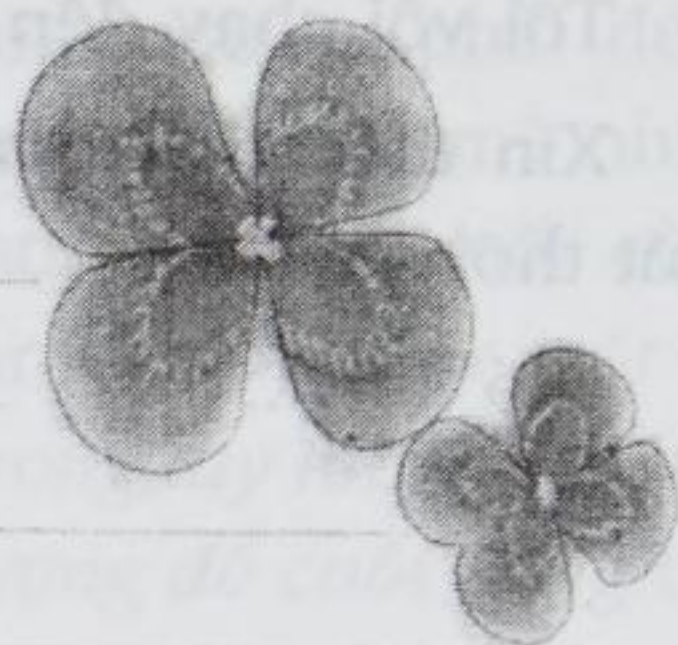
Như khi trái tim tôi âm thầm tự hỏi: “Tình yêu là gì? Là yêu và cố giành được người mình yêu hay nhìn người mình yêu được hạnh phúc?”.

Như khi Phan chơi với vì ngỡ đánh mất mối tình đầu. Không biết những nuối tiếc và mất mát có khiến con người ta lớn lên không, nhưng vẫn nhớ ai đó đã nói: **“Nếu đó đúng là định mệnh thì những ai yêu nhau lại sẽ về bên nhau”**.

Hãy tin vào điều đó, bạn thân!

Cảm nhận của bạn:

Love

Tường Vi, Hạ Vi và khu vườn mùa đông

Tác giả: Bông Hồng Cao Nguyên

“Phía khung cửa sổ, chàng trai dõi theo từng bước chạy của cô gái nhỏ. Khuất dần... Xin trăm năm em về tinh khôi...”

Mùa thu đi mang theo dáng chiều nhuộm đỏ nỗi nhớ. Những chiếc lá vàng cuốn theo chiều gió, xoay xoay, mang theo cả những kỷ niệm về miền xa lắc. Bóng dáng ai cứ bấp bênh nhạt nhòa. Mùa đông ngơ ngác. Khu vườn một cảnh không ngoằn nghèo khằng khiu treo lơ lửng giữa bầu trời xám ngắt. Lặng như thình không. Ban mai chần chừ chẳng chịu buông nắng. Không khí loãng...

Buông chăn, bật ra khỏi giường, Hạ Vi vội vàng khoác chiếc áo len cài nút trước để tránh cái lạnh ban sớm đến cóng người. Hạ Vi lập cập chạy xuống nhà. Chiếc cầu thang dài ngoằn nghèo màu lim đường như nối dài giữa quá khứ và hiện tại mà mỗi sáng Hạ Vi thích thú chạy lên chạy xuống như một đứa trẻ. Xuống tới căn phòng nhỏ có bậc thêm rêu dẫn ra khu vườn, thấy mẹ Tường Vi ngồi dựa lưng trên chiếc ghế bành, đứng đưa trong chiếc áo choàng và chiếc khăn lông thú. Thấy Hạ Vi bà Tường Vi cười, nhìn con âu yếm:

- Dậy sớm thế con gái?

- Tỉnh dậy không thấy mẹ nên con đoán mẹ ngồi ở đây. Mẹ lại nhớ ba à? - Hạ Vi đến nhẹ nhàng ngồi vào lòng mẹ.

- Ừ. Nào, để mẹ bới tóc cho. Xem kìa, hôm nay hoa tường vi nở đẹp quá!

Bà Vi vừa nói vừa nhìn ra phía góc vườn. Đúng thật là hôm nay tường vi nở rộ. Một màu hồng nhạt chồng thành từng chùm như bông kem. Hương nhạt, còn loang sương đêm.

- Cứ mỗi lần thấy tường vi là mẹ lại nhớ ba. Cũng đã mười năm rồi còn gì. Tình yêu của mẹ dành cho ba thật khiến đất trời này cũng phải cảm động. Khu vườn này ngày xưa do chính tay ba trồng. Mỗi lúc rảnh rỗi là mẹ lại ra chăm sóc, tỉ mỉ, tỉ mỉ như chăm sóc chính tình yêu vượt thời gian của mình vậy. Nhiều đêm học xong con còn thấy mẹ ngồi khóc nữa. Yêu một người là chấp nhận khổ đau phải không mẹ?

- Con gái ngốc! Khi ta yêu một ai đó thật lòng thì đó không phải là khổ đau mà là hạnh phúc. Bởi hạnh phúc là khi ta có một điều gì đó để làm, một ai đó để yêu thương và một điều gì để ta hy vọng mà. Cuộc đời mẹ yêu thương ba con chưa bao giờ hối hận. **Con là hy vọng trong suốt phần đời còn lại của mẹ đó**, biết không?

Bà Vi nhẹ nhẹ vuốt mái tóc dài của Hạ Vi cười mãn nguyện. Mắt bà giờ đã ngân ngấn nước. Bà thương Hạ Vi bé bỏng của bà mất cha từ năm lên tám. Bà dành hết tình yêu thương trời biển của mình cho con. Rồi như sự nhớ ra chuyện gì, bà cúi xuống hỏi con:

- À, con gái mấy hôm nay có tâm sự à?

Đúng là không ai hiểu con cái như những bậc sinh thành.

- Vâng! Hạ Vi thành thật.

- Ở lớp có một bạn nói để ý con từ lâu. Lúc ấy con bối rối quá, chẳng biết thế nào mà con lại nói với bạn ấy là con đã lỡ thương người khác mất rồi.

Và giá như bạn ấy đến sớm hơn thì biết đâu đây con đã nhận lời. Bạn ấy không nói gì, lẳng lặng bước đi. Ánh mắt trùng xuống như hoàng hôn. Rồi trước khi bỏ đi bạn ấy quay đầu lại nói thế này: "*Nếu muốn từ chối Hạ Vi cũng đâu cần phải làm thế? Nhưng Hạ Vi nhé, tớ sẽ chờ, tớ không tin là tớ đã hết hy vọng.*" Vừa nói Hạ Vi quay quay người miêu tả lại dáng điệu của bạn ấy. - Vậy đấy, rồi con chẳng biết làm thế nào nữa.

Bà Vi im lặng một lúc rồi lại đứng đưa.

- Nếu không thích bạn ấy thì đúng là con nên từ chối để tránh phần khó xử về sau. Nhưng con không thể cắt đứt hy vọng của bạn ấy. Biết đâu bạn ấy thấy hạnh phúc khi hy vọng thì sao? Vậy thì cứ làm sao mà phải tàn nhẫn? Thôi thì cứ để cho mọi chuyện tự nhiên sinh ra thì cũng tự nhiên mất đi con ạ.

Giọng bà Vi nhẹ mà ấm. Hạ Vi thấy lòng nhẹ bẫng không phải suy nghĩ gì nhiều nữa. Bao giờ cũng vậy bà Vi luôn là chỗ bình yên cho Hạ Vi. Hai mẹ con cứ thế sống dựa nhau cũng đã mười năm kể từ ngày ba Hạ Vi mất. Đã mười năm. Đã mười mùa đông. Thời gian qua nhanh như một giấc mơ. Nhưng những hoài niệm luôn mãi hoài không phai dấu. Gió vẫn thổi. Khu vườn khe khẽ run.

- Thế mẹ không định trở lại Sài Gòn sao?

- Từ ngày ba con ngỏ lời cầu hôn mẹ. Mẹ biết mẹ đã yêu luôn cả Hà Nội ngõ nhỏ phố nhỏ, yêu luôn cả mùa đông gió se sẽ lạnh, yêu luôn cả khu vườn tường vi nho nhỏ này rồi.

Nghe mẹ nói vậy Hạ Vi lấy làm vui mừng lắm. Ông bà ngoại muốn hai mẹ con trở vào Sài Gòn sống. Nhưng vì bà Vi không nỡ rời xa Hà Nội. Vậy là Hạ Vi cũng sẽ được gắn bó với Hà Nội mãi.

Chợt một cơn gió thổi qua làm Hạ Vi rùng mình khẽ ho lục khục. Bà Vi cốc đầu cô con gái nhỏ. - Lớn rồi còn để mẹ nhắc quàng khăn! Thôi rửa mặt rồi ra ăn cơm! Nước nóng mẹ pha rồi kìa!

Nói rồi bà Vi đi về phía nhà bếp, bữa sáng bà đã chuẩn bị xong từ nãy.

Hạ Vi bước xuống bậc thêm rêu phong. Điều gì đó nhẹ lắm như là gió trời kéo cô gái nhỏ đi về phía khu vườn điểm xuyết một màu hồng tường vi. Hạ Vi co ro trong chiếc áo len trắng, mái tóc dài khẽ bay trong cơn gió nhẹ, đôi chân trần rón rén đạp trên đám lá vàng còn ướt đầm sương đêm. Cô thích thú với cảm giác lạnh buốt nơi gót chân. Thỉnh thoảng còn nghe tiếng kêu răng rắc vui tai của cành khô bị gãy. Gió làm cho thiên nhiên cũng phải xuýt xoa. Trên mái nhà, một vài giọt còn long lanh...

Đi qua một cành tường vi ngang tầm với, Hạ Vi nghe hương Hà Nội nồng nàn, len lỏi trong những dải không khí mỏng. Mênh mang thứ phong vị cổ điển. In sâu vào tâm thức. Mùa đông Hà Nội. Những cơn gió lạnh đầu mùa thường làm người ta nhớ hơn là lạnh. Có lần hạ Vi hỏi ba, mười năm trước:

- Vì sao mà Sài Gòn không có mùa đông hả ba?

Ba Hạ Vi mỉm cười trước ánh mắt hiếu kỳ của cô con gái 8 tuổi:

- Sài Gòn gần xích đạo thì làm sao có mùa đông được hả con!

Lúc ấy Hạ Vi không hiểu lắm nhưng những gì mà ba nói cô bé đều tin là đúng. Để bây giờ nỗi nhớ ba tràn ngập trong tim. Ba Hạ Vi, một chàng trai Hà thành hào hoa, gặp và yêu mẹ cô trong một lần bà theo cha từ Sài Gòn ra Hà Nội công tác. Ông tặng bà cả một mùa đông ấm áp năm đó. Tình yêu đem đến cho bà sức mạnh phiêu lưu để trở thành người dâu thủ đô. Và bây giờ Hạ Vi mang trong mình nhịp sống nhộn nhịp của Sài Gòn và cả góc phố dịu dàng tha thiết của Hà Nội mỗi sớm tinh mơ.

Chợt nghe đâu đó một thứ giai điệu mượt mà, đông lại thành khối, rơi xuống khu vườn: "*Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa. Cái rét đầu đông, khăn em bay biu biu gió lạnh...*". Là tiếng kèn Acmonica cuốn hút đến lạ. Hạ Vi ngây người cố gắng kiếm tìm xem thứ âm thanh kỳ diệu kia xuất phát từ nơi đâu. Cô ngó dáo dác khắp khu vườn, cặp mắt nâu dần dừng lại ở khung cửa sổ màu lim chưa một lần bật mở. Căn nhà đối diện, có ống khói, những viên đá màu cẩm thạch chạy dài tạo nên những họa tiết rất đẹp mắt. Là kiểu kiến trúc Pháp thế kỷ trước. Hạ Vi cứ dán mắt vào khung cửa sổ, không sao ngăn được sự hiếu kỳ mà không hề biết rằng trong nhà bà Tường Vi gọi: Vào nhà cho ấm đi con! Mẹ vừa cho thêm củi vào lò sưởi đấy. Hạ Vi! Hạ Vi!...

Đột nhiên Hạ Vi mở tròn mắt ngạc nhiên, cánh cửa sổ mở tung, tiếng nhạc im bật, cây kèn từ trong

nhà lao ra với tốc độ khủng khiếp. May sao nó không vỡ. Cây kèn mắc lại trên tán cây tường vi đánh soạt rồi rơi theo đường gấp khúc xuống ngay chân Hạ Vi. Những giọt nước rơi lóc chóc lên đầu cô. Cô gái nhỏ nhăn mũi, cúi xuống nhặt cây kèn lên, xoay xoay trong tay mà đầu óc cứ bấn khoăn một ý nghĩ lạ kỳ. Quên cả việc mẹ gọi, Hạ Vi hành động như một kẻ tò mò thực sự. Cô chạy lại phía cây thang ngay góc vườn, nhấc cây thang về phía khung cửa sổ rồi trèo lên không chút sợ hãi. Nhưng quả thực là Hạ Vi đang hồi hộp, tim cô đang đập thình thịch như trống trận. Hạ Vi nhắm nghiền mắt từ từ ló đầu qua khung cửa sổ đầy bí ẩn. Mắt cô hé mở. Ngôi nhà thật kỳ lạ! Một cách bài trí sang trọng và cổ điển. Có lò sưởi nhưng lạnh ngắt - có vẻ như chủ nhân của ngôi nhà không mấy quan tâm tới cái lạnh tê tái ngoài kia. Trong nhà còn có cả đèn trùm và sofa. Độc tông màu gỗ. Thỉnh thoảng có vài mảng ghép lác lõng và rời rạc. Trên tường Monalisa đang cười còn Napoleon thì nghiêm nghị. Chắc là tranh chép tay - Hạ Vi nghĩ thầm. Ngay gần cửa sổ, trên chiếc bàn làm việc, một con ngựa bằng gỗ đang tung vó kéo theo một cỗ xe lớn chở một kiện hàng. Gần đó là giá sách khổng lồ trên có rất nhiều những cuốn sách kinh điển của các tác giả nổi tiếng trên thế giới. Cả một góc phố cổ Hà Nội cũng được kéo vào nhà.

Phía bên tay trái, trên bức tường ngay giữa căn phòng là bộ ba bức tranh phố cổ, có gió, có lá khô,

một cây lớn đang mùa rụng lá, chiếc xe kéo nằm co ro trong sự lãng quên tưởng dài như vô tận. Quả là một sự pha trộn hình khối lạ lùng. Đưa mắt sang bên Hạ Vi thích thú khi nhìn thấy chiếc đàn dương cầm đã phủ một lớp màu thời gian. Hạ Vi thật lấy làm ngạc nhiên khi lần đầu tiên được chứng kiến một kiểu kiến trúc cổ điển phảng phất chút u sầu thời gian ngay tại không gian bên cạnh khu vườn nhỏ đã quen bước chân cô hằng ngày. Hẳn chủ nhân của ngôi nhà phải là một người của chế độ cũ. Đó có thể là một ông lão với chiếc kính đồ sộ, dáng vẻ đã lụ khụ hoặc là một bà lão tóc bạc phơ đang ngồi đàn áo với những hồi tưởng đẹp đẽ về người chồng - Hạ Vi tưởng tượng. Tiến về phía trước chừng 50cm là một chiếc đĩa hát và một chàng thanh niên đang gục đầu lên bàn như đang gối đầu trên một khối bất lực to lớn. Có lẽ đây là nét chấm phá đặc biệt nhất. Hạ Vi nhìn ngắm ngôi nhà. Một vài suy nghĩ lướt qua nhanh trong đầu kỳ lạ.

Bỗng... rắc! Cành cây bên cạnh... trong một khoảnh khắc gần nhất, Hạ Vi biết là mình đã bị phát hiện. Ôi trời! Giá mà lúc này cô có thể bay ngay xuống dưới đất thì hay biết mấy!

Nghe tiếng động chàng trai ngẩng đầu nhìn lên. Hạ Vi bối rối đến nỗi cô quên mất là mình vẫn đang ở trên một cây thang. Cô ngây ra một lúc rồi giật thót khi biết mình sắp rơi. May mà cô kịp túm lấy bệ cửa.

- Ơ... ơ... tôi... tôi không có ý gì xấu đâu. Chỉ

là... tôi hơi tò mò... à mà không... chỉ tại cái này... nó rơi xuống khu vườn nhà tôi.

Biết mình sắp lộ tẩy Hạ Vi vội vàng sửa chữa, cô vừa nói vừa đưa cây kèn về phía người thanh niên. Anh ta trẻ tuổi, chắc chưa tới 30, cao lớn, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc trông thật đáng sợ. Anh ta tiến về phía Hạ Vi đang đứng như đóng băng bên ngoài cửa sổ.

- Không làm gì xấu, vậy còn leo lên cửa sổ nhà tôi làm gì? - Gương mặt anh ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

- Vì cái này đây! Tại sao anh quăng nó đi?- Hạ Vi nhìn anh ta với ánh mắt khẩn khoản nhất có thể, quên mất là mình đang cần phải sợ.

- Cô bé nhặt nó lên làm gì? Nó còn chưa vỡ sao?- Giọng anh ta trầm xuống, chậm hơn. Có vẻ như cây kèn chính là nguyên nhân khiến anh ta thay đổi nhanh như thế.

- Tại sao anh chối bỏ nó? Hạ Vi vẫn chưa thôi thắc mắc, đôi mắt mở to.

- Đó không phải là việc cô bé cần quan tâm. Hãy về với những bản vẽ của cô bé mỗi sáng chủ nhật! - Anh ta nói trước sự tự ái rồi qua ngạc nhiên của Hạ Vi.

- Sao anh biết tôi thường vẽ vào mỗi sáng chủ nhật trong khi tôi chưa từng thấy khung cửa sổ mở bao giờ? - Hạ Vi nói sau khi thay đổi tư thế đứng một chút. Cô thôi không bám vào bậc cửa mà chuyển sang nắm chắc một đầu cây thang để đảm bảo là mình không thể rơi trong lúc nói chuyện.

- Một vài lần tôi trông thấy cô bé ngồi dưới ghế đá đằng kia - anh ta vừa nói vừa hướng ánh mắt của mình về phía chiếc ghế đá dưới gốc cây bàng Nhật Bản mà Hạ Vi hay ngồi vẽ hay đọc sách - cô bé vẽ gì đó tôi không nhìn rõ nhưng tôi đoán đó là mùa đông. Này, cô bé cũng sở thích với tôi đây - Hà Nội mùa đông!

- Uhm, cứ cho là như vậy đi - cùng sở thích - cũng chẳng có gì lạ. Rất nhiều người cũng yêu Hà Nội như chúng ta đó thôi. Thủ đô tha thiết quá mà. Nhưng còn cây kèn? - Hạ Vi vẫn chưa chịu buông.

- Cô bé muốn biết thật sao? Tôi có nói chắc gì cô bé đã hiểu? Mà không, có khi nói cho một cô bé không quen biết lại là một giải pháp tốt. Không cần phải hiểu, không cần phải suy nghĩ cũng chẳng cần phải đồng cảm một cách đáng thương. Anh ta nhìn Hạ Vi. Lúc này Hạ Vi thoáng thấy mắt anh ta thật hiền, sâu và thăm thẳm. - Đột nhiên tim Hạ Vi lại đập mạnh.

- Phải! - Hạ Vi gật đầu và chăm chú ra chiều đang lắng nghe.

Im lặng một lúc rồi anh ta bắt đầu kể, giọng anh ta ấm, thứ giọng Hà Nội đặc sệt:

- Thực ra tôi chối bỏ cây Acmonica này như chối bỏ sự hèn nhát của chính mình trước đây. Tôi đã quyết định quên cô ấy - điều mà trước đây tôi không làm được. Phải, đã đến lúc tôi phải làm một cái gì đó mạnh mẽ hơn để chấm dứt quá khứ. Quên tất cả và bắt đầu lại từ đầu!

Anh ta chậm rãi nói như một kẻ vừa trút bỏ

được tảng đá lâu ngày đè nặng trong lòng, như là đang nói với chính mình vậy.

- Xong rồi, giờ thì tôi thấy mọi chuyện thật nhẹ nhàng.

- Có thể tôi không biết quá khứ của anh là gì nhưng anh định xóa bỏ tất cả chỉ bằng cách từ chối cây Acmonica này ư? Không! Chỉ có cách shift delete hình ảnh của người đó ra khỏi tim anh thì may ra anh mới có thể lấy lại cân bằng mà thôi. Tin tôi đi, khi hai người đã không cùng bước chung một con đường, không còn chung một mục đích sống thì không biết lý do từ đâu nhưng tự nhiên phải cách xa thôi.

Hạ Vi nói như một nhà tâm lý học, gương mặt cô lúc này cũng lạnh như gió trong vườn.

Anh ta cười nhẹ:

- Đúng, tôi đã quyết định quên hết hình ảnh của cô ấy mà khởi đầu là cây kèn Amonica thấm đậm kỷ niệm này. Cô bé biết không, tôi đã từng chơi Acmonica cho cô ấy nghe và giờ thì tôi không muốn giữ hình ảnh đó trong lòng nữa.

Lần này thì có vẻ như anh ta nói đúng. Hạ Vi thấy ánh mắt anh ta thản nhiên như không, nhẹ hẫng buông vào không gian thâm trầm và lạnh lẽ.

- Trong nhiều trường hợp thì những hình ảnh thuộc về quá khứ luôn đẹp, thậm chí người ta còn sống cho quá khứ, nhưng còn trường hợp của anh thì quên đi mọi chuyện hay cất kỹ những kỷ niệm trong từng ngăn ký ức có lẽ sẽ tốt hơn. **Bắt đầu một hiện tại không quá khứ!**

Chợt Hạ Vi nghĩ đến mẹ cô - **người luôn sống cho những kỷ ức đẹp về ba**, rồi lại so sánh anh ta.

- Này cô gái nhỏ, cô không thắc mắc là tại sao tôi lại muốn quên đi người yêu cũ của mình sao?

- Anh ta thôi đeo đuổi những suy nghĩ của mình, bắt đầu chú ý đến Hạ Vi.

- Tại sao tôi lại phải quan tâm tới chuyện đó? **Quá khứ không vui thì cần chỉ phải quay đầu nhìn lại. Chỉ làm cho những nỗi đau thêm dài!**

Hạ Vi nhìn anh ta dò xét.

- Vậy cô có biết hiện tại và quá khứ đâu mới là lần ranh rõ ràng? Và làm thế nào để kết thúc quá khứ bắt đầu một hiện tại không đón đau? Cái đó còn tùy thuộc vào bản thân anh. Anh có thực sự muốn kết thúc quá khứ hay chưa, và rằng anh hy vọng vào điều gì ở hiện tại? Hay đó chỉ là một quyết định mang tính tức thời để biện bạch cho sự bi lụy, để khóa lấp sự thiếu vắng không thể bù đắp?

Thế đấy! Hạ Vi nhún vai, hai hàng lông mày chau lại rồi giãn ra nhanh chóng cứ như một người từng trải đầy kinh nghiệm. Rồi cô gái lại tiếp tục:

- Anh hỏi ranh giới giữa quá khứ và hiện tại ư? Cả tương lai nữa, đôi khi đó chỉ là một tích tắc nhưng đôi khi là mãi mãi hoặc cũng có khi chỉ là một sự bùng nổ. Bumm...! Vậy là anh đã quên hết quá khứ. Rất giản đơn!

- Ha ha... cô gái nhỏ này suy nghĩ thật hay! Đột nhiên anh ta phá lên cười lớn làm hạ Vi giật mình. - Có thật cô

bé vẫn đang là học sinh cấp 3 không đấy?! - Anh ta tỏ ra nghi ngờ và thích thú sau câu nói vừa rồi của Hạ Vi.

- Chứ sao?! Hạ Vi ngẩng mặt lên ra vẻ. - Chỉ năm tới thôi tôi sẽ là sinh viên rồi đấy! Lúc ấy tha hồ mà tung hoành, tha hồ làm những việc lớn lao mà tôi ấp ủ từ lâu. Những điều vừa rồi là mẹ Tường Vi dạy cho tôi đấy. - Hạ Vi giờ thì lại nhí nhảnh như một chú chim non.

- Ô! Mẹ cô bé là Tường Vi sao? Khu vườn này tràn ngập tường vi. Tôi nghe cả hương Hà Nội len lỏi từ khu vườn. Thú vị thật! Tường Vi, Hạ Vi... Anh ta có vẻ thích thú, rồi cứ lăm bắm Tường Vi, Hạ Vi mãi. Hạ Vi thấy là lạ.

- Là ba tôi thích tường vi lắm lắm!

- Ừm... ra thế! Anh ta khe khẽ gật đầu như vừa tìm ra câu trả lời cho điều gì đó đang quay mòng mòng trong đầu.

- Cảm ơn cô bé vì cuộc nói chuyện đây thú vị! Nhưng mà này, cô bé có muốn vào nhà uống một tách trà nóng hay café không? Ở ngoài cửa sổ trời lạnh như thế chắc cũng không mấy thoải mái đâu nhỉ? Anh ta nhìn Hạ Vi ý như chọc quê.

Hạ Vi lúng túng như một đứa trẻ vừa đùa nghịch bị người lớn phát hiện. Thì ra nãy giờ cô vẫn đứng trên chiếc thang tội nghiệp.

- Á... á... Hạ Vi phải về rồi. Mẹ Tường Vi gọi Hạ Vi kìa! Àh, Hạ Vi có thể giữ cây kèn không? Đằng nào thì anh cũng không cần đến nó. Hạ Vi nhìn anh ta chờ đợi.

Anh ta mỉm cười, cho hai tay vào túi quần, khẽ gật đầu.

Trong nhà lại vang lên tiếng nói ầm ầm của bà Vi. Hạ Vi! Hạ Vi! Chạy đâu rồi con? Quàng khăn chưa, đồ ăn nguội cả rồi. Hạ Vi nhón gót bước nhanh vào nhà.

- Này cô bé, tôi là Việt Phong. Bất cứ khi nào muốn, căn nhà này luôn chào đón cô bé, tôi còn rất nhiều giấy vẽ và màu nữa đấy.

- Cám ơn anh! Ngôi nhà rất tuyệt! Nhưng có lẽ anh phải đốt lò sưởi lên thôi!

Anh ta lại cười, nụ cười nhẹ như gió đông trong vườn.

Hạ Vi quay lại nhìn người thanh niên rồi bước lên bậc thêm đi vào nhà. Vẫn là cái cảm giác thích thú khi chân không cô bé đạp lên những chiếc lá khô còn ướt sương đêm trong vườn.

Vậy đấy! Quá khứ và hiện tại chẳng ai biết lẫn ranh rõ ràng cả. Những ký ức đẹp thì sẽ tồn tại mãi với khoảng lặng sâu tâm còn những quá khứ dẹt những nhớ nhung quặn đau khổ thì cần phải lãng quên. Và biết đâu đấy ai đó trong hạnh phúc kia của bạn lại đang hiện hữu đâu đó ở hiện tại thì sao?

Từ góc khu vườn, nơi phía cửa sổ Hạ Vi nghe có tiếng vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, tan vào khoảng mênh mang của một khối vô định hình mang tên - quá khứ.

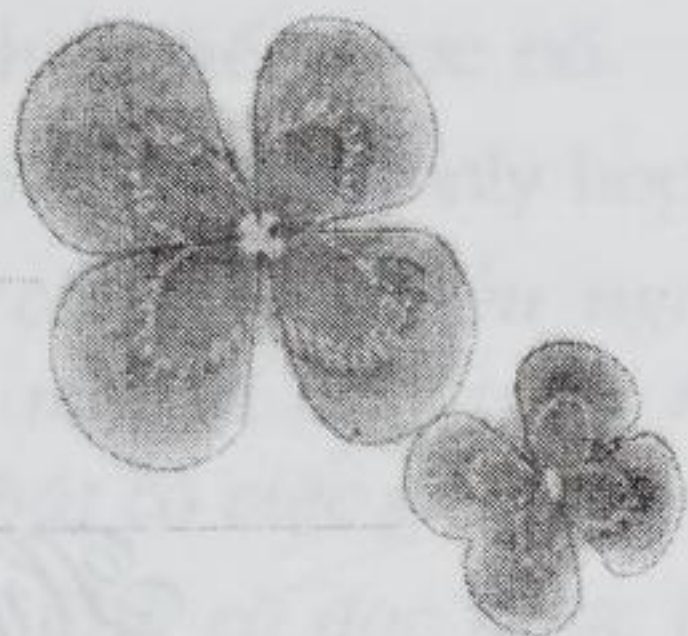
Phía khung cửa sổ, chàng trai dõi theo từng bước chạy của cô gái nhỏ.

Khuất dần... Xin trăm năm em về tình khôi...

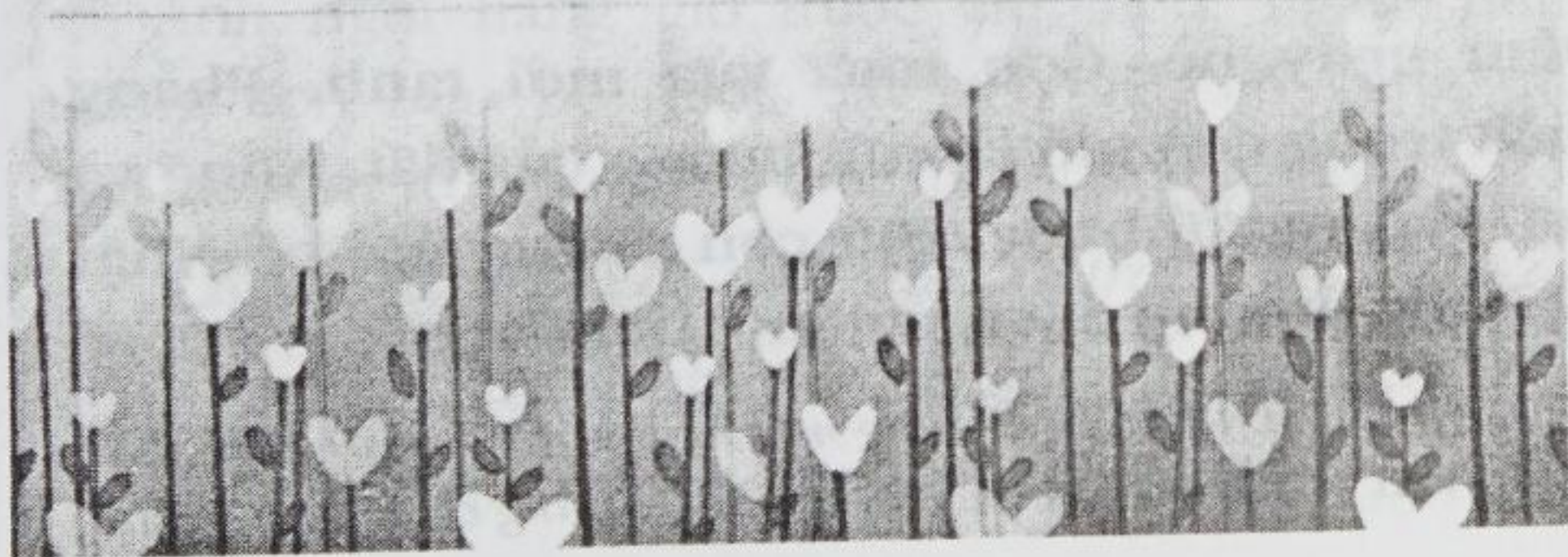
Xa, mặt trời lên, lạnh giá nghiêng mình khép nép.

Cảm nhận của bạn:

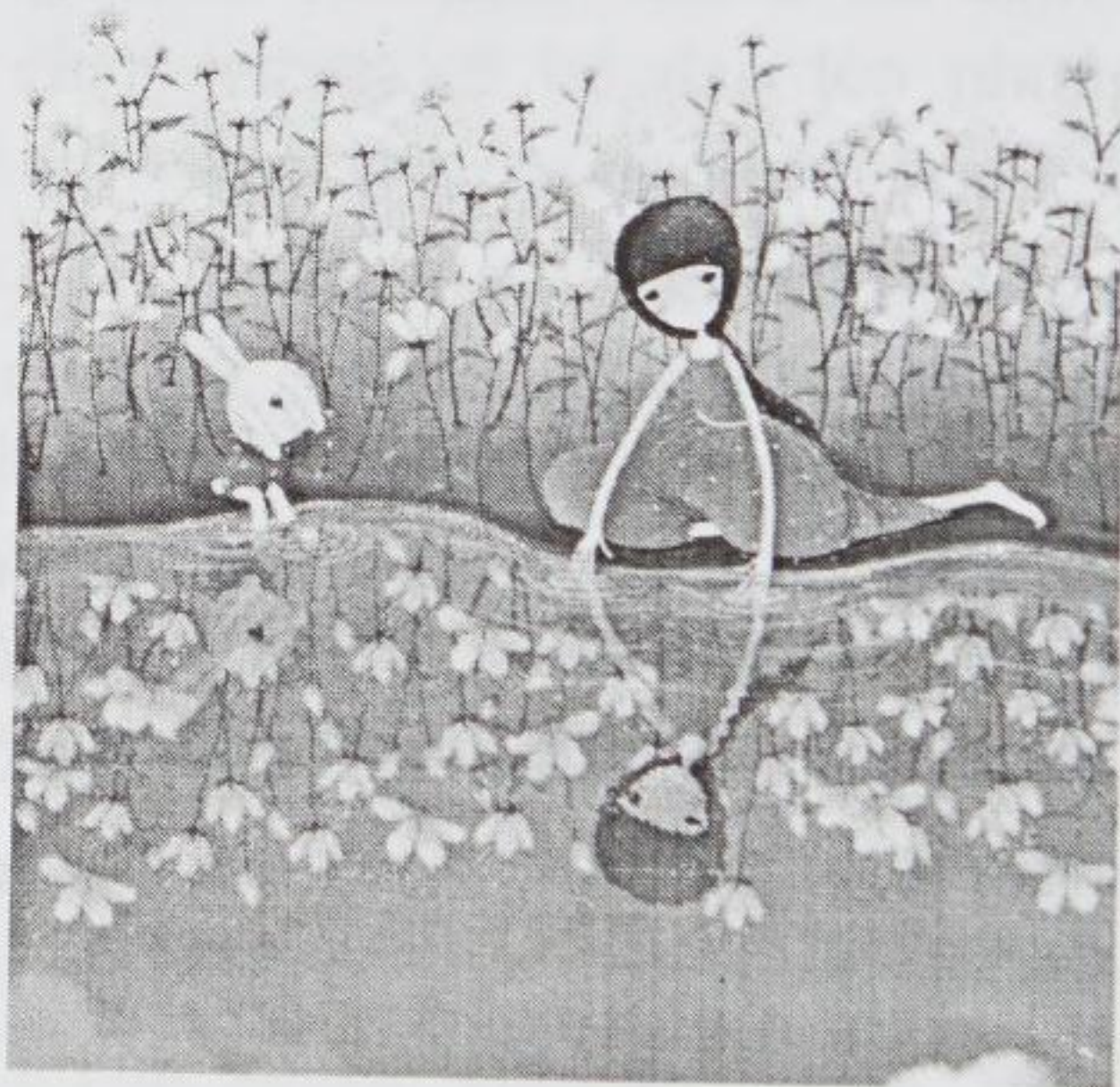

Love

Hy vọng cuối

Tác giả: Blogger Lệ Vỹ

Đêm ngày hè. Cơn mưa vừa mới tạnh. Phảng phất trong cơn gió là mùi hương của đất. Nồng và ấm. Hai người bước trên con đường hồi bé Nhật và Ngọc thường đi về sau mỗi buổi học.

*Entry viết để tặng một người trong ngày sinh nhật.
Viết về những cảm xúc thật nhất, những điều đã trải qua.*

1. Có lẽ... sẽ chẳng mấy ai hiểu hết được nó.

Happy Birthday to you, my love and my only hope.

- Ai cơ? Nhật à? Tôi cũng có nghe nhiều người nói về cậu ấy, thực ra... chưa một ai có cơ hội nói chuyện với anh ta cả. Em hỏi Nhật có việc gì à?

- Dạ không. Hôm trước em tình cờ đọc được bài báo của anh ấy. Hay thật... nhưng...

- Ủ. Một con người tài năng... chỉ tiếc là cậu ấy bị ám ảnh nặng quá.

Những ngày cuối tháng 11. Trời xám xịt, không một tia sáng.

Giữa những con người đang bước vội vã vào văn phòng để tránh cái lạnh như cắt, chàng trai vẫn chậm rãi và lặng lẽ bước đi. Đối với anh... dường như chẳng còn gì tồn tại nữa.

Trái tim ấy vốn đã lạnh lắm rồi.

Luôn đi một mình, không nói chuyện với người khác.

Căn nhà của anh, luôn tối và lạnh. Thỉnh thoảng, những người hàng xóm mới thấy có ánh sáng phát ra từ căn nhà ấy.

Đó là những ngọn nến cháy tàn.

Anh ngồi hàng giờ trước ánh nến, ngắm nhìn những con búp bê được đặt trên giá, cố gắng tìm chút hơi ấm từ chúng, từ một hình bóng xa xưa.

- Anh ước mình có một đứa em trai.

- O, chẳng lẽ... anh ghét em gái của anh lắm à?

- Ủ. Ghét cực ấy. Vì em hay khóc.

- Ba kể, hồi bằng tuổi em anh cũng khóc chẳng kém. Con trai mà yếu. Em ghét anh.

- Vì sao? Vì anh yếu đuối à?

- Không phải. Vì... anh chỉ yêu mỗi mình em.

2. Đôi khi, Nhật khóc.

Nhớ những tiếng cười.

Nhớ mái tóc ngắn bay trong gió.

Nếu còn sống, chắc Ngọc- cô em gái bé nhỏ cũng đã là một thiếu nữ rồi.

"Nhật, con nhắc máy được không? Trở về đi con. Ba nhớ con. Đừng mãi là một kẻ trốn chạy nữa."

Những tin nhắn, những bức thư vẫn được gửi đến suốt 8 năm trời. Anh vẫn đọc lại chúng mỗi ngày, nhưng chưa một lần... Nhật hồi âm cho ba.

"Ba biết con vẫn còn tức giận. Ba biết mình có lỗi. Nhưng con hãy nghĩ xem, Ngọc... nó sẽ ra sao khi biết ba con mình lại trở thành như thế này?"

Cuốn nhật ký vẫn dày lên theo từng nhịp thời gian. Đó là nơi duy nhất anh cảm thấy bình yên. Mỗi phút giây của sự dằn vặt và đau khổ, mỗi phút giây của nỗi nhớ anh đều cất giữ trong nó.

- Hãy để em nó đi con à.

- Để em đi ư? Con có còn gì của em nữa đâu mà ba bảo con để nó đi cơ chứ? Ba, chính ba đã cướp em khỏi cuộc đời con, vậy ba còn muốn xóa đi chút hình bóng cuối cùng của Ngọc sao?

- Ba biết là con yêu em. Ba cũng yêu em. Nhưng... ta vẫn phải bước tiếp mà không có Ngọc.

- Vâng, ba cứ sống tiếp cuộc sống bình yên đi. Quên em con đi. Quên cái vụ tai nạn khủng khiếp mà chính mình đã gây ra đi. Ba biết không, con đã ước, đã ước rằng người chết là ba chứ không phải là Ngọc. Cứ coi như là... ba giết cả con rồi đi.

3. Trong con người vô cảm và lạnh nhạt như anh, cũng đã từng có một gia đình, nơi ngập tràn tiếng cười của Ngọc, nơi anh thấy nhẹ lòng. Ngọc, đó là cầu nối giữa thế giới nội tâm của Nhật với thế giới thực.

Và... Ngọc mất. Cái gọi là hạnh phúc gia đình, thứ mỏng manh ấy cũng tan vỡ. Anh lại bắt đầu thu mình trong vỏ, không một nụ cười, không một lời với ba kể từ ngày đó. Anh lặng lẽ ra ở riêng.

Rồi sẽ có một ngày, Nhật để em mình mãi ra đi. Nhưng... sẽ phải chờ bao lâu mới đến ngày ấy?

4.

- Tôi ngồi đây được chứ?

Vẫn không trả lời, Nhật chỉ khẽ gật đầu.

Căng tin đông người và ồn ào. Người ta nói với nhau về đủ thứ, từ công việc cho đến những gì vớ vẩn nhất. Anh ghét những lúc như thế này. Ngay cả từ trước khi Ngọc mất anh cũng đã ghét những nơi ồn ào như thế. Nhật chỉ thích ngồi một mình trong

phòng, ngấm tất cả mọi thứ đồ vật dù nhỏ nhất dưới ánh nến. Anh nhớ... Ngọc thường thổi tắt những ngọn nến ấy và kéo anh ra khỏi căn phòng tối.

Mắt cay cay. Mọi thứ bỗng mờ nhạt.

- *Anh không sao chứ?*

Vẫn im lặng. Anh đứng dậy và bước đi.

5. Những ngày thật khác. Mùa xuân năm nay lạnh hơn trước.

Trong cuộc đời anh lại xuất hiện một người con gái khác. Ngày nào cũng thế, Linh đều đến ngồi cùng anh trong giờ nghỉ trưa. Dầu luôn tỏ ra lạnh nhạt và không quan tâm nhưng Nhật dần bị lôi cuốn vào những câu chuyện của cô gái lạ. Anh thấy trong Linh hình bóng của Ngọc. Mái tóc ngắn. Nụ cười tinh nghịch. Và cả ánh mắt nữa. Trong mắt hai người luôn ngập tràn ánh sáng. Những trang nhật ký vẫn được viết thêm mỗi ngày. Bên cạnh nỗi nhớ cô em gái nhỏ, nó còn xuất hiện những câu chuyện về Linh. Từ lâu lắm rồi anh mới lại lắng nghe.

6. Dòng thời gian vẫn trôi. Mái tóc ba bạc hơn trước rất nhiều, Nhật chợt nhận ra điều đó khi đứng trong bóng tối và nhìn trộm ba của mình. Đã không biết bao nhiêu lần anh làm như thế này...đứng và nhìn ba của mình. Nhưng chưa một lần... dù chỉ một lần anh đủ can đảm để đối diện với ba, để về lại mái ấm ngày xưa. Những điều anh đã làm, những lời anh đã nói không cho phép Nhật có mong ước xa xỉ ấy.

Anh buồn.

7.

- Anh có yêu em không?

- Có lẽ là có.

- Sao lại là "có lẽ" ?

- Anh không biết nữa. Anh... anh sợ.

- Sợ?

- Ủ. Anh sợ... sợ rằng mình sẽ mất em như đã mất Ngọc. Anh đã yêu Ngọc rất nhiều... nhưng rồi lại để mất nó. Anh sợ sẽ lại như thế.

- Anh đừng lo. Em hứa là sẽ ở bên những lúc anh cần.

Linh khẽ cười rồi hôn nhẹ lên má anh. Nhật cũng nở một nụ cười.

- Những con búp bê... nó là của Ngọc à?

- Những món quà sinh nhật anh đã mua tặng nó đấy.

Linh khẽ ngáp ngừng.

- Em... em không biết nên nói thế nào nữa. Anh à... em phải nói với anh một điều.

- Em cứ nói đi. Anh chưa thấy em ấp úng như thế này bao giờ cả. Em không sao chứ?

- Em không sao... chỉ là... anh có thể quên Ngọc được không?

- Anh cũng đang cố để Ngọc ra đi. Nhưng... anh cần thời gian. Em cho anh thời gian nhé. Chỉ một chút nữa thôi. Dù sao thì... Ngọc cũng đã từng là chỗ dựa cho cuộc đời anh.

- Dựa vào em đi nhé!

8.

- Em chẳng biết có nên nói điều này không nữa. Có lẽ... sẽ tốt hơn nếu em nói với anh. Em... là một bác sĩ. Ba của anh, bác ấy đã gọi điện và nhờ em giúp đỡ. Em... xin lỗi.

Anh cười. Nụ cười cay nghiệt.

- Em... xin lỗi.

- Hoá ra... những điều đã trải qua trước đây chỉ là giả dối thôi à?

- Không. Không hẳn là tất cả. Mới đầu, có thể là giả nhưng... em chẳng biết nữa... từ khi nhìn thấy những con búp bê của Ngọc được anh giữ cẩn thận trên giá... em đã yêu anh... em cũng muốn mình có một vị trí trong tim anh như thế. Vì thế... em mới nói cho anh sự thật.

- Có lẽ em sẽ có được điều đó nếu như không lừa dối tôi.

- Em xin lỗi. Em biết là anh không dễ gì chấp nhận. Em biết. Anh à, đừng mãi sống cho Ngọc nữa. Hãy sống với cảm xúc thật của mình đi. Hãy tìm kiếm cho mình những cảm xúc ấy. Anh là Nhật, anh là mặt trời... đừng mãi để cái bóng của Ngọc che đi nữa. Em... yêu anh thật lòng.

- Anh... chẳng quan tâm. Xin lỗi.

Không nhìn Linh, Nhật bước đi vội vã.

Đôi mắt ướt nhoà, Linh chỉ biết ngồi đó và khóc.

Chiều muộn. Mặt trời sắp tắt.

9. Những trang nhật ký trắng.

Anh muốn viết và cố gắng viết nhưng vẫn chẳng thể viết được bất cứ điều gì. Trống rỗng. Những ký ức về Ngọc vẫn còn đó nhưng trái tim anh chẳng để ý đến chúng nữa. Anh nhớ một bác sĩ.

10. Trở lại ngôi nhà xưa. Vẫn thế. Mọi đồ vật trong nhà vẫn y nguyên như những gì anh còn nhớ về chúng. Trong lòng Nhật trào dâng những kỷ niệm.

- *Ba xin lỗi.*

Vẫn không trả lời và quay mặt lại nhìn ba của mình. Đôi mắt anh còn để trên bức ảnh cuối cùng của Ngọc. Bức ảnh ba người.

- *Đáng lẽ ba không nên làm thế. Nhưng... nhìn con đau khổ trong suốt 8 năm trời, ba cũng đau lòng lắm chút. Hối hận vì những điều đã làm, đau đớn khi đang dần tuột mất cả con. Ba cũng trống vắng lắm con à. Nhiều lúc, nhớ tiếng cười của hai đứa lắm. Ba nhớ Ngọc, nhớ con. Ba yêu em của con chút, chỉ là... từ ngày Ngọc mất, ba đã hứa sẽ dành tất cả tình cảm của mình cho riêng mình con. Chỉ để cho con mà thôi.*

Từng giọt nước mắt rơi trên tấm thảm nâu. Nghẹn ngào.

- *Con biết chút. Con không còn giận ba từ rất lâu rồi. Đã không biết bao lần con đứng bên kia đường, nhìn ba ngồi hàng tiếng bên những tấm ảnh của chúng con, những lúc như thế con không thể ngăn mình khóc. Chỉ muốn chạy đến và ôm lấy ba, nhưng... những điều con*

đã nói với ba, chúng ngăn con không thể về bên ba được. Con sợ, sợ cảm giác tội lỗi mà chính con đã gây ra cho ba. Ba à, con yêu ba cũng như yêu Ngọc và Linh. Và con cũng không muốn sẽ để mất ba như đã mất hai người ấy. Ba là người duy nhất con có thể dựa vào mà thôi. Ba ơi, con xin lỗi. Con xin lỗi.

Người đàn ông khẽ rơi lệ, ông tiến đến và ôm anh vào lòng.

Đã từng có một cái ôm như thế. Giữa đêm đông ngày trước, đã từng có một đứa bé lạc đường tìm lại được ba của mình, và họ cũng ôm nhau như thế.

11. Tiếng chuông cửa phá vỡ không gian tĩnh lặng của trưa hè.

- Cháu xin lỗi. Cháu xin lỗi vì bây giờ mới dám đến đây. Cháu đến để trả lại bác khoản tiền hôm trước.

- Tì tì. Cháu cứ vào nhà đi đã.

Lần đầu tiên bước vào căn nhà này, Linh là một cô gái tự tin và quyết đoán. Bây giờ, vẫn mái tóc ấy nhưng đôi mắt lại ẩn chứa nỗi buồn, giọng nói rụt rè và yếu ớt hơn trước.

- Nhật ơi, có người đến gặp con.

Vội quay người để bước đi nhưng ba của anh đã níu tay Linh lại và nở một nụ cười trấn an cô.

- Cháu đừng lo. Hãy cứ thật lòng.

Từ trong bếp, một chàng trai bước ra với nụ cười trên môi và món trứng đang toả khói. Nụ cười ấy chợt vụt tắt khi anh nhìn thấy cô.

- Em... chỉ đến để trả lại chỗ tiền mà ba đã đưa cho em. Em xin lỗi, có lẽ em nên về.

- Linh. Khoan đã. Ở lại ăn cơm đi, trông em có vẻ mệt mỏi quá.

Bữa cơm ba người. Như của ngày xưa. Chỉ có điều, Ngọc không còn ngồi trên chiếc ghế của mình nữa. Chỗ đó giờ đã là của Linh.

12. Đêm ngày hè. Cơn mưa vừa mới tạnh. Phảng phất trong cơn gió là mùi hương của đất. Nồng và ấm. Hai người bước trên con đường hồi bé Nhật và Ngọc thường đi về sau mỗi buổi học. Nhật kể cho Linh nghe rất nhiều điều. Linh khẽ cười. Lần đầu tiên cô thấy anh nói và cười nhiều như thế.

- Chắc anh đang rất hạnh phúc nhỉ? Mọi chuyện... đã trở lại như trước.

- Hạnh phúc của anh... nó chưa trọn vẹn đâu. Vẫn còn thiếu một điều làm anh vẫn cảm thấy trống rỗng.

- Là Ngọc à anh?

- Không. Là em cơ.

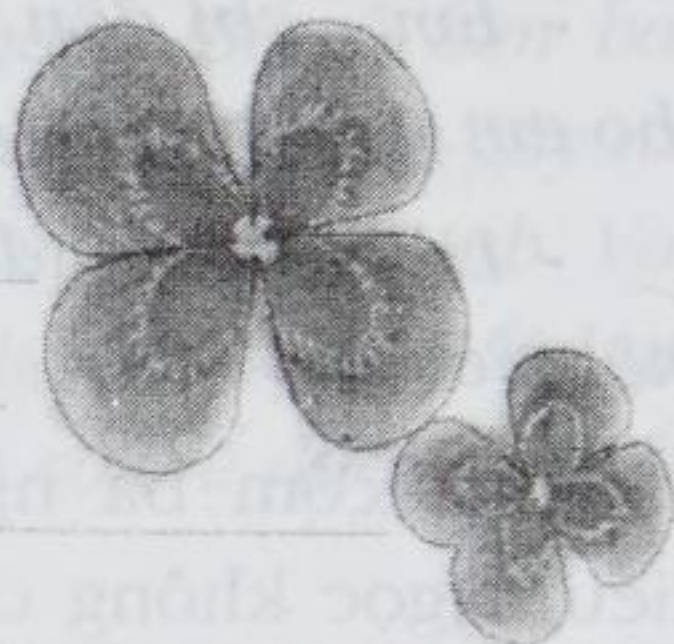
Khẽ hôn nhẹ lên má Linh. Anh cười.

- Em vẫn còn nhớ lời hứa của mình chứ, rằng sẽ mãi ở bên anh?

Wake me up

Cảm nhận của bạn:

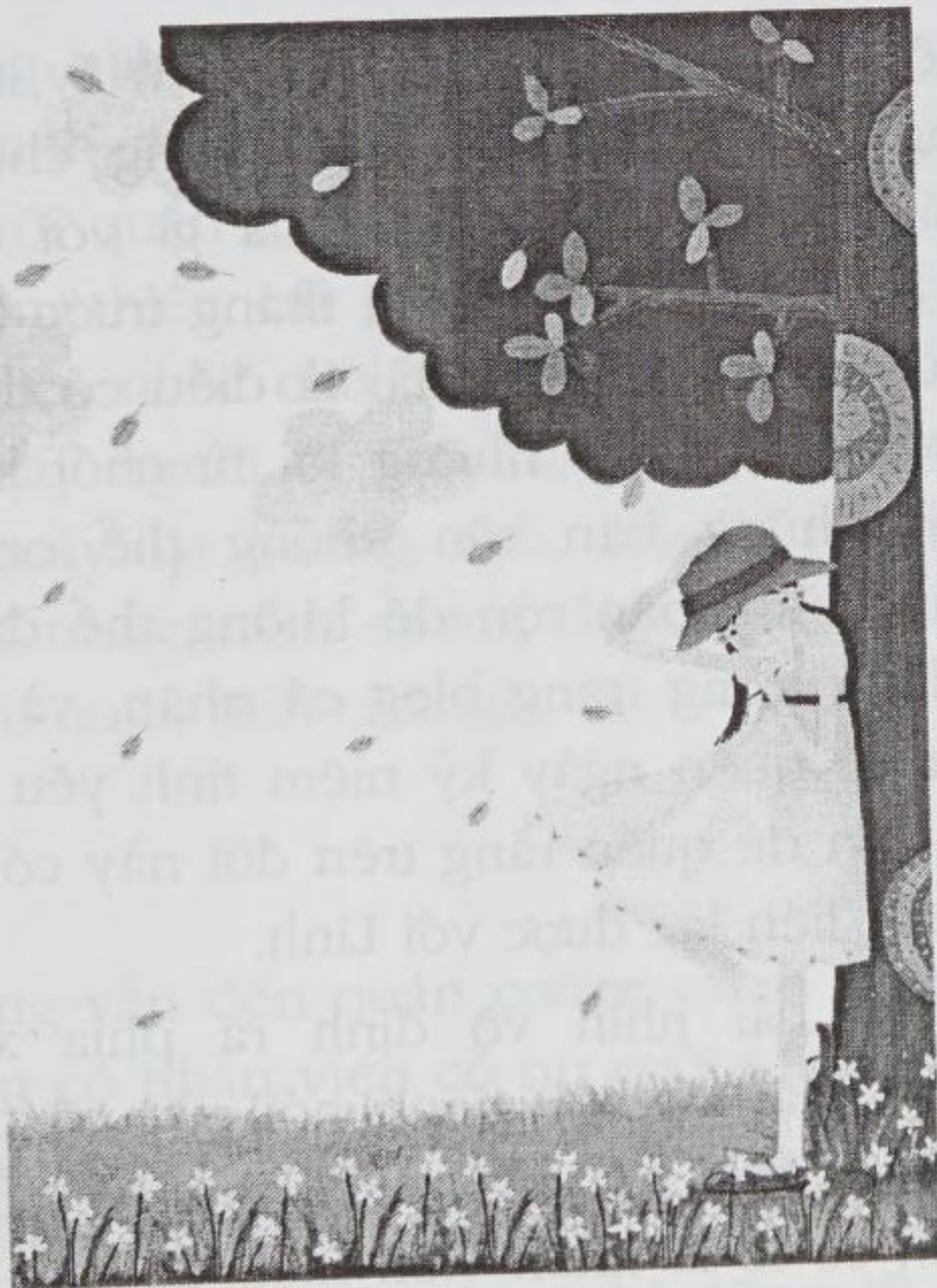

Love

Những đóa cúc mang màu nắng

Tác giả: Triholi_88

“Em chỉ mong em như những đóa cúc mang màu nắng làm ấm một góc nhỏ nào đó trong anh...”

Hôm nay Hoàng không để YM của mình online, anh biết ở nửa bên kia địa cầu có một người cũng như anh. Anh không muốn hoài phí công sức để mở cái check invisible của mình thêm một lần nào nữa.

Đầu óc mông lung, anh đóng cửa sổ chat, gọi một cốc nâu nóng. Hà Nội hôm nay đã vào cuối thu, trời chớm lạnh. Ngồi trên cao Hoàng có thể ngắm rõ thành phố dưới chân mình, sông Hồng, Hồ Tây, tất cả chìm vào màn sương u uẩn khó tả. Không khí đã có mùi gì đấy mà trước đây Linh thường bảo đó là mùi của mùa đông.

Đã một năm từ ngày Linh sang bên ấy, một năm nhớ nhung, một năm chờ đợi. Tưởng chừng như khoảng cách không gian chẳng là gì với tình yêu anh dành cho Linh, vậy mà vài tháng trước anh chợt nhận ra cuộc sống không phải là điều có thể tưởng tượng được. Bắt đầu là những lời từ chối khi nghe điện thoại, những bận rộn không thể online trò chuyện cùng anh, bận rộn để không thể dành cho anh một dòng trong trang blog cá nhân, và bây giờ là bận rộn để quên ngày kỷ niệm tình yêu của hai người, bận rộn để quên rằng trên đời này có Hoàng. Hoàng không liên lạc được với Linh.

Đang thả cái nhìn vô định ra phía xa sông Hồng, bị gọi giật lại bởi giọng nói của cô phục vụ bàn Hoàng ngoảnh lại, anh chưa gặp cô gái này ở đây bao giờ, có lẽ là nhân viên mới. Cô nhỏ bé, đôi mắt đen và to, giọng nói không được nhẹ nhàng nhưng bù lại nụ cười của cô như không hề mang

“mùi của mùa đông”. Cẩn thận đưa tách coffe nóng trước mặt anh, cô nhoẻn miệng cười, dường như bộ áo dài đen đồng phục này không hợp với nụ cười này một chút nào cả. Anh bất giác theo quán tính cười lại, lòng chợt ấm hơn.

10 giờ 30... Hoàng xách túi rời khỏi quán. Đang dắt xe chuẩn bị rồ ga anh chợt nghe thấy giọng nói lạnh lạnh và tiếng cười rộn rã.

- *Chú đừng để xe cháu ở đây nữa không mấy chị trên kia lại bảo chú thiên vị trẻ con đấy. Như thế mai cháu không dám đi xe đi làm nữa đâu!*

Hoàng nhìn về phía có tiếng nói, cô gái áo dài đen mà anh nhìn thấy khi nãy bây giờ hoàn toàn khác lạ với quần tụt và áo thun đỏ, đơn giản và cá tính. Không hiểu cái gì đã khiến anh cứ đứng trân trân nhìn cô nhóc cho đến khi sau lưng có tiếng còi xe của mấy người đi sau mới làm anh choàng tỉnh. Cô gái quay lại hướng anh, nhoẻn miệng cười và biến mất trong màn sương đêm. Hoàng cũng mỉm cười...theo quán tính chẳng?

...

...

Hoàng vẫn đến quán coffee quen thuộc vào mỗi ngày, vẫn cô nhân viên có nụ cười không mang “mùi của mùa đông”. Hình như cô nhận ra khách quen nên mỗi lần đến quán cái bàn mà anh thường ngồi có thêm một bát cúc vàng thả lững lờ trên nước. Hoàng không thích hoa cúc nhưng màu vàng của nó

khiến lòng chợt ấm nên anh không cảm thấy khó chịu. Cô gái ấy tên là Hồng Vân, có lẽ vì thế nó mang chút gì ấm áp cho mấy ngày cuối thu này của Hoàng.

- *Tại sao ngày nào anh cũng đi uống coffe một mình vậy, không thấy chán sao?*

Vừa chỉnh lại mấy bông cúc nhỏ xinh trên bàn, cô gái vừa hỏi Hoàng. Anh nhìn cô gái mỉm cười.

- *Sau giờ làm tôi thích ngồi đây ngắm cảnh.*

- *Uh, cảnh ở đây đẹp thật nhưng nếu ngày nào cũng như vậy thì chán lắm. Lần sau anh rủ thêm bạn đến nhé!*

Rồi không kịp để Hoàng nói thêm gì, cô quay đi làm tiếp công việc của mình.

...

Ba tháng Linh không liên lạc với Hoàng, thời tiết Hà Nội đã dần chuyển sang đông, trong lòng Hoàng không định nghĩa được cảm giác của mình. Anh đơn giản là không mong chờ, không hy vọng, cái gì đến rồi sẽ đến,... thời gian cứ trôi.

Vân vẫn thường để dành chỗ cho vị khách quen của quán, vẫn luôn thắc mắc vì sao anh luôn đến một mình. Những câu chuyện không đầu không cuối của cô, đôi khi chỉ là chuyện con cún của cô bị ốm cũng khiến anh bị thu hút kỳ lạ. Anh kể cho cô nghe về công việc, cuộc sống nhưng không bao giờ nhắc đến Linh, anh không định nghĩa được Linh trước cô. Cô luôn cười, nụ cười đó ám ảnh anh, tấn công anh những lúc anh không chút đề phòng. Và

không hiểu từ lúc nào anh coi việc đến đây là một thói quen, một việc không thể bỏ ra ngoài list những việc phải làm trong ngày của anh.

Linh về. Hai người gặp nhau, **Linh ngồi trước mặt anh nhưng ánh mắt hướng về phía bên kia đường, đôi mắt đã từng chỉ nhìn về hướng anh.** Cô kể về cuộc sống tuyệt vời nơi chân trời mới, công việc bận bịu nhưng lôi cuốn, những người bạn, những cuộc vui...

- *Em thích cuộc sống bên đó, công ty bên đó đang gia hạn hợp đồng.*

- ...

- *Em không có lý do gì để từ chối cả, đó là cơ hội thành công của em.*

- ...

- *Em nghĩ chúng ta cần thêm thời gian.*

- ...

- ***Có lẽ chúng ta không hợp nhau.***

Hoàng không bất ngờ. Ba ngày sau Linh bay. Hoàng trở lại với cuộc sống đơn giản của anh, anh nhận ra mình không đau khổ như trong những câu chuyện thường miêu tả con người ta khi chia tay.

Dắt xe khỏi quán Coffe quen thuộc, anh thấy Vân từ xa. Hôm nay cô không đi xe, anh dợm bước định một lần vào vai xe ôm xem sao nhưng bước chân anh chậm lại. Vân bước lên xe của một người con trai cao lớn, ôm chặt anh chàng đó và chiếc xe vụt qua Hoàng.

Anh đứng nhìn theo dáng người nhỏ bé đó và không hiểu tại sao anh lại cảm thấy khó chịu đến vậy.

Một tuần anh không uống coffee ở đó, anh không hiểu tại sao anh sợ phải gặp mặt Vân, **anh không thể từ chối nụ cười ấy**. Anh thấy mình vô vọng và bất lực trước Vân dù anh biết hai người chỉ như những người quen biết bình thường.

... Một tuần...

... Hai tuần...

Thứ hai, anh đến nhưng chỉ nhìn cô từ xa, cô vẫn đi với người con trai đó.

Một tuần nữa trôi qua...

Anh không thể gạt bỏ nụ cười ấy ra khỏi tâm trí, anh lại đến tìm. Vân không còn ở đó, cô chủ quán báo Vân vừa nghỉ việc hôm thứ hai cùng anh trai chuyển vào miền trong và đưa cho anh một bức thư, những bông cúc ép khô rơi xuống sàn nhà...

*Em đã chờ để nói rằng em rất nhớ anh khi không gặp anh. Em đã ngốc nghếch không biết làm gì ngoài việc cười và nói những chuyện chẳng đâu chẳng cuối khi bên cạnh anh. Em biết em sẽ không bao giờ thay thế được cô gái nào đó mà anh vẫn thường mở cửa sổ online rồi nhìn vào nick offline của cô ấy. **Em chỉ mong em như những đóa cúc mang màu nắng làm ấm một góc nhỏ nào đó trong anh.** Có lẽ đến lúc em phải đi rồi.*

Tạm biệt anh!"

Hoàng nhặt những bông cúc nhỏ rơi rớt trên sàn, bàn tay trở nên cứng đờ... trống rỗng hoàn toàn.

...

Điện thoại không liên lạc, không địa chỉ nhà, địa chỉ trường học... Vân biến mất như một làn khói... Anh chông chênh, chơi vơi, nếu như phải định nghĩa thì anh nên định nghĩa cảm giác này là gì?

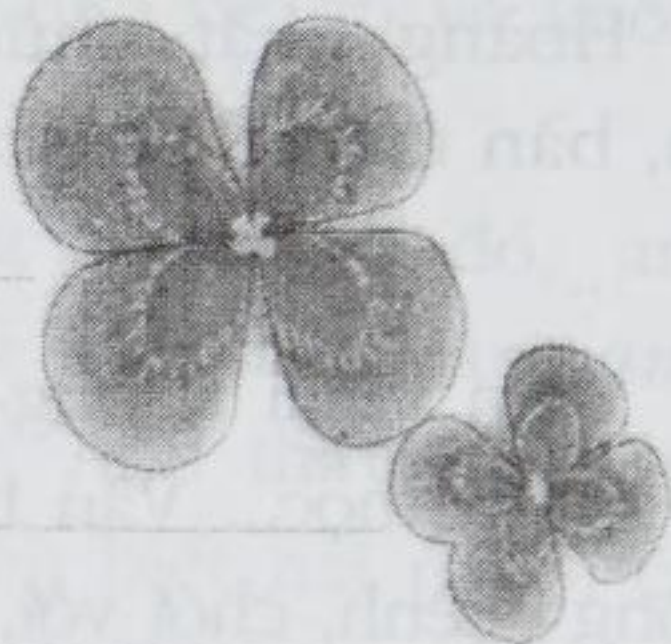
Hà Nội đã rũ bỏ lớp áo mùa đông từ lâu nhưng với Hoàng dường như mùa đông vẫn còn len lỏi đâu đó trong từng ngách phố. Anh chạy xe dọc con phố vòng quanh quán coffee quen thuộc, mùi coffee đọng lại trong từng giác quan. Anh vẫn đến đây hằng ngày như tìm kiếm cái gì đó không tồn tại. Dừng lại hồi lâu trước một gánh cúc bán rong đặt ngay cửa, đưa tay vuốt những cánh hoa vàng mỏng mảnh... Anh nhớ Vân.

- Nhẹ tay không làm hoa cúc giật mình đấy...

Giọng nói không được nhẹ nhàng cho lắm. Hoàng quay lại, cô gái nhoẻn miệng cười, nụ cười ám ảnh cả những giấc mơ...

Cảm nhận của bạn:

Love

MỤC LỤC

Lời nói đầu.....	5
■ Tình cờ gặp nhau.....	9
■ Giày Đò của tôi, em ở đâu giữa cuộc sống này?.....	23
■ Nơi sân bóng thiếu một nụ cười răng khểnh.....	34
■ 5cm/s.....	40
■ Lá thư trong chai.....	51
■ Bức tranh chưa đặt tên.....	65
■ Ngã cá treo đen lông đò.....	80
■ Kết thúc một trò chơi, bắt đầu một tình yêu.....	89
■ Trái tim và lí trí.....	99
■ Khi tình yêu khởi nguồn từ tình bạn.....	104
■ Đọc lại 'nhật ký Mẹ và con gái'.....	113
■ Lá ước.....	121
■ Thiên đường hạnh phúc.....	133
■ Cầu vòng.....	143
■ Hẹn gặp lại em ở Mai Châu.....	153
■ Chú rể ngày xưa và cô hàng xóm thuở nào.....	165
■ Người ta yêu nhau trong mùa thu.....	173
■ Tường Bi, Hạ Bi và khu vườn mùa đông.....	185
■ Hy vọng cuối.....	200
■ Những đóa cúc mang màu nắng.....	211

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Nhà B15, Mỹ Đình 1, Từ Liêm, Hà Nội.

ĐT: (04) 62871730 - Fax: (04)62871730

NHỮNG LÁ THƯ TRONG CHAI

Blog Việt tuyển chọn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

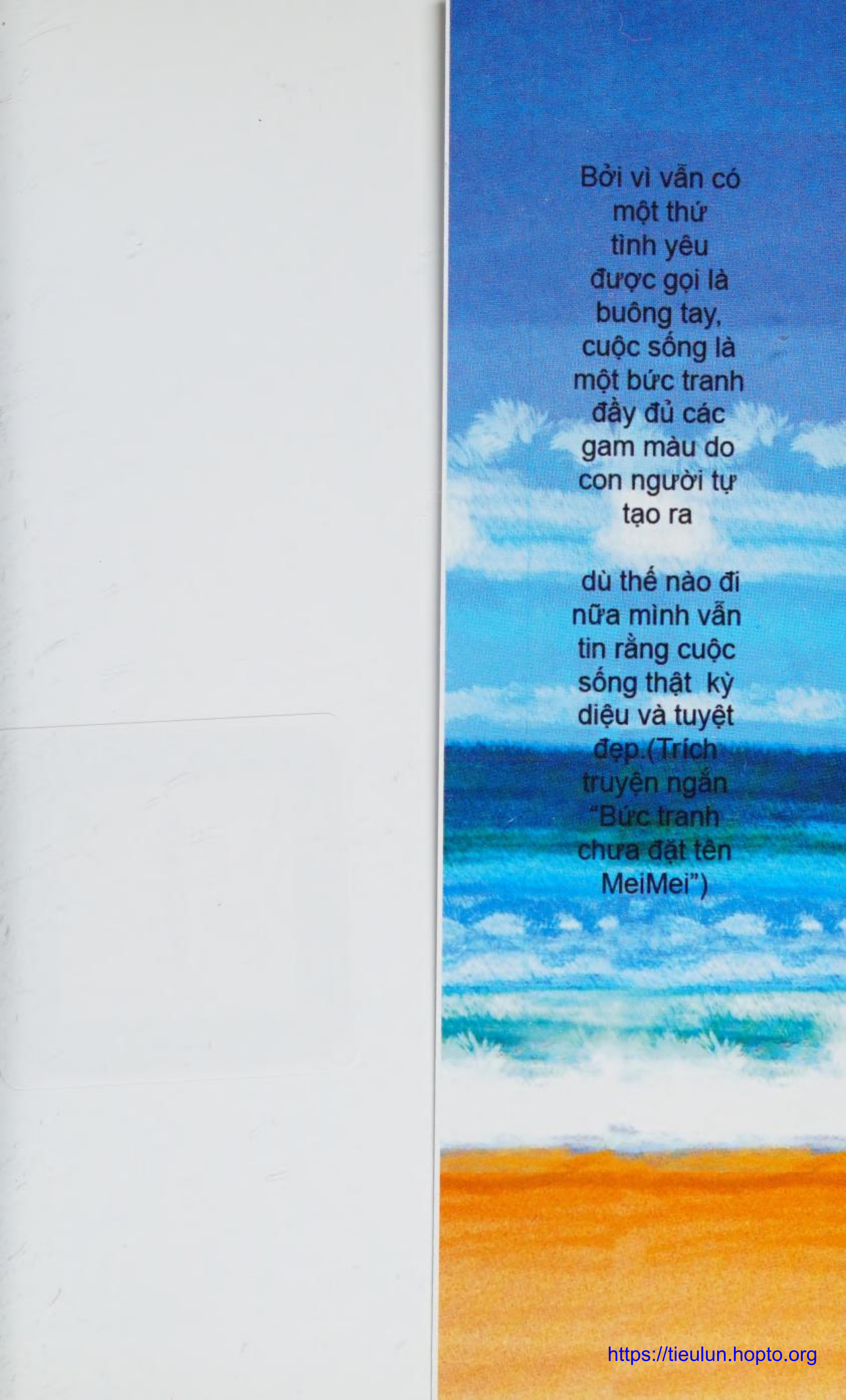
Biên tập: **NHT BOOKS**

Sửa bản in: **AN NAM**

Vẽ bìa: **NIBCHIP**

Trình bày: **NGUYỄN THANH**

In 1.000 cuốn, khổ 13x20,5cm, tại Công ty cổ phần In Thiên Kim. Số đăng ký kế hoạch xuất bản số 550-2010/CXB/21/01-18/TĐ. Quyết định xuất bản số 729/QĐ-TĐ ngày 18/06/2010. In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Bởi vì vẫn có
một thứ
tình yêu
được gọi là
buông tay,
cuộc sống là
một bức tranh
đầy đủ các
gam màu do
con người tự
tạo ra

dù thế nào đi
nữa mình vẫn
tin rằng cuộc
sống thật kỳ
diệu và tuyệt
đẹp. (Trích
truyện ngắn
“Bức tranh
chưa đặt tên
MeiMei”)

"Ngày tàn dài theo cánh chim chiều cô đơn. Phan đứng lặng nhìn theo chiếc máy bay rất lâu, đôi mắt như mờ đi vì những giọt nước mắt trong veo lặng lẽ rơi.

Yêu có nghĩa là hy vọng...

Nhưng khi Di đặt vào tay tôi tờ giấy màu xanh viết vội, khẽ nói "Nếu một ngày Phan muốn tìm em" trước khi ngoái đầu ném ánh mắt chờ đợi cuối cùng rồi mất hút trong hàng trăm người đến và đi.

Nhưng trái tim tôi vẫn âm thầm tự hỏi: "Tình yêu là gì? Là yêu và cố giành được người mình yêu hay nhìn người mình yêu được hạnh phúc?"

Như khi Phan cười chơi với vì ngỡ đánh mất mối tình đầu. Không biết những nuôi tiếc và mất mát có khiến con người ta lớn lên không, nhưng vẫn nhớ ai đó đã nói: "Nếu đó đúng là định mệnh thì những ai yêu nhau lại sẽ về bên nhau"

"Hãy tin vào điều đó, bạn thân!"

(Trích truyện ngắn "Người ta yêu nhau trong mùa thu")

Sách phát hành độc quyền tại: Công ty TN
ĐC: 70 phố Trung Liet, Quận Đống Đa - 1

